JULIEN SANDREL

Camera minunilor

Un debut excepțional!
O adevărată bijuterie!
FEMME ACTUELLE

CONNECTION FICTION

TREI

Cuprins

I REGELE MEU
- 1 10:32
- O dimineață
- 2 EEG
- 3 Imediat după
- 4 O, căpitane! Căpitanul meu!
- 5 Inima mea o să cedeze
- 6 Ziua 30 Rezist
- Breaking news
- 7 Ziua 26 Dorința
- 8 Ziua 25 Tokio-i departe

II CAMERA MINUNILOR
- 9 Ziua 24 Salturi pe fereastră
- Mommy rocks
- 10 Ziua 23 Totul despre mama mea
- 11 Zilele 23-22 Mama ca subretă la karaoke
- Extras din carnetul cu minuni
- Zilele 21-17 Îndrăznesc
- Extras din carnetul cu minuni
- 12 Ziua 17 Charlotte forever
- 13 Ziua 17 Un bar vechi și mizerabil
- 14 Ziua 16 Un, doi…
- 15 Zilele 15-10 Edgar
- 16 Zilele 15-10 Dora

III PRINȚI ȘI PRINȚESE
- 17 Zilele 15-10 In vino veritas
- 18 Zilele 9-6 Colorez
- Extras din carnetul cu minuni
- 19 Zilele 5-3 Team spirit
- Extras din carnetul cu minuni
- Ziua 3 Doare, dar nu contează
- 20 Ziua 3 Moștenirea sa
- 21 Ziua 2 Apeluri
- 22 Ziua 1 Eschivarea
- Extras din carnetul cu minuni

23 Ziua în care
24 Ochii lui
25 Vii
Thelma A NU SE DESCHIDE înainte de 17 februarie 2027
Mulțumiri

Un roman despre adolescență, despre visurile copiilor și decepțiile părinților, dar și despre nevoia de a profita de clipa prezentă.

TÉLÉ 7 JOURS

Sensibilă și emoționantă. O carte minunată!

SUD-OUEST

Citiți Camera minunilor, este un roman absolut încântător! Veți râde, veți plânge, vă veți simți transfigurați.

TÉLÉMATIN

JULIEN SANDREL

CAMERA MINUNILOR

Traducere din franceză de Ela Negreanu
Titlul original: *La chambre des merveilles,* 2018

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, iulie 2020

Lui Mathilde.
Fiicei mele și fiului meu.

Spune-mi ceva, domnișoară Thelma.
Cum se face că nu ai copii?
Vreau să spun că Dumnezeu ți-a oferit
un dar special.
Cred că ar trebui să-l dai mai departe.
Ridley Scott, *Thelma și Louise*

I
REGELE MEU

1
10:32

— Louis, e timpul! Haide, nu-ți mai zic încă o dată, scoală-te și îmbracă-te, o să întârziem, e deja 9:20.

Cam așa a început ceea ce urma să devină cea mai rea zi din viața mea. Încă n-o știam, dar avea să existe un „înainte” și un „după” această zi de sâmbătă, 7 ianuarie 2017, ora 10:32. Pentru totdeauna, o să existe acest „înainte”, acest minut precedent pe care mi-aș dori să-l încremenesc pe veci, aceste zâmbete, aceste momente de fericire efemere, aceste imagini întipărite definitiv în ungherele întunecate ale creierului meu. Pentru totdeauna, o să existe acest „după”, acest „de ce”, acest „măcar dacă”, aceste lacrimi, aceste țipete, acest rimel scump prelins pe obrajii mei, aceste sirene urlând, aceste priviri pline de o compasiune grețoasă, aceste tresăriri incontrolabile ale stomacului meu refuzând să accepte. Însă toate, bineînțeles, îmi erau necunoscute atunci, un secret pe care doar zeii – dacă existau, lucru de care mă îndoiam profund – puteau să-l știe. Oare ce-și ziceau divinitățile la 9:20? Unul în plus, unul în minus, ce mai contează?

Ești sigur? Nu chiar, dar de ce nu? Adevărat, în fond, de ce nu, doar n-o să se sfârșească lumea. Eu eram departe de tot, departe de zei, departe de propria inimă. Eram doar eu în această clipă precisă, atât de apropiată de punctul de cotitură, de ruptură, de unde nu te mai poți întoarce. Eram eu, tunam și fulgeram împotriva lui Louis care, evident, nu făcea niciun efort.

Îmi spuneam atunci că puștiul ăsta mă scoate din minți. De o jumătate de oră mă chinuiam din răsputeri să-l cobor din pat, dar nimic nu dădea rezultat. Aveam întâlnire la prânz cu mama pentru *brunch*-ul nostru – calvarul meu lunar – și

plănuisem s-o iau mai întâi pe bulevardul Haussmann ca să-mi cumpăr niște pantofi roșu-aprins la care visam de când începuseră reducerile. Voiam să-i etalez luni, la ședința cu marele boss de la Hégémonie, compania de produse cosmetice pentru care lucram zi și noapte de 15 ani. Conduceam o echipă de 20 de persoane fidele nobilei cauze a dezvoltării de reclame și de inovații la o marcă de șampoane care înlăturau până la 100% mătreața – „până la" însemna că o femeie dintre cele două sute mobilizate să testeze produsele își văzuse părul scăpat complet de scuame. Un motiv de mândrie pentru mine la vremea respectivă fusese că obținusem, după aprige lupte cu departamentul juridic de la Hégémonie, permisiunea de a folosi această afirmație. Crucială pentru vânzări, pentru creșterea anuală a salariului meu, pentru vacanțele estivale cu Louis și pentru noii pantofi.

După câteva bombăneli vagi, Louis s-a decis să se supună, și-a tras pe el niște blugi mult prea strâmți și cu talia mult prea joasă, și-a dat cu puțină apă pe față, a petrecut cinci minute ciufulindu-și savant părul, a refuzat să-și pună o căciulă – în ciuda dimineții foarte reci –, a mormăit niște frânturi de conversație greu de descifrat, dar al căror conținut îl cunoșteam (de ce trebuie să vin cu tine…), și-a pus ochelarii de soare, a apucat skateboardul – o placă murdară, plină toată de desene și pentru care una-două trebuia să cumpăr rotile de competiție –, și-a îmbrăcat geaca roșie ultralight Uniqlo, a înhățat un pachet de biscuiți cu ciocolată – acceptând să înghită niște piure de fructe ca atunci când avea cinci ani – și a chemat, în sfârșit, liftul. M-am uitat la ceas. 10:21. Perfect, încă aveam timp să realizăm planul pe care-l calculasem la secundă, îmi luasem o marjă consistentă, întrucât programul de trezire al domnului Louis cel Mare avea o durată complet aleatorie.

Era o vreme splendidă, un cer de iarnă albastru, fără nori. Întotdeauna mi-au plăcut luminile reci. N-am întâlnit nicăieri un cer mai albastru și mai pur decât la Moscova, atunci când am fost într-o deplasare de serviciu. Capitala Rusiei este pentru mine regina cerului de iarnă. Acum Parisul căpătase un aer moscovit și ne arunca ocheade strălucitoare. După ce-am părăsit apartamentul nostru din arondismentul al zecelea, Louis și cu mine am luat-o pe lângă canalul Saint-Martin, în direcția Gării de Est, strecurându-ne printre familii ieșite la plimbare și turiști hipnotizați de spectacolul unei șalupe trecând prin ecluza podului Eugène-Varlin. Mă uitam la Louis care aluneca repede înaintea mea pe placa lui cu rotile. Eram mândră de micul bărbat în devenire. Ar fi trebuit să i-o spun – asemenea gânduri sunt menite să fie exprimate, altfel nu folosesc la nimic –, dar n-am făcut-o. În ultima vreme, Louis s-a schimbat mult. Printr-un puseu de creștere proprie vârstei, a trecut de la fizicul unui băiețel plăpând la cel al unui adolescent de înălțime onorabilă, cu o fărâmă de barbă conturându-se pe obrajii rotunzi, încă lipsiți de coșuri. Se profila o înfățișare frumoasă.

Totul mergea prea repede. Un moment, parcă m-am și văzut pășind agale pe cheiul Valmy, împingând cu mâna dreaptă un cărucior albastru-petrol și, în stânga, ținând telefonul. Cred că imaginea m-a făcut să schițez un zâmbet. Ori l-am inventat a posteriori? Am un gol în memorie, e foarte dificil să-mi amintesc gândurile din respectivele clipe, totuși atât de importante. Dacă m-aș putea întoarce în timp cu câteva minute, aș fi mai atentă. Dacă m-aș putea întoarce în timp cu câteva luni, cu câțiva ani, aș schimba atâtea lucruri.

Am auzit răsunând ultimul cântec al lui The Weeknd, pe care Louis mi-l instalase ca sonerie la smartphone. Era JP. Rahat! De ce mă suna superiorul meu ierarhic sâmbătă dimineață? Bineînțeles, se mai întâmplase, nu poți lucra pentru

o companie ca Hégémonie fără să trebuiască să te ocupi de câteva urgențe. Acum, când mă gândesc, când aud pe cineva zicând „urgență”, cuvântul are o cu totul altă semnificație. Niciodată n-o să-l mai folosesc pentru a mă referi la o prezentare ce trebuie pusă la punct, la un test pentru consumatori ce trebuie lansat, la un flacon al cărui design trebuie aprobat. Despre ce urgențe vorbim, de fapt? Cine e în pericol de moarte? Însă asta n-o știam în clipele acelea. Mă întrebam doar ce voia să-mi comunice JP atât de urgent și presimțeam că avea legătură cu ședința de luni. Urgență absolută, deci. Vitală. Am răspuns fără să ezit, abia observându-l pe Louis, care încetinise și venise lângă mine, dorind în mod evident să-mi vorbească. I-am făcut semn că discutam cu cineva la telefon, nu vedea? El a spus ceva în barba lui mijită, mormăind că era un lucru important, cred. Mimând importanța subiectului. N-o să știu niciodată despre ce voia să-mi vorbească.

Sunt sigură că ultimele mele gânduri despre fiul meu au fost negative. Ceva referitor la nevoia lui permanentă de atenție, la faptul că nu puteam să am un minut pentru mine, la egoismul lui de adolescent, la nevoia mea de a răsufla un pic, rahat! Cred că ultimul cuvânt ce mi s-a format în cap despre acest omuleț, carne din carnea mea, pe care l-am legănat mii de ore, cu care am cântat mii de ore, care mi-a oferit atâtea râsete, atâta mândrie și bucurie, ultimul cuvânt pe care l-am rostit mintal în creierul meu anchilozat a fost chiar nenorocitul cuvânt al lui Cambronne[1]. Ce rușine! Ce amintire nedreaptă!

Louis a pufnit, a înhățat casca audio roșie ce-i atârna la gât, și-a îndesat-o pe cap cu un gest prea brutal, a aruncat ceva de genul că oricum așa sunt eu mereu, nu mă gândesc decât la serviciu, apoi a accelerat împingându-se cu piciorul drept și și-a lansat skateboardul pe trotuarul în pantă. Dacă n-aș fi fost la telefon cu JP – urgența era o problemă cu

niște diapozitive Powerpoint ce trebuiau refăcute –, aș fi avut un reflex de mamă, o chestie care ne face să strigăm „stai mai încet, mergi prea repede” și care îl exasperează pe orice copil trecut de clasa pregătitoare, o chestie care, teoretic, nu folosește la nimic, dar care, practic, poate oricând să trezească o conștiință pe jumătate adormită. Strigătul a rămas în mintea mea. La Hégémonie nu prea ești bine văzută dacă ai copii, chiar dacă politica oficială e clară: Hégémonie susține egalitatea dintre bărbați și femei, Hégémonie investește pentru succesul femeilor în societate. Întotdeauna există o prăpastie între teorie, politica afișată, și practică, cealaltă față a organizației, acele subînțelesuri care duc la un procent de femei ridicol de mic în comitetele executive ale marilor firme. De când mă știu, m-am zbătut să ajung în posturi înalte, așa că era exclus să dau dovadă de vreo grijă maternă în toiul unei convorbiri pe teme de serviciu, chiar și sâmbăta, chiar și la ora 10:31.

În timp ce JP îmi descria liniștit modificările de efectuat duminică, eu îl urmăream cu un ochi distrat pe Louis care, hotărât lucru, mergea prea repede. Am observat căștile puse pe urechi și îmi amintesc limpede că mi-am exprimat în sinea mea speranța că n-a dat muzica prea tare și că e conștient de viteza lui. Am scuturat din cap spunându-mi că era mare acum, că trebuia să nu mă mai îngrijorez la tot pasul pentru el din orice, din nimic, mai ales din nimic. Incredibil câte gânduri se formează brusc în doar câteva secunde. Incredibil în ce măsură câteva secunde pot apoi să ți se fixeze dureros în creier.

Arunc o ultimă privire spre ecranul smartphone-ului, e 10:32. Îmi zic că trebuie să-i închid lui JP în maximum trei minute, fiindcă suntem în apropierea stației de metrou.

Aud un zgomot surd, ce mă duce cu gândul la sirena unui pachebot în pericol. E un camion. Ridic capul și timpul încremenește. Mă aflu doar la o

sută de metri, dar rumoarea trecătorilor este atât de puternică, încât am impresia că sunt deja la fața locului. Telefonul meu se sparge de asfalt. Urlu. Piciorul mi se răsucește, cad, mă ridic, îmi scot pantofii cu toc și alerg cum n-am alergat niciodată. Camionul s-a oprit. Nu sunt singura care urlă. Vreo zece persoane care stăteau la masă la soare – într-o frumoasă dimineață de iarnă – au sărit în picioare. Un tată îi acoperă ochii fiului său. Câți ani are? Patru, cinci, probabil. O astfel de scenă nu e pentru el. Nici chiar în filme, o scenă de felul ăsta nu e arătată. Nimănui. Poate fi cel mult sugerată. Un dram de pudoare în această lume de brute, vă rog. Mă apropii, urlu iar, mă arunc pe jos, simt că-mi zdrelesc genunchii, dar nu simt nicio durere. Nu din cauza asta, în orice caz. Louis. Louis. Louis. Louis. Dragostea mea. Viața mea. Cum să descrii indescriptibilul? Un martor la întreaga scenă a folosit mai târziu termenul „lupoaică”. Urlete de lupoaică pe care o spinteci. Mă lupt, zgârii solul, corpul îmi tremură, țin în mâini capul lui Louis. Știu că nu trebuie atins, că nu trebuie mișcat nimic, dar nu pot. Mereu aceeași distanță dintre teorie și realitate. Nu mă pot hotărî să-l las pe jos fără să fac nimic. Totuși, îi țin capul și nu fac nimic altceva decât să aștept plângând, verificându-i întruna răsuflarea. Respiră? Respiră. Nu mai respiră. Respiră iar. Ajutoarele sosesc în timp-record. Un pompier se ocupă de mine ori mai degrabă încearcă să mă smulgă de lângă corpul lui Louis. Îi trag o palmă. Îmi cer scuze. Îmi zâmbește. Îmi amintesc tot. Gesturile lui deopotrivă ferme și blânde, nasul dizgrațios, vocea liniștitoare, cuvintele lui atât de convenționale, ambulanța care se îndepărtează. Prind câteva frânturi. Urgențe pediatrice. Spitalul Robert Debré. Terapie intensivă. O să fie bine, doamnă. Nu, n-o să fie. Vă conduc. Mă prăbușesc. El mă prinde. Mușchii, încordați la maximum după accident, mi-au cedat. Sunt așezată pe un scaun din cafeneaua scăldată de

soare. Corpul meu nu mai răspunde. Măruntaiele mi se strâng, vomit micul dejun pe masa din acest local hipsteresc care s-a golit cât ai clipi. Mă șterg la gură, beau un pahar cu apă și ridic capul.

Nimic nu s-a schimbat în jur, cerul e la fel de albastru, la fel de pur. Mă uit la ceas. Și el s-a spart. Cadranul e fisurat, acele, înțepenite. Un martor neclintit. Arată tot 10:32.

O dimineață

Mă numesc Louis, stau la Paris, am doisprezece ani și jumătate, curând, treisprezece. Îmi plac la nebunie fotbalul, desenele animate japoneze, Maître Gims[2], canalele YouTube dedicate jocului Pokémon, pasta pentru tartine care conține mai mult ulei de palmier decât uleiul de palmier (ador gluma asta), filmele din anii '90 și 2000 (nu, nu e ceva demodat ca pasiune), mirosul tobelor de eșapament, skateboardurile în culori țipătoare, sânii doamnei Ernest – profa de mate, matematica fără sânii doamnei Ernest –, bunica mea Odette – care e super –, mama (în cele mai multe dintre zile).

În afară de asta, cred că sunt mort.

De obicei, nu-mi prea place să-mi povestesc viața, dar, având în vedere circumstanțele și fiindcă voi sunteți aici, mai bine să vă explic puțin cu cine aveți de-a face și ce s-a întâmplat.

Locuiesc singur cu mama. O cheamă Thelma. Cu ea mi-am trăit ultima dimineață. Mi-ar plăcea să vă spun că a fost o dimineață nemaipomenită, că am petrecut clipe minunate împreună, că ne-am îmbrățișat tandru și ne-am spus vorbe dulci. De fapt, era o dimineață de o banalitate dezolantă; în definitiv, e și normal. Nu trăiești fiecare oră a fiecărei zile de parcă e ultima, ar fi epuizant. Trăiești, atâta tot. Iar viața mea cu mama exact așa era.

Când mă gândesc acum la asta, dimineața era prin ea însăși perfectă. Știu bine că mama are o cu totul altă părere, știu bine că revede iar și iar în minte fiecare imagine din respectivele câteva minute, întrebându-se ce-ar fi trebuit să facă, ce-ar fi putut să schimbe. Eu cunosc răspunsul, dar cu siguranță ea n-ar fi de acord: nimic.

Un răspuns ciudat când știi că dimineața petrecută împreună s-a rezumat la: mama încearcă

să mă smulgă din pat, eu bodogănesc, mă mocăi, continui să bodogănesc. Așa se vedeau lucrurile din afară. Așa le vedeam și eu. Acum, că m-am detașat puțin (mai mult), îmi dau seama de senzațiile mele. De emoția difuză, de fiorii cerebrali care nu devin perceptibili decât atunci când nu mai există altceva. Puterea obișnuinței. Bucuria obiceiurilor. Veșnicul deliciu al ritualurilor familiale. Fleacurile vieții cotidiene care ne construiesc și care schimbă tot.

Dimineața aceea era plină de bunătăți rituale. Clanța de la ușa care scârțâie a camerei mele, trezindu-mi un dram de conștiință, anunțând ziua ce urmează. Mami care pășește înăuntru, se apropie și își trece mâna prin părul meu, mângâindu-mă de la frunte spre ceafă – niciodată invers. Mami care șoptește „bună, puiule, e vremea să te scoli, inimioara mea", de parcă aș mai avea doi sau trei ani. Clipa suspendată între somn și trezie, starea letargică în care visul și realitatea se confundă. Apoi sunetul oblonului metalic care se ridică, razele soarelui care mă lovesc în față, mormăitul meu. Mă întorc și-mi îndes capul sub pernă. Prima venire a lui mami s-a încheiat. Brațele lui Morfeu prind iar putere, reiau un vis despre care nu voi păstra nicio amintire. Mama vine a doua oară, vocea îi devine mai insistentă, mai puțin blândă, mai fermă. Ca în toate zilele. Și ea cunoaște bine ritualul. Același de aproape treisprezece ani. Chiar dacă totul a devenit un reflex, și ea, și eu ne dăm seama care va fi atmosfera zilei după tonalitatea unei silabe rostite, după lungimea unui sunet gutural scos de ursul adolescent semiadormit. Azi atmosfera e veselă. E sâmbătă, știm. Avem timp la dispoziție, chiar dacă mami pretinde contrariul. Cunosc programul zilei, o cunosc pe mama, știu că mă trezește mai devreme ca să apuc să mă dezmeticesc.

Fac o mică paranteză, fiindcă știu la ce vă gândiți: cam bizar puștiul ăsta de doisprezece ani și jumătate care folosește asemenea cuvinte complicate, nu? În orice caz, colegilor mei din clasa a IX-a de la Colegiul Paul Éluard, vă pot spune că li se pare fishy (dubios, pentru cei trecuți de patruzeci de ani). E fishy să fii în clasa a IX-a la doisprezece ani și jumătate, oricum. Eu nu fac mare caz de asta, dar uite că așa vorbesc eu, nu pot altfel, și destul râd colegii de stilul frazelor mele, tratându-mă drept tocilar nesuferit, așa că mersi frumos dacă nu vă apucați s-o faceți și voi…

Unde eram? Ah da, vă povesteam. De câteva zile, aveam chef— aveam nevoie – să vorbesc cu mama despre o fată pe care am cunoscut-o la fotbal – da, există fete care joacă fotbal și da, pot fi drăguțe, trebuie să terminăm cu clișeele. Așteptam momentul potrivit. Suntem pudici mama și cu mine. Deloc genul care-și etalează sentimentele. Mai degrabă genul care le interiorizează. Momentul potrivit ca să vorbesc cu mama nu-i în cursul săptămânii. Se întoarce frântă de la muncă și cu greu lasă smartphone-ul, mereu rezolvând ceea ce ea numește „urgențe". Mă întreb ce fel de urgențe poți avea de rezolvat când te ocupi de șampoane contra mătreții…

Pe scurt, mă gândisem că această dimineață normală dintr-un weekend normal era momentul potrivit. Nu voiam ca mama să se ambaleze și să cadă în depresie văzându-mă deja însurat, așa că nu plănuiam ceva solemn. O discuție neprotocolară, ca despre un lucru banal, așa ceva îmi convenea. Prin urmare, când m-am apropiat și mama m-a dat la o parte din calea ei ca pe o buruiană, trebuie să mărturisesc că m-am zburlit tot. Mama spune că sunt cam sangvinic. Nu prea știu ce înseamnă asta, probabil că agasant. Sau irascibil. Sau amândouă. Să adaug ca scuză că aşchia nu sare departe de trunchi, cum spune buni

Odette, iar mami e foarte irascibilă. N-am zis agasantă, voi ați formulat-o în mintea voastră, recunoașteți.

Deci am pufăit ca un taur și am plecat furios ca o divinitate a infernului. Voiam să-i stric discuția la telefon despre job. Era sâmbătă, trebuia s-o fac să priceapă într-un fel sau altul că nu era o zi de muncă. Știu bine că mama e stresată când mă vede dispărând după colțul unei străzi, chiar și la vârsta mea. Conștient sau nu, grăbește pasul ca să nu mă piardă din ochi. Așa că am pornit cu viteză, voiam să cotesc pe Rue des Récollets înaintea ei, apoi să mă ascund la intrarea în grădina Villemin, s-o bag în sperieți și s-o oblig să închidă telefonul.

Nu știu prea bine ce s-a întâmplat după aceea. Mă rog, cred că am înțeles, nu sunt retardat. Mergeam prea repede, asta-i clar. Am derapat. O greșeală prostească. Nu derapez niciodată așa, stăpânesc bine skateboardul. În momentul în care am ridicat capul, am văzut camionul venind, am auzit un claxon și totul s-a făcut negru.

Black-out total.

Contrar unor idei consacrate, rețineți că nu mi-am văzut viața trecându-mi prin fața ochilor în câteva fracțiuni de secundă, am văzut doar farurile nenorocitului de camion și mi-am zis: ce chestie bizară, farurile astea aprinse în plină zi.

Extrem de stupid ca ultim gând.

2
EEG

Nicio clipă nu m-am gândit că a murit. Așa trebuie să fie programate mamele. Să iei în considerare posibilitatea ca propriul copil să moară înseamnă să-l îngropi deja. Și e pur și simplu imposibil să îngropi un copil. Louis nu era mort. Nu putea să fie mort.

Eram în stare de șoc. Nu știu dacă e termenul oficial, medical, dar mi se pare că am auzit pe cineva rostind cuvintele. Am trăit restul sâmbetei polare plutind ca într-un strat de vată, de parcă sunetele, senzațiile erau amortizate de un cocon protector imaginar care mă învăluise din creștet până-n tălpi. Mi se părea că sunt anesteziată. Poate sub efectul calmantelor care-mi fuseseră repede administrate, poate sub efectul bombelor aruncate unele după altele în jurul meu.

Bombe emoționale când medicii mi-au explicat că-mi îndopaseră fiul cu medicamente ca să nu aibă dureri, că prioritatea era stoparea infecțiilor pe care leziunile interne n-ar întârzia să le provoace. Că situația era foarte gravă, că deocamdată era imposibil să i se evalueze starea de conștiență reală din cauza tratamentelor, că trebuiau să aștepte până când înceta administrarea medicamentelor pentru a-și face o idee mai clară, ne pare rău, doamnă.

Bombe lacrimogene când mama a sosit la spital, m-a scuturat urlând, acuzându-mă de inerție, de iresponsabilitate, de neatenție și a trebuit ca medicii s-o ia de lângă mine pe propria mea mamă – fiecare trăiește astfel de situații în felul său, doamnă, se cuvine să respectați reacția fiicei dumneavoastră așa cum și noi o respectăm pe a dumneavoastră și nu, nu suntem niște tâmpiți aroganți.

În sfârșit, bombe lexicale. Hoarde de cuvinte noi, sigle, semnale neinteligibile, armate de

adjective, mici soldați medicali care n-au sens decât atunci când dorești să-i înțelegi. În mijlocul acestei nebuloase, singurele apariții de care îmi amintesc sunt cuvintele-cheie, repere pe care le presimțeam că joacă un rol crucial, că sunt mai importante decât altele.

Politraumatism.

Hematoame.

Intracerebral.

Pulmonar.

Comă.

Profundă.

Respirator.

EEG.

Electroencefalogramă.

Așteptăm.

Cât?

Nu se știe.

Imprevizibil.

Niciodată?

Nu se știe.

Prea devreme.

Speranță.

Curaj.

Pe patul de spital, Louis era frumos. Senin. Calm. Uimitor de întreg. Dacă n-ar fi fost toate tuburile alea, fața și restul corpului său ar fi părut neatinse sau aproape neatinse. Două coaste fisurate, un picior fracturat – fractura nu era deschisă, simpla imobilizare va fi suficientă, mi se indicase. La care eu replicasem că mă întrebam la ce putea servi imobilizarea având în vedere că el n-o să se apuce să țopăie prea curând. Asistenta îmi aruncase o privire care spunea multe, considera deplasată o asemenea butadă rostită de gura unei mame în suferință. Eram o mamă debusolată. În suferință, nu știu. Totul părea ireal. E un coșmar, Thelma. Nimic mai mult. O să te trezești, iar Louis va fi lângă tine, cu ciuful de surfist căzându-i peste ochii negri care vor începe să râdă cu toate genele.

Ce-ai pățit, mami? Nu-ți mai plac glumele mele? De acord, asta e cam dubioasă, dar sunt bine, nu te îngrijora. Apropo, mi-ai cumpărat cartea *Pokémon Ex* pe care am văzut-o pe Amazon? Ce mâncăm astă-seară? Pot să mă uit la concert pe MTV? Haide, pleaaaase mum, nu ești cool. Ești cea mai bună mamă, te ador!

Sunt foarte departe de a fi cea mai bună. Cea mai bună mamă și cu mine suntem la ani-lumină una de alta. Mă sfidează din galaxia ei îndepărtată. Fiul ei stă în picioare lângă ea, zâmbește. E viu. Al meu?

Trăiește.

La fel.

Speranță.

Așteptăm.

Cât?

Nu se știe.

3
Imediat după

Mi s-a permis să părăsesc spitalul duminică seara. Personalul n-a vrut să mă lase să plec sâmbătă, trebuiau să mă țină sub observație – oficial vorbind. Dar eu cred că se temeau să nu fac vreo prostie. Asta înseamnă să nu mă cunoști. Dacă există ceva ce nu sunt, atunci nu sunt sinucigașă. Am instinctul de supraviețuire în sânge. Chiar și în cele mai sumbre momente, găsesc putere să mă ridic. Și mi-o repetam întruna de la accidentul lui Louis. Trebuia să intru în modul „luptă”. Știam să fac asta. Sunt bătăioasă. O luptătoare. *E foarte bine, doamnă, Louis o să aibă nevoie de sprijinul dumneavoastră. Contează mult anturajul în evoluția unei come. Nu-i o garanție, evident, însă Louis e foarte tânăr. Există mai multe șanse să-și revină la vârsta lui. Cazurile de evoluție pozitivă se datorează adesea unei asistențe medicale foarte specializate, unui pacient tânăr care nu abandonează și unui anturaj iubitor care luptă alături de el.*

Așa că duminică am ieșit din spital cu speranța în inimă, dar cu moartea în suflet. În aparență, voiam să lupt alături de el, iar asistentele mă încurajaseră. Mai ales o blondă mărunțică și adorabilă care mă ducea cu gândul la Sophie Davant[3] și căreia aș fi putut să-i mărturisesc cele mai intime frământări în fața camerelor de filmat. Dar în adâncul meu, o voce scârboasă – ajutată de o noapte de cercetări despre comă, internetul fiind deosebit de distructiv în astfel de cazuri – îmi strecura câte un „la ce bun”, „stadiul 3 la o comă e naspa”, „gândește-te la Michael Schumacher, au trecut ani”, „și dacă se trezește cu sindromul locked-in”[4], „și dacă nu se mai trezește niciodată”. Treceam în câteva secunde de la disperarea cea mai adâncă la optimismul cel mai sălbatic,

făcându-i pe membrii personalului medical să se teamă că sănătatea mintală mi-e afectată. Îmi venea să le spun că n-au de ce să se îngrijoreze, că așa eram de obicei, că astăzi doar împinsesem totul la extrem, dar nu eram sigură că asta i-ar calma. Trebuia să ies de acolo, altminteri aveam să mă țăcănesc de-a binelea.

Am putut să-l văd pe Louis. Să-mi petrec ziua cu Louis. Băiețelul meu adormit. Mă așteptam să-l văd trezindu-se, răsucindu-se, bodogănind că e prea devreme pentru o duminică. Aș fi dat orice să aud una dintre mormăiturile lui care în general mă înfuriau. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nimic nu s-a întâmplat. Mașinăria făcea ca respirația lui să fie regulată, însă torsul era singura porțiune din corp care părea activă. L-am ținut de mână o bună parte din zi. I-am masat palmele, degetele. La fel și picioarele, îndelung, încetișor.

Mă liniștea să-i simt corpul cald. Din toată fața, aveam voie să-i ating doar obrajii. Închideam ochii și vedeam cum prinde viață gropița care îi apărea mereu când zâmbea. Am plâns. Mult. Peste mâinile lui, în mâinile mele. Se pare că era normal. Am îngânat cântece de leagăn. I-am fredonat de zece ori cântecelul preferat, pe care îmi cerea să-l audă chiar și la doisprezece ani. Cel pe care îl inventasem eu, cu propriile cuvinte. Fără îndoială, cel mai lipsit de melodie, fără îndoială, cel mai puțin drăguț dintre cântecele de leagăn. Fără îndoială, cel mai frumos în ochii lui și-ai mei.

Soarele asfințise. Mi s-a făcut frică. Mai mult decât de orice, mă temeam să mă întorc acasă singură. Să mă confrunt deopotrivă cu prezența și cu absența lui. Să deschid ușa, să simt mirosul năucitor al parfumului de adolescent cu care se dădea în fiecare dimineață, să-i adun hainele murdare pe care le aruncase pe holul spre spălătorie, așa cum îi stătea în obicei. Să mănânc. Să dorm. Să nu dorm. Cu o seară în urmă, mi se dăduseră somnifere și, epuizată fiind, reușisem să

cad într-un somn lipsit de vise. Dar prima noapte fără el avea să fie diferită. O vedeam apropiindu-se și mă opuneam din toate puterile, prefăcându-mă că nu le aud pe asistentele care începuseră de câteva minute să-mi spună blând că trebuia să plec curând, că nu puteam rămâne. Și că toată treaba asta risca să dureze. Că ar trebui să fiu puternică pentru el. L-am sărutat lung, i-am șoptit lucruri pe care doar noi doi trebuia să le știm, m-am ridicat și am ieșit din încăpere, părăsindu-mi acolo copilașul și existența dinainte. Trebuia să înfrunt viața de după.

Am hotărât să merg pe jos până acasă, considerând că mi-ar prinde bine să respir și altceva decât aerul din circuitul închis al spitalului. După câteva sute de metri prin forfota unei seri de duminică pariziene, m-am apucat să mă gândesc la șoferul camionului care-mi întorsese viața pe dos. Agenții de poliție trecuseră să mă vadă, dar eram în asemenea hal, încât medicii îi sfătuiseră să nu mă abordeze. Trebuiau totuși să discute cu mine, răspunsesem ei. Reveniseră și stătuserăm de vorbă vreo zece minute. A trebuit să le descriu cât observasem din cele întâmplate, adică nu mare lucru. Însă doream să se facă dreptate și setea mea de răzbunare se îndrepta acum spre șoferul camionului. Polițiștii își dăduseră seama de asta, îmi temperaseră elanul privind o eventuală încarcerare pe viață și mă asiguraseră că ancheta era în desfășurare, că numeroși martori reușiseră să descrie scena cu precizie, că înregistrarea video a camerei de supraveghere de pe stradă putea fi folosită și că, bineînțeles, avea să se facă dreptate. Unul dintre ei îmi șoptise totuși că era vorba despre un accident, că trebuia să aflu că șoferul era femeie – mamă a doi copii mici –, că și ea era bulversată, în stare de șoc, și că exista riscul să nu-mi convină concluziile anchetei. Mărturiile concordau, părea destul de clar că Louis pierduse controlul skateboardului și, cu toată bunăvoința din

lume, ar fi fost extrem de dificil să se evite coliziunea. Răspunderea conducătoarei va fi probabil foarte limitată. Și atunci am început să-mi arăt disprețul față de poliție acuzând-o de incompetență, urlând că toate astea nu puteau să treacă așa, că fiul meu nu era vinovat, că scorpia aia era o manipulatoare pe cinste dacă reușise să-i convingă de lipsa ei de răspundere, că ei înșiși, cei doi polițiști, erau niște cretini și alte amabilități pe care mi-e greu să le reproduc a posteriori. Când mă ridicasem, cu pumnul îndreptat furios spre ei, Sophie Davant și un asistent intraseră în cameră și mă opriseră. Scuturată de hohote violente, mă prăbușisem în brațele prezentatoarei de televiziune, pe podeaua rece acoperită cu linoleum verde. Polițiștii îmi replicaseră calmi că nu vor ține cont de cuvintele și gesturile care, fără îndoială, nu-mi stătuseră în intenție, îmi uraseră mult curaj și plecaseră. Nu pierdusem doar viitorul fiului meu, îmi pierdusem și demnitatea. Aflasem că șoferul era femeie, de asemenea mamă, și îi dorisem tot ce-i mai rău fără să știu nimic despre viața ei.

Am scuturat din cap, continuând să merg spre malul canalului Saint-Martin. Încă cincisprezece minute, și aveam să fiu în casa mea. În casa noastră. Singură.

După un kilometru, vechile reflexe mi s-au reactivat. M-am uitat la ceas. La cadranul tot spart. 10:32. N-aveam ce aștepta de la el. Mi-am strecurat mâna dreaptă în căutarea telefonului mobil, la care nu mă mai gândisem din ajun, ceea ce nu mi se mai întâmplase de când… ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată. După câteva mișcări din încheietură prin geanta mult prea plină, mi-am dat seama că smartphone-ul meu nu era în ea și mi-am amintit că-i dădusem drumul din mână în momentul accidentului.

M-am oprit în drum. JP. Vorbeam cu JP. Nu-l mai sunasem, nu mă gândisem nici măcar o dată la el, la nenorocita noastră de prezentare pentru

Mister Big Boss, care trebuia să aibă loc mâine. Trebuia să lucrez la prezentare duminică, iar duminică era azi. Probabil că, neavând nicio veste de la mine, JP intrase deja în panică. Panică din cauza prezentării, firește. De persoana mea neînsemnată i se rupe. Mă întrebam ce-ar fi putut să audă din accident. Fusese martor auditiv la evenimente sau telefonul se spărsese înainte? Mi-am trecut în revistă senzațiile de moment și am căpătat certitudinea că telefonul se spărsese imediat. JP nu auzise nimic. Într-un fel, asta m-a liniștit, fiindcă n-aveam niciun chef să fiu ținta privirilor fals compătimitoare ale salariaților de la Hégémonie. Cariera urma să fie colacul meu de salvare. Dacă mi-aș pierde viața profesională, n-ar mai rămâne nimic din mine. Trebuia să păstrez cu orice preț această oază de normalitate. S-o păstrez pe Thelma-directoarea de marketing a diviziei șampoane speciale. Să nu permit să fie îngropată sub Thelma-mama unui copil în comă.

În ciuda eforturilor mele de a mă gândi la JP și la job, imaginile accidentului au continuat să mă asalteze, mi-am auzit răsunând propriile urlete, am simțit cum mi se ridică în gât un val de greață și nu m-am putut împiedica să vomit chiar acolo, drept în mijlocul străzii. Am tușit, am sughițat de câteva ori. O doamnă în vârstă care-și plimba câinele a trecut pe trotuarul celălalt ca să mă evite. Legendara solicitudine pariziană.

M-am așezat pe treptele de la intrarea unui imobil ca să respir, să mă calmez, să țin la distanță zgomotele și furia. Cât am stat așa? Destul ca să-mi las mâinile, urechile și obrajii să uite de mușcătura frigului.

Apoi au început să se formeze câteva gânduri. Am trasat lent contururile noilor obiective de viață pe termen scurt. Nu pot să merg mai departe dacă n-am obiective. N-am trăit niciodată fără ele. De la accident, toate obiectivele mele deveniseră depășite. Deci am stabilit o nouă listă, extrem de

scurtă, dar pertinentă, care să-mi canalizeze toate eforturile, toată energia în zilele următoare. Mai târziu, om vedea.

Obiectivul numărul unu: să-l scot pe Louis din comă.

Obiectivul numărul doi: să-mi continui viața profesională ca înainte.

Am reușit să închid ochii vreo oră în cursul nopții de care mă temusem atâta, restul timpului am lucrat la prezentarea pentru Mister Big Boss. Când mă aflu în fața computerului, parcă intru în transă, nimic din jur nu mai contează.

Exact ce-mi trebuia. Să fiu năucită, să-mi copleșesc mintea cu o muncă înverșunată pentru a evita să mă gândesc la Louis.

4
O, căpitane! Căpitanul meu!

— Fir-ar să fie Thelma ce dracu' făceai te-am sunat de cincizeci de ori nu-i deloc profesionist ai fi putut măcar să mă suni înapoi m-ai stresat al dracu' sper că ai făcut modificările la prezentare altfel o să petrecem un sfert de oră de rahat și eu n-o să te susțin păpușă!

O respirație. Prima.

— Și eu te iubesc, JP. Apropo, bună ziua!

— Mă iei și la mișto. Nici măcar nu ți-e jenă. Noroc că te ador și aș face orice pentru tine.

Tipul spune mereu ceva, apoi exact contrariul la distanță de o frază. Înnebunești. Toți tinerii angajați de la birou ies de la întâlnirea cu el complet debusolați, neștiind cum să procedeze cu ordinele lui contradictorii. M-am documentat pe tema asta și cred că JP este un pervers narcisist. Genul care își distruge victimele prin cereri alambicate, le felicită pentru munca depusă spunându-le în același timp că sunt de tot rahatul.

— Uite versiunea definitivă a prezentării, i-am zis, întinzându-i un stick USB.

— N-am închis un ochi toată noaptea din cauza ta. Ești plătită suficient de bine ca să nu-ți iei liber în weekend dacă ne vedem cu big boss luni. Clar?

— Ca lumina zilei, JP. Promit că nu mai fac.

Sclifoseli, priviri cu coada ochiului, strategie de fetiță deopotrivă spăsită și arogantă – nimic nu-i mai eficient cu un pervers decât să-l prinzi în propria capcană și să-l amețești cu atitudini în totală opoziție cu vorbele rostite.

JP s-a uitat peste prezentare și m-a privit cu un zâmbet larg. Făcusem treabă bună, știam. N-avea ce să-mi reproșeze.

— Bine lucrat, piți. Mă enervezi, dar ești bună. Când zic „bună", mă refer la competența ta, evident, pentru mine ai depășit termenul de

valabilitate, ha ha. Glumesc, doar știi că țin la tine, ești cea mai frumoasă MILF[5] pe care-o cunosc. Haide, gata cu distracția, suntem așteptați, dă-ți jos chiloții, o să ne-o tragă zdravăn, ha ha.

Nu te îngrijora, JP, nu-ți port pică, însă de doi ani înregistrez regulat pe iPhone-ul meu toate frazele drăguțe pe care tu și alții de teapa ta ni le adresați, mie sau altor femei. Doar n-am venit de lume ieri.

JP și cu mine am luat apoi liftul spre etajul opt. Fiecare persoană cu care ne-am încrucișat pe drum ne-a aruncat câte un „curaj" de complezență. Mister Big Boss este un baubau în firmă și o legendă în afara ei. „O mână de fier într-o mănușă de fier", dixit colegii lui CEO ai CAC 40[6], „un idiot fără pereche", dixit salariații polonezi de la Hégémonie ale căror fabrici au fost închise recent, un mare patron total necunoscut de marele public, dar un semizeu al domeniului financiar, pe care se cade să-l venerezi și mai ales să nu-l contrazici. Altfel ai de îndurat fulgerele acestui dictator al timpurilor noi.

Mie nu mi-a fost niciodată frică de el, o reminiscență a educației date de mama, cu siguranță. Mi-a spus mereu că, dacă mă intimidează cineva, să mi-l imaginez într-o situație grotescă pentru a-i șterge aura sacră. „Oricine ar fi, indiferent de aroganța sau de puterea lui, dacă ți-l imaginezi pe closet, o să-l vezi în mintea ta așa cum este el: un om ca oricare altul, cu aceleași nevoi, dar și cu aceleași drepturi și îndatoriri ca și ceilalți, să nu uiți asta niciodată, fata mea." Zece minute mai târziu, pășim în sala de ședințe. Vreo treizeci de persoane stau pe scaun, afișând mutre de înmormântare. În fond, e și normal, discutăm despre cosmetice, un subiect dintre cele mai grave. La acest tip de reuniuni, există o liotă de figuranți care se prefac că ascultă, când, de fapt, răspund la e-mailuri sau își fac cumpărăturile online pe laptop. Aceștia nu intervin niciodată, însă sunt

întotdeauna de acord cu șeful cel mare, aprobând cu un aer inspirat orice remarcă de-a lui. Dacă vorbitorul e femeie, e de bonton să-și pună fustă scurtă, tocuri înalte și să se machieze folosind toate produsele casei: mascara Milliards de Cils, ruj Rougissime, fard de pleoape Vintage Chic, ojă fucsia ediție limitată New York Fun. Cel puțin.

Lui Mister Big Boss îi place să facă glume despre consumatoare – pe care le numește generic „Doamna Michu" cu un aer condescendent –, despre manechinele din reclamele Hégémonie – pe care le compară frecvent cu niște orătănii și pe care ne cere să le dăm afară la primele riduri –, despre angajații din fabrici – care mai mult o freacă –, despre muncitorii cu salariul minim – care ar trebui să se considere fericiți că au o slujbă și care ar putea fi înlocuiți cu asiatici care trăiesc bine-mersi cu un euro pe zi –, despre directoarele de marketing care trântesc cuvinte în engleză pentru a-și face acceptată mai ușor lipsa de conținut a recomandărilor. Mister Big Boss e plin de haz. De altfel, în sală e veselie, un indiciu care nu dă greș.

Îmi încep prezentarea și observ curând că Mister Big Boss nu mă ascultă. Pianotează pe ecranul iPhone-ului cu un zâmbet libidinos. Îmi imaginez cu ușurință genul de subiect la care se uită. Decid să mă opresc. Nenorocita asta de prezentare la care m-am spetit toată noaptea este destinată Marelui Ștrumf, lui și numai lui. Dacă el nu ascultă, n-are niciun rost să merg mai departe. Câțiva din sală își dreg vocea, unii ridică privirea spre mine întrebându-se ce intenții am, fiindcă regula spune că, indiferent de atitudinea suveranului, spectacolul trebuie să continue – *the show must go on, darling.*

Tăcerea mea devine asurzitoare, președinte-director general ridică ochii în direcția mea, măsurându-mă de sus până jos câteva secunde. Mirat, se îndreaptă în scaun și pune smartphone-ul pe masă.

— Ei bine, micuța mea Thelma, ce se întâmplă?

— Prezentarea vă este destinată, iar dumneavoastră n-o ascultați. Așa că m-am întrerupt ca să vă las timp pentru a vă rezolva treburile urgente.

— Comitetul executiv se află în fața ta, plus vreo douăzeci de persoane foarte importante din conducerea acestei firme, prezentarea nu-i doar pentru mine și nu-mi place tonul tău. Continuă.

Ezit. Îmi privesc vârful pantofilor. Trebuie să rămân impasibilă. Să accept fără să crâcnesc. Ba nu.

— Care dintre domnii de aici ar putea să redea pe scurt începutul prezentării mele?

Crește interesul în rândurile asistenței. Apar zâmbete malițioase. Priviri speriate.

— De-a ce te joci, micuța mea Thelma?

— Nu sunt micuța dumneavoastră Thelma. Foarte bine, să continuăm.

Îmi reiau prezentarea de unde am lăsat-o, dar simt că Mister Big Boss rumegă ceva. Mă întrerupe în mijlocul unei fraze.

— Nu, n-o să continuăm. Prezentarea ta nu-i gata, ăsta-i amatorism. Vino la mine după ce mai lucrezi cât de cât la ea. Credeam că știu ce gen de femeie ești, micuța mea Thelma, și îmi plăcea. Ai copii, micuța mea Thelma?

O viziune. Nepotrivită, neașteptată în acest context profesional. Louis. Camionul. Spitalul. Trebuie să alung imaginile. Repede.

— Am un fiu, domnule președinte, dar nu văd legătura. Ce gen de femeie sunt, după părerea dumneavoastră? Și, cu riscul de a mă repeta, nu sunt micuța dumneavoastră Thelma.

— Genul care pune cariera înainte de toate, genul gata de orice ca să reușească, dacă înțelegi ce vreau să zic. Și e foarte bine, nimeni de aici nu se plânge.

Din nou, un zâmbet libidinos. Chicoteli în rândurile asistenței. Mă văd mergând de-a lungul canalului Saint-Martin. E 10:31. Louis încearcă să-

mi vorbească. Eu discut la telefon. Îmi pun cariera înainte de toate. Mister Big Boss are dreptate. Simt cum îmi vine greața. Și lacrimile, în același timp. Mister Big Boss continuă.

— Am oroare de femeile de treabă care nu fac nimic toată ziua, asta dacă nu cumva îmi cumpără produsele, bineînțeles. Credeam că ești diferită, că te dedici trup și suflet acestei companii. M-am înșelat în privința ta. Poate ar fi trebuit să petreci ceva mai puțin timp cu dădăcitul și ceva mai mult cu prezentarea. Ședința s-a încheiat, micuța mea Thelma.

Se ridică. Simt clocotind în mine o furie surdă.

Dădăcit. Mă văd la căpătâiul lui Louis în ajun. Dădăcindu-mi adolescentul rănit. Încercând de bine, de rău să mă fac utilă pentru el. Încercând să-mi ascund suferința, apoi renunțând la o carapace fără rost. Mă văd cu Louis în prima zi de școală. Dădăcindu-mi băiețelul. Strecurându-i în ghiozdan batonul de ciocolată preferat, cu o inimioară roșie desenată, ca să-l liniștesc, să-i spun că sunt acolo, lângă el, întotdeauna. Mă văd cu Louis în brațe la maternitate. Dădăcindu-mi bebelușul. Singură. Simțind că nu sunt o mamă bună, fiindcă nu reușesc să-l hrănesc corect. Sânii mă dor, totuși nu reușesc. Louis pierde în greutate, sunt sfătuită să folosesc biberonul, însă perseverez. Nu renunț. Două zile mai târziu, Louis începe să sugă și eu mă pun pe plâns. Îl dădăcesc, în fine.

Ticălosul ăsta nu știe ce spune. Mă îndrept spre el și fac ceea ce-ar fi trebuit să fac de multă vreme. Ceea ce toate femeile din această companie ar fi trebuit să facă de multă vreme. Mă proțăpesc în fața dictatorului, blocându-i trecerea. Și îi trag o palmă cu toată puterea mea.

O Palmă cu P.

Palma supremă.

Superpalma.

Palma palmelor.

O s-o plătesc scump. O să mă concedieze, știu. Dar ce plăcere! La dracu'! Ce plăcere, palma asta! Dobitocul-șef mă fixează cu privirea, năucit. Duce mâna la obraz, apoi îmi zâmbește și vorbește fără a se adresa cuiva anume.

— Să dispară din ochii mei imediat!

Răspund simplu.

— Cu plăcere, domnule director.

Ies din sală într-o stare cum n-am mai cunoscut niciodată. Cred că o să izbucnesc în hohote de plâns. Însă dimpotrivă, izbucnesc în râs.

5
Inima mea o să cedeze

Dădusem greș. Obiectivul meu numărul doi eșuase complet. De-acum, un lucru era limpede: n-o să-mi continui cariera ca înainte. Credeam că mă simt extrem de rău, însă, chiar din ziua următoare, umerii îmi erau mai relaxați și am putut petrece zile întregi la căpătâiul lui Louis. I-am povestit peripețiile mele, felul în care îl pusesem la punct pe porcul ăla bătrân de președinte, am reprodus fidel faptele, am mimat scena, amuzându-le pe asistente, în special pe Sophie Davant, care mi-a șoptit confidențial că ar fi multe de făcut și în spital, unde întâlneai bădărani pe culoare, și că povestea mea le reda speranța tuturor femeilor umilite zilnic, aflate la cheremul exceselor de testosteron. Aveam chef să-i istorisesc pățania și mamei, gândindu-mă că, pentru prima dată după mulți ani, ar fi fost mândră de mine. Însă am renunțat rapid la idee, nu-mi doream câtuși de puțin s-o văd debarcând în viața mea, era persona non grata. Îi permisesem să-l viziteze pe Louis, dar o evitasem metodic. Hotărâserăm să stăm de veghe cu rândul.

Louis era la fel de imobil. Voiam să dau impresia că nu mă las doborâtă și să încerc să-i înveselesc zilele pe cât posibil. Medicii vorbiseră clar, existau puține șanse ca el să perceapă ceva, orice, dar rămânea totuși o posibilitate infimă, așa că mă agățam de ea, voiam să-i arăt că mama lui se luptă, că mama lui nu se prăbușește.

Când mă întorceam seara acasă – dispusă să mă eliberez de presiunea zilei –, intram într-o fază a descurajării pure și dure și îmi îngăduiam să plâng, cu un pahar de vin roșu în mână, apoi cu încă unul, apoi cu toată sticla. După care mă simțeam mai bine. Pluteam și mă lăsam în voia reveriei. În visul meu care se tot repeta, Louis frâna la timp pe

marginea trotuarului blestemat, se răsucea spre mine și făcea un gest de surfist care însemna „control total, mami”. Râdeam împreună și plecam braț la braț spre Gara de Est. Dimineața, în viața reală, mă trezeam mahmură, înghițeam un gram de paracetamol odată cu cafeaua, ignoram mesajele telefonice și e-mailurile de la mama și plecam iar la spital.

*

La trei zile după palma intergalactică, în mână cu scrisoarea de concediere pentru greșeală gravă, m-am dus la un avocat și i-am descris situația. El s-a strâmbat, spunându-mi că intrasem în belea… până când i-am dezvăluit ce atuuri păstrasem cu mare grijă în mânecă: cincisprezece ani de bune și loiale servicii la Hégémonie, evaluări mereu ditirambice, zeci de înregistrări audio dovedind sexismul frecvent în sânul companiei și – complet nesperat – e-mailul de solidaritate de la una dintre puținele femei prezente la ședința fatală, care susținea că e dispusă să depună mărturie în favoarea mea, la adăpostul anonimatului.

Fața avocatului s-a luminat. O treabă pe cinste, dosarul era beton, niciodată un grup ca Hégémonie – al cărui business se baza în întregime pe încrederea acordată de femeile din toată lumea – nu și-ar asuma riscul unui scandal sexist, ce i-ar putea atrage un boicot, pierderi de zeci de milioane de euro și o criză mediatică fără precedent. O să înceapă imediat discuții financiare care m-ar pune la adăpost de grija zilei de mâine mulți ani de-aici înainte. După cum vedea el lucrurile, aș obține destul de ușor între cinci sute și șase sute de mii de euro, dar puteam să țintim mai sus dacă-l speriam rău pe marele manitu.

Înregistrarea uneia dintre glumele preferate ale comandantului-șef a fost trimisă avocaților de la Hégémonie. Microfonul e deschis, scena începe.

Echipele de marketing prezintă o nouă reclamă având-o în prim-plan pe Jennifer Preston-Conwell, actriță cu trei Oscaruri, urmărită de aproape 30 de milioane de fani pe rețelele sociale. Mister Big Boss îl întrerupe pe vorbitor fără menajamente.

— Îmbătrânește urât Jennifer a ta. Ne costă o avere cu toate retușurile în Photoshop. O mică liposucție i-ar prinde tare bine, dacă vrei părerea mea.

Pauză. Atmosferă de stânjeneală palpabilă. Tăcere. Mister Big Boss începe să râdă.

— Și cum poate să aibă sâni atât de mici și un fund atât de mare? Umflați-i pieptul, șlefuiți-i posteriorul, de data asta, merge. Dar după aia, găsește altă imagine pentru marcă. Altfel, vânzările produselor noastre de îngrijire corporală o vor lua în jos și tu, odată cu ele.

Jackpotul, a exultat avocatul meu, cu ochii sclipindu-i de lacrimi venale.

*

În cea de-a noua zi, echipa medicală a hotărât oprirea tratamentelor lui Louis. Infecțiile erau stopate, hematoamele se resorbeau. Voiam să cred că Louis mergea în direcția bună, însă medicii continuau să spună că acum, când coma nu mai era întreținută artificial, trebuia evaluată starea lui de conștiență reală. Acum o să aflăm dacă Louis dă semne de trezire. Cât timp trebuia să așteptăm pentru a afla? Peste două zile, vom avea o idee corectă despre situația lui. Răbdare. Curaj.

*

Am supraviețuit celor două zile de așteptare insuportabilă, dar mă puneam pe plâns oriunde, oricând. Totul mă ducea cu gândul la Louis. La absența lui. La lipsă, în general. Brutăreasa îmi spunea bună ziua, iar eu izbucneam în hohote,

fiindcă zăream niște macarons pe care obișnuiam să i le cumpăr fiului meu. Deschideam radioul și nu puteam suporta cântecele în vogă care deveneau ecoul tăcerii dureroase din apartamentul meu gol. Mergeam pe stradă și aproape că leșinam când întâlneam un skateboard. Trebuia să mă așez pe o bancă ca să-mi vin în fire îndată ce zăream un camion. Viața mea era o succesiune de încercări pe care nu le depășeam niciodată.

Durerea de cap se făcea tot mai sfredelitoare cu fiecare zi. De la o sticlă de vin, am mărit doza la două. Cei de la spital nu erau fraieri. L-au trimis la mine pe cel mai strălucit emisar al lor în persoana lui Sophie Davant. Știau că e preferata mea, coarda mea sensibilă. Ea mi-a vorbit cu toată blândețea posibilă, îndemnându-mă să acționez, dându-mi adresa unui psihiatru la care să mă duc cât mai repede, aveam o problemă, ceva clasic în cazul meu, dar nu era prea târziu, promiteți-mi că o să-l sunați. Da, promit, Sophie.

Nu l-am sunat. M-am cufundat în mutism. Eram ca secătuită. Avocatul m-a anunțat că oferta din partea Hégémonie crescuse, eram aproape de un milion de euro. Jubila la telefon, dar mie vestea nu mi-a provocat nicio plăcere. Era doar o informație ca oricare alta.

Aceste câteva zile îmi permiseseră să deschid ochii asupra realității existenței mele. În afară de job și de fiul meu nu aveam nimic. Nu eram nimic. Viața mea sentimentală era subțire ca foița de țigară, nu mai avusesem relații sexuale de zece luni îndelungate.

Totuși, nu arătam rău înainte. Ba chiar peste medie. Zveltă, 1,68 metri, o față cu trăsături puternice, marcată de ochi de culoarea alunei, cu sprâncene dese, senzuale, bine conturate, pe care refuzasem mereu să le subțiez și care îmi făceau privirea mai intensă. Păr negru flamboaiant – coafeza mea folosea adjectivul respectiv ca să mă consoleze pentru această coamă pe care cu greu o

îmblânzeam și pe care o țineam adesea prinsă în creștet cu un creion. Îmi plăcea gestul, o amintire din adolescență: să ridic masa de păr des, întunecat, s-o răsucesc, să-mi eliberez pielea de pe ceafă și s-o las să simtă, să vibreze, să seducă uneori.

Îmi creasem un profil pe mai multe site-uri de întâlniri, îmi oferisem ochilor lumii gâtul, sprâncenele, cocul ciufulit. Bifasem căsuța potrivit căreia căutam întâlniri fără viitor. Fusesem asaltată de propuneri. Majoritatea, de la bărbați căsătoriți. Fapt ce mă convinsese definitiv de mediocritatea rasei masculine.

Singura relație adevărată din viața mea am avut-o cu tatăl biologic al lui Louis. O relație pasională care a durat aproape doi ani. Dar o relație imposibilă. El n-a aflat niciodată că e tată. Eu n-am încercat să aflu ce mai face el. Louis m-a întrebat de nenumărate ori despre originea lui, mama m-a întrebat în numeroase rânduri despre tatăl lui Louis. A emis și ipoteze serioase, dar am refuzat de fiecare dată să spun mai multe. Am preferat o relație simplă și exclusivă mamă-fiu în locul unui triunghi insuportabil. Am ales opțiunea familie descompusă în loc de una recompusă.

*

În seara celei de-a unsprezecea zile, am fost convocată în sala destinată familiilor de către șeful de secție. Alexandre Beaugrand, pe numele lui. Răsfățatul spitalului. Păr pieptănat cu grijă într-o parte, zâmbet cuceritor, în alte împrejurări, aș fi apreciat un tête-à-tête cu el. Dar acum avea o expresie gravă. În plus, ne aflam într-o încăpere cu decor prea colorat ca să fie sincer. Mi s-a făcut frică. M-am așezat, mută, cu ochii plecați, brațele încrucișate, buzele prinse între dinți, degetele încleștate. Totul în mine era închis.

Și atunci medicul mi-a explicat. Vorbind rar. Alegându-și cuvintele. Lumea mea s-a năruit până la capăt. Louis nu dădea niciun semn de trezire. Echipa medicală era foarte îngrijorată. Nu mai știu sigur ce termeni a folosit. Louis era în ceea ce se numește de regulă stare vegetativă.

Ce însemna asta mai exact? Că respira, că unele reflexe funcționau, că electroencefalogramele arătau semne de encefalopatie. La dracu', vorbiți clar, rahat! Am început să-mi pierd calmul. El și-l păstra, trebuie să fi fost obișnuit cu părinți în pragul despărțirii. Voia să spună că traseul electroencefalogramei nu era plat, deci nu puteau să declare moartea cerebrală, ci se observa un fel de zgomot de fond anarhic, ceea ce însemna că neuronii lui Louis aveau o activitate complet ilogică. Situația continua să fie gravă. Trebuia să mai așteptăm.

În momentul acela am urlat, cred. Sau am făcut-o atunci când el a rostit cuvântul la care, de unsprezece zile, îmi interzisesem să mă gândesc? Moarte. Louis putea să moară. Am întrebat cât timp mai trebuia să așteptăm pentru a ști. N-a vrut să-mi răspundă. Am pus întrebarea a doua oară, apoi a treia oară, ridicând tonul de fiecare dată. Respiram anapoda, plângeam, îmi treceam mâinile peste față, prin păr, repetam încontinuu că asta nu era posibil. Îmi pierdeam mințile. Alexandre Beaugrand își puncta intervențiile cu câte un „îmi pare rău, doamnă, nu vă pot răspunde". I-am cerut să-mi răspundă, nu mă putea lăsa așa, sigur avea o idee despre timpul necesar pentru a afla. Trebuie văzut de la o zi la alta cum evoluează corpul și, mai ales, creierul lui Louis. De cum apare ceva nou, s-ar putea reevalua situația. Da, dar dacă nu apare nimic? Dacă nu apare nimic, în cât timp credeți că totul e pierdut? La dracu', răspundeți-mi! Răspundeți-mi, vă implor, am nevoie să aflu! Am nevoie să aflu!

Și am aflat. M-am așezat pe scaun. Cu inima frântă. Alexandre Beaugrand mi-a pus mâna pe umăr. Nu mai puteam nici să plâng. O lună. Peste o lună, dacă starea lui Louis rămânea la fel, medicii își vor pune problema continuării îngrijirilor medicale și ar putea decide să nu mai întrețină artificial viața fiului meu. Dacă peste o lună considerau că nu mai există nicio speranță de recuperare neurologică, ar putea hotărî să nu mai provoace o suferință suplimentară, să nu se înverșuneze în mod irațional, nedemn. Așa că vor opri aparatele. O lună. O lună întreagă. O lună foarte scurtă. Dar n-am ajuns încă acolo. Curaj. Răbdare. I-am mulțumit, el m-a întrebat pentru ultima dată dacă sunt în regulă, i-am răspuns că da, bineînțeles.

*

Când am ieșit din spital, parcă nu eram eu. Am auzit clar un fluierat ușor de recunoscut dintr-o mie. Un fluierat de cowboy, un fluierat aspru de cioban care-și cheamă haita de câini, un fluierat pe care l-am detestat întotdeauna. M-am întors și am văzut-o, stând acolo, în picioare, cu o mână în șold, cu privirea tăioasă. Mama. Nu aveam nevoie de asta. Nu astă-seară. Cu atât mai puțin astă-seară.

M-am prefăcut că n-am observat-o și am grăbit pasul. Ea a fluierat după mine de vreo zece ori, de parcă aș fi fost vreo amărâtă de potaie. Am strigat după un taxi și m-am precipitat într-o mașină cu geamuri fumurii. Am văzut-o alergând spre mine și făcând gesturi largi (mama are șaizeci de ani și debordează de energie). Nu știam unde să mă duc, dar nu voiam să mă întorc acasă. I-am dat șoferului adresa unui restaurant. Tocmai hotărâsem dintr-un impuls să sărbătoresc ultima lună a fiului meu la un local de lux. Voi trece peste această seară în cursul căreia a trebuit să suport pentru prima oară în viață refuzul unui chelner. Când am comandat o

a treia sticlă dintr-un vin extrem de scump, mi s-a cerut politicos să achit nota și să plec. Am reacționat foarte urât. Amintirile îmi sunt cam tulburi, dar cred că am cinat gratis, fiindcă au trebuit să mă scoată pe sus din restaurant – mai bine să scape de o bețivancă fără s-o mai pună să plătească decât să provoace un scandal în universul lor tihnit.

Am avut dificultăți să găsesc o mașină la întoarcere. Mai mulți taximetriști au oprit, dar nu au vrut să mă ia văzându-mă în ce stare sunt. Un bărbat curtenitor care răspundea la dulcele nume de Mamadou m-a dus până acasă și m-a depus la intrarea în imobilul meu.

— Sunteți sigură că totul e bine, doamnă?

— Evident, totul e foarte bine, domnule… agent de taxi.

Mașina a plecat, iar eu m-am prăbușit în micul vestibul de la intrare, lângă interfon.

6
Ziua 30
Rezist

M-am trezit în patul meu. Capul stătea să-mi explodeze și-mi venea deopotrivă să vomit și să mă ascund într-o gaură de șoarece, pe măsură ce-mi aminteam cele petrecute în ajun. Voiam să intru în pământ de rușine. Speram să nu mă fi întâlnit cu vreun vecin și mi-am dat repede seama că n-aveam niciun rahat de idee despre cum urcasem până în apartamentul meu. Aventura mea – din câte știam eu, dar totul era cam în ceață, trebuia să recunosc – se încheiase la intrarea în imobil. M-am ridicat binișor. Capul a început să mi se învârtă. Am reușit să fac câțiva pași, să mă târăsc afară din camera mea și să ajung în living.

Fluierat, tresărire, întoarcere. Mama.

Cu un șorț de bucătărie strâns pe talie, cu mânerul aspiratorului în mâna dreaptă, cu pumnul stâng în șold – atitudinea ei tipică și semnul că-și pierdea răbdarea.

— Ești într-un hal, fata mea, de se sperie lumea când te vede.

— Bună, mamă! Ce faci aici?

— Mă distrez, după cum observi. Fac un pic de ordine în cocina asta. Îmi închipuiam eu că te-ai lăsat în voia sorții, dar ce descopăr aici e peste așteptările mele. Mai aveam puțin și le chemam pe tipele alea două de la televizor care vin și fac menajul în cazurile disperate.

Am aruncat o privire prin cameră, avea dreptate. Nu puteam să rostesc „ai dreptate”, mi-ar fi luat foc gura, așa că n-am zis nimic, doar m-am trântit pe canapeaua mea, am înhățat o pătură și m-am înfășurat în ea.

— Și apropo, să nu-ți cauți poșirca, am azvârlit tot.

— Ce-ai făcut?

— Am aruncat tot.

— La dracu', mamă, nu-i poșircă, ai dus la gunoi câteva sute de euro!

— Ai grijă la limbaj, draga mea. Nu contează prețul, uită-te la tine, nu poți să continui așa. O să mă ocup eu de toate.

— Nu, n-ai să te ocupi de nimic, ai să mă lași în pace. Dacă vreau să beau un păhărel din când în când, e problema mea. Și nici nu ești menajera mea. Te rog, pleacă, mamă.

— Nici să nu te gândești. Rămân.

— Mă iei la mișto?

— După figura mea, ți se pare că glumesc? Știi ce-ai fi putut să pățești aseară? Erai atât de beată, că oricine ar fi putut să profite de tine. Când te-ai prăbușit după ce te-a lăsat șoferul ăla, aveai cheile la tine, dacă un nebun ar fi trecut pe-acolo, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat. Te-am așteptat toată seara pe scări. Ca o cerșetoare. Noroc că vecinii tăi m-au recunoscut și nu m-au gonit. Te-am văzut cum ai căzut la intrare și m-a durut. Mă doare să te văd așa, Thelma. Te urmăresc de câteva zile. Mă tem pentru tine, te topești pe picioare, bei sticlă după sticlă de vin și slăbești văzând cu ochii. Știu că-ți petreci zilele la spital. La început, mi-am zis că-i nemaipomenit ce faci pentru fiul tău. Dar acum devii o epavă, toată lumea își dă seama. Asta n-o să ne ajute, faptul că te stingi lent. Dacă tu te lași în voia sorții, cum vrei ca Louis să găsească putere pentru a lupta?

— La dracu', mamă, nu pricepi că n-o să se mai trezească niciodată? Împotriva a ce să lupt? Știu să mă bat când există un dușman. Dar aici nu-i nimeni! Au oprit tratamentul și nu s-a întâmplat nimic, la naiba! Nimic! Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că, dacă într-o lună tot nu se întâmplă nimic în creierul lui, medicii o să oprească tot. O să-l deconecteze. O să se termine. Nu va mai fi nimic. Sunt băgată până-n gât în nimic! Uită-te la

mine, ce vezi? O biată femeie care nu mai are nimic. Care nu mai e nimic.

Mama s-a apropiat. S-a așezat pe canapea foarte aproape de mine. A pus mâna pe umărul meu. Era primul contact fizic dintre noi două de vreo zece ani încoace, cred. Am făcut o mișcare să mă feresc, dar i-am lăsat mâna acolo.

— Nu-i adevărat. Te înșeli. Ai mai multe decât îți imaginezi. Dar nu le mai vezi. Trebuie să ieși din spirala negativă în care ai intrat. Și eu sunt aici. Și Louis este, iar doctorii nu mint. Dacă îl ții în viață pe omulețul nostru, înseamnă că ei speră. Ești puternică, Thelma. Nu ți-am spus-o de mult, dar sunt mândră de tine. Sunt mândră de femeia care ai devenit.

— Bullshit!

— Nu mai gândi tu pentru mine, nesuferito! Nu știi tu ce e în capul meu, așa că o să mă lași să vorbesc, o să mă lași să gândesc. Până la noi ordine, mă mut la tine.

Am sărit ca arsă.

— E cu totul și cu totul exclus!

— Nu-ți cer părerea. Mi-am făcut un rând de chei când dormeai.

N-am avut forța să lupt. Nu acum. Am lăsat baltă subiectul și m-am culcat pe canapea. Mama s-a ridicat, iar eu am ațipit, legănată de sunetul continuu al aspiratorului. Și eu aveam treisprezece ani. Și o durere de-mi crăpa țeasta…

*

În ziua aceea, pentru prima dată de la accident, nu m-am dus să-l văd pe Louis. Am dormit până spre seară. Când m-am trezit, mama se agita în bucătărie, de unde se răspândea un miros familiar. Un miros din Sud.

Mama e de fel din sud-estul Franței și, chiar dacă locuiam la Paris, mergeam adesea în vacanță pe coasta Varului, la mătușa Odile, care a murit

acum cinci ani. Odette și Odile, o catastrofă a imaginației, dar o adevărată pereche de surori. Gemene. O adoram pe mătușa Odile, care ne pregătea mereu mâncăruri grozave. În serile de 14 Iulie, aveam dreptul la o supă cu pistou[7], apoi, cu gura încă plină de arome, coboram din partea veche a orașului Hyeres spre centru și asistam la focurile de artificii. Cred că atunci eram fericită. Am înțeles ce urmărea mama în acea seară. Aș recunoaște aroma supei cu pistou dintr-o mie. E un preparat de vară, iar noi eram în 19 ianuarie. Nu conta, îmi era bizar de foame.

Am remarcat imediat curățenia din apartament. Mama nu fusese niciodată vreo mare gospodină, am bănuit-o că apelase la Françoise– femeia pe care o plătesc să-mi facă menajul –, dar n-am zis nimic. M-am așezat la blatul din bucătărie. Două farfurii, două pahare. Mă pregăteam să cinez cu mama, doar noi două. O oroare de neconceput cu câteva zile în urmă. O distonanță în plus acum, în această viață complet întoarsă pe dos. Mama mi-a zâmbit, m-a întrebat dacă dormisem bine, iar turnura întrebării, împreună cu mirosul năucitor de busuioc, m-a proiectat cu treizeci de ani înapoi. O madlenă a lui Proust instantanee. M-am pomenit iar în bucătăria apartamentului nostru din Butte-aux-Cailles, aveam o ciocolată caldă pe masă, vedeam zâmbetul mamei și auzeam întrebarea rituală: „A dormit bine, mâțul meu pufos?” Așa îmi spunea mama mereu, mâț pufos. Dar nu mai rostise cuvintele de-o veșnicie.

Era ziua marilor premiere. O zi a învierii, poate.

Am lăsat garda jos și am răspuns simplu da, mamă, mulțumesc.

Breaking news

Oh, sunt dezolat că v-am indus complet în eroare. Cred că sunt viu. Deloc bine cu sănătatea, dar viu. Dacă am fi la BFM TV[8], pe o bandă roșie ar scrie: „Breaking news: băiatul e viu.” Trebuie să spun că nu era ușor să-ți dai seama. Mi-a trebuit ceva timp. Cum adică știați că trăiesc? Nasol dacă ați aflat înaintea mea.

Și acum vă întrebați de ce v-am spus că sunt mort? În primul rând, ați citit greșit. N-am afirmat niciodată că sunt sigur c-am murit. Mi-am luat niște precauții oratorice, cum se spune când te dai mare vorbind ca într-o carte despre mitologia greacă. Am spus mereu „cred”. Și era adevărat. Chiar nu știu, sincer, unde am fost tot timpul ăsta. V-am spus, au apărut farurile camionului, apoi o gaură neagră și după aceea am constatat că nu mai eram în viața adevărată. Totuși, continuam să gândesc, să reflectez. Ca într-un vis lung, mai puțin chestiile bizare din vise. Nicio imagine cu mine zburând și înotând pe spate în aer, nicio fantomă cu trei capete urmărindu-mă prin castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, nicio relație sexuală cu Jennifer Preston-Conwell, nimic, niet, nada, doar gânduri normale, standard.

Vă întrebați, pe bună dreptate, cum știu acum că nu sunt mort. Îmi vine să vă răspund că am văzut tunelul, lumina albă, că Dumnezeu m-a chemat la El, că era frumos, că era înalt, că mirosea bine a nor cald și că mi-a spus nu ți-a venit vremea, micul meu Louis, du-te înapoi pe Pământ și nu te întoarce aici decât peste o sută de ani. Doar că, de fapt, nu s-a întâmplat așa. De fapt, eram într-o lume-a-visului-care-nu-era-vis, nu-mi mai simțeam corpul, nu mai eram decât un spirit, un gând. Nu, nu sunt nebun, vă asigur, mă rog, așa cred, dar ați înțeles de-acum că trebuie să fiți atenți când zic „cred”.

Eram deci într-o lume aparte şi brusc am început să-mi simt corpul din nou. Mai întâi, degetele. Degetele mele au redevenit reale, am simţit nişte pişcături foarte neplăcute. Ştiţi, ca atunci când noaptea ai dormit prea mult cu mâna sub tine şi ţi se pare că ai o bucată de lemn mort ataşată de corp, mâna nu mai răspunde la comenzi şi nu-ţi rămâne decât să aştepţi „furnicile", întoarcerea sângelui în braţul adormit. Uneori te gâdilă puţin, alteori te doare atât de tare, că ai impresia că o să-ţi moară braţul. Ei bine, am început să am senzaţia permanentă de degete agonizând în focul hrănit de milioane de furnici. Apoi aceeaşi durere a apărut în diferite locuri din corp şi am înţeles că trebuie să-mi îndur suferinţa şi să am răbdare. Puţin câte puţin, m-am obişnuit. Sau intensitatea a scăzut? Nu sunt sigur. Sunt însă sigur că tot corpul mi se trezea, dar nu se clintea. Degeaba mă concentram din răsputeri, degeaba ordonam pleoapelor să se deschidă, mâinii să se ridice, limbii să se mişte, nimic nu se întâmpla. Să înnebuneşti, nu alta. M-am pus pe plâns. Pe urlat. În sinea mea, evident. Eram într-o închisoare şi eram singur. După multe ore (zile?) de luptă, am adormit la loc, cred. Apoi m-am trezit, cred. Şi iar am adormit, cred. Vă scutesc de amănunte, dar presupun că acest carusel a durat destul timp.

Apoi s-a produs ceva neobişnuit. Am auzit pe cineva vorbind. La început, un sunet vag, îndepărtat. M-am întrebat cu toată seriozitatea dacă nu cumva eram pe cale să ajung într-o lume de dincolo în care nici mama, nici eu nu crezuserăm vreodată. Pe urmă mi-am zis că era ciudat ca nou-veniţii să fie întâmpinaţi cu un „ai făcut camera 405 în dimineaţa asta, Brigitte?"

Oh my God. Oh my God. Oh my God. Oh my God. Cam aşa reacţionează oamenii când se petrece o chestie demenţială într-un serial american. În limbaj SMS, se zice OMG. Deci OMG OMG OMG OMG, cred că aud lumea din jur.

Ce concluzie să trag din cuvintele respective?

Concluzia numărul unu: mă aflu în camera 405 sau nu departe de ea.

Concluzia numărul doi: există două persoane în preajmă, una dintre ele fiind o anume Brigitte. Nu cunosc altă Brigitte în afară de trupa de fete care cântă „Și acum, luptă-te”. E un semn pentru a-mi spune că nu trebuie să cedez? Cam complicat semn. Ori voi avea parte de un concert privat? Mă îndoiesc.

Concluzia numărul trei: întrucât Brigitte a răspuns de undeva de departe că nu, n-a făcut încă 405, dar că nu arde, fiindcă nu-i murdar, am dedus că era vorba de făcut curat în camera 405.

Am decis să mai aștept puțin. Mă rog, vorba vine, oricum nu puteam să fac altceva. Între timp, pândeam cel mai mic sunet. Eram precum Ali Baba intrând în peștera minunată, precum Harry Potter descoperindu-și puterile magice, precum Cenușăreasa uimită în fața caleștii sale, precum… OK, ați prins ideea. Fiecare sunet era o comoară, țopăiam agitat ca un purice, deși înțeleg că nu se vedea nimic. Din exterior, eram ultra poker face, afișam vestita față impasibilă, impenetrabilă, de profesionist care blufează. Aparent, nu eram foarte expresiv, asta fiind puțin spus. Am analizat rapid sunetele înconjurătoare: bipuri regulate, o respirație (a mea, poate), un zgomot confuz de glasuri și de tacâmuri, ca de la o cantină aflată la mare distanță, prietena lui Brigitte fredonând o melodie pe care n-o recunoșteam și întrerupându-se pentru a zice un „bună ziua, domnule doctor”. Sunt la spital. Și asta știați? Drace, dacă mai știți și alte chestii, spuneți-mi-le și mie, fiindcă începe să devină cam nasol. Măcar sunt sigur că nu știați că am început să aud iar, având în vedere că eu însumi abia am descoperit-o.

Mai multe persoane au intrat în încăperea în care mă aflu și nivelul sonor a crescut cu o treaptă. O voce masculină, două voci feminine. Noutăți.

Mărturisesc că n-am prins tot, dar am înțeles totuși o mulțime de lucruri și nu toate bune. Se vorbea despre mine, numele meu a fost rostit de mai multe ori. Am înțeles că starea mea e staționară. Nici mai bună, nici mai rea. Nimic special de adăugat. Staționară unde? Și atunci am auzit cuvântul. Comă. Mi-a produs un șoc. Coma înseamnă să fii într-o stare foarte gravă. Când într-un film se anunță că cineva „e în comă", toată lumea începe să plângă, leșină, urlă, îl lovește cu pumnul pe medicul care sfârșește prin a o seduce pe mama disperată. M-am gândit imediat la mama. Știa că sunt în comă? Firește că știa. Îi trăsese deja un pumn în bot doctorului? Ar fi fost stilul ei, iar asta m-a făcut să zâmbesc – interior, evident, la exterior sunt poker face.

În ce stadiu al dezvoltării intrigii comatoase ne găseam? Am suferit pentru mama. Eu nu-mi dădeam seama că sunt în comă, deci nu-mi era prea rău, în fond. Am vrut să știu de cât timp stăteam așa, dar, cum nimeni nu mă auzea, era dificil să-i conving să-mi spună. M-am concentrat foarte tare și la un moment dat una dintre doamne a întrebat ce zi este. Tic-tac, tic-tac, tic-tac, urma să aflu. Cealaltă doamnă a răspuns că e joi. Nu mă ajuta în mod deosebit. Apoi a adăugat: 19 ianuarie.

OMG OMG OMG OMG. Ultima oară era sâmbătă 7 ianuarie. Ce se petrecuse între timp? Am început să-mi imaginez cu toată seriozitatea starea în care trebuie să fi fost mama și buni Odette și n-am mai avut decât o dorință: să le spun că auzeam iar, că o să fie bine, că o să le pot vorbi curând, fără îndoială.

Am așteptat întreaga zi. Am dormit puțin, m-am gândit mult, am ascultat mult. Am așteptat-o pe mama, am așteptat-o pe buni.

Când am auzit pe cineva zicând noapte bună pe culoar, am înțeles că ziua se terminase. Nimeni nu venise să mă vadă. Eram singur.

Am început să plâng.
În interior, bineînțeles, la exterior – poker face.

7
Ziua 26
Dorința

Mi-au mai trebuit câteva zile până să intru în camera lui Louis. Nu cea de la spitalul Robert Debré, cealaltă. Cea adevărată. De pe 7 ianuarie nu-i mai trecusem pragul, închisesem ușa și nu o mai deschisesem. Mama înțelesese importanța camerei pentru reconstrucția mea psihologică și nu pusese nici ea piciorul înăuntru, respectându-mi ritmul – măcar o dată.

Apoi m-am simțit pregătită. Pregătită să dau ochii cu posterele idolilor lui, cu desenele în care a încercat să-și reprezinte eroii preferați, cu patul desfăcut, cu pijamaua aruncată grămadă pe birou, cu orarul deschis la pagina de luni, 9 ianuarie. Am stat mult în cameră. Am făcut ordine încet, cu precauție. M-am hotărât să bag la spălat lenjeria murdară. Când am ridicat salteaua lui Louis ca să scot cearșaful bleu cu elastic, am auzit un pocnet. Un obiect căzuse pe parchet. Am tras iar salteaua spre mine ca să văd dacă mai era ceva, dar n-am mai găsit nimic. Am îngenuncheat pe podea și am întins mâna să recuperez obiectul care alunecase.

Era un caiet broșat format A5, având coperta personalizată cu stickere înfățișându-i pe jucătorii de fotbal ai momentului. Am zâmbit și am deschis caietul. Pe prima pagină fusese scrisă mențiunea:

Carnetul meu cu minuni

Autorul cuvintelor era fiul meu, i-am recunoscut scrisul înghesuit și încă stângaci, în ciuda vârstei. O caracteristică a copiilor precoce, mi se explicase: gândirea o lua mereu înaintea mâinii, scrisul fiind adesea neîngrijit, ca să nu zicem urât. Am dat pagina și am început să citesc, ținându-mi respirația.

Dragul meu, prețiosul meu carnet cu minuni,

Îți încredințez lista tuturor experiențelor pe care mi-ar plăcea să le trăiesc înainte de a muri: minunile mele. Aduce cu o listă de visuri, dar nu e chiar la fel, fiindcă n-am inclus decât lucruri care mi se par realizabile.

E o listă deschisă. O voi completa treptat, când mă voi gândi la ceva, la cineva, la o chestie cool sau la o chestie mai profundă. Deoarece nu intenționez să mor curând, te-am ales destul de gros, dragul meu, prețiosul meu carnet cu minuni. Isa mi-a dat ideea. Și ea e pe listă;))

Somn ușor, micile mele minuni!

Louis

Nu mă așteptam la asta. Am închis carnetul și l-am pus repede pe biroul lui Louis, de parcă mă frigea la degete. M-am așezat pe taburet, în fața lui, și am continuat să-l scrutez de la distanță. Antoine Griezmann[9] îmi zâmbea liniștitor cu gura până la urechi. După ce citisem titlul de pe prima pagină, îmi zisesem că Louis se cam ambala numindu-i minuni pe tipii ăștia în șort care aleargă după o minge. Credeam că voi găsi în caiet imagini cu fotbaliști precum cele de pe copertă. În loc de asta, dădusem peste un caiețel de visuri, ascuns sub salteaua fiului meu, în care se menționa un nume de care nu auzisem niciodată. Cine era această Isa? M-am simțit o intrusă. Jenată. Am avut impresia că pătrund într-o grădină secretă după ce i-am forțat poarta. Am simțit imediat crescând în mine o nevoie de a plânge imposibil de reprimat, dar știam că mama nu era departe și nu voiam s-o văd

apărând în camera lui Louis. Am reușit să-mi controlez emoția. Am închis ușa. Voiam să rămân singură.

Am stat așa minute în șir. Eram bulversată. Ce trebuia să fac? N-aveam decât o dorință: să citesc mai departe. Să întorc paginile, să explorez intimitatea lui Louis, să știu care ar fi cele mai prețioase experiențe pentru el. Și mai ales, mai ales, să aflu dacă făceam parte din acest caiet al minunilor. Ca această Isa, pe care am fost geloasă din prima clipă. Fiul meu mă indusese în viitorul la care visa?

N-am cedat tentației carnetului. Am decis să-l pun unde-l găsisem și să reflectez cu mintea odihnită la atitudinea pe care s-o adopt. Abia dacă am scos o vorbă la cină. Mama și-a dat seama, bineînțeles – ea își dă seama întotdeauna de orice. M-am temut că o să scotocească prin camera lui Louis peste noapte, așa că m-am prefăcut că citesc o carte – la care n-am trecut niciodată de pagina 8, așteptând cu răbdare s-o aud sforăind –, apoi m-am dus să caut caietul și l-am luat cu mine, în camera mea. Am petrecut ore întregi răsucind problema pe toate fețele fără a reuși să mă decid, după care am adormit. N-am citit conținutul, doar am frunzărit carnetul rapid, ca să văd dacă era plin. Era. Pe mai multe pagini, în orice caz.

În toiul nopții am sărit din somn. Avusesem un vis ciudat. Stăteam lângă Louis în camera lui de acasă. Louis căsca, aținea, dar eu nu-l lăsam să doarmă, îi citeam o carte și îl aduceam la realitate de fiecare dată când aluneca în somn. Apoi încăperea se transforma în cameră de spital. Louis dormea. Îi citeam aceeași carte, dar el nu se mai mișca, nu mai reacționa. Închideam cartea și mimam scenele, dar n-avea niciun efect asupra lui. Continuam să mimez și îmbătrâneam. Când am ajuns la șaizeci de ani, Louis a deschis ochii și a scos un strigăt. Am lăsat cartea și atunci mi-am dat

seama că nu era un roman, nicio culegere de povești. Era carnetul. M-am trezit transpirată toată.

O mică sămânță fusese plantată, o idee absurdă îmi încolțea în minte și o frază mi se învârtea întruna în cap, ca o obsesie: „Louis nu a murit, Louis e în comă, dar Louis trăiește, Thelma, orice e încă posibil, îi rămâne aproape o lună pentru a se trezi, o să se trezească.” Personalul medical continua să repete că el era inconștient, fără îndoială. Erau siguri? Nu, nu puteau s-o afirme cu certitudine. Deci exista o posibilitate să mă audă, să simtă. Aveam să mă agăț de asta.

Trebuia să-i stârnesc fiului meu dorința de a reveni, să-l fac să saliveze arătându-i tot ce pierde rămânând în comă. Să-i stârnesc dorința de a trăi. Era un proiect nebunesc, dar realizabil. Nu mă îndoiam.

Protagoniștii? Un sportiv: Louis. Un coach: eu.

Disciplina olimpică? Ieșirea din comă în stil liber.

Morcovul, motivația? Tot ce era notat în carnet. Carnetul era un viitor condensat. Carnetul era plin cu experiențele pe care Louis visa să le trăiască, cu promisiuni de fericire, cu „chestii cool”, cum scria el. Carnetul era o promisiune de viață.

Modul de operare? Să plec pe urmele visurilor fiului meu, să le trăiesc pentru el, să le înregistrez audio și video și să i le împărtășesc. Să-mi iau un angajament solemn. N-aș putea nici să mă răzgândesc, nici să-l dezamăgesc. Nu știam dacă exista o ordine prestabilită și nu voiam ca totul să aibă un aer artificial. Deci va trebui să descopăr programul pe parcurs.

Rezultatul scontat? Fiul meu să zică rahat, nu-i totuși posibil ca mama să facă toate astea în locul meu. Și să deschidă ochii.

M-au trecut fiori. M-am ridicat și am privit cerul. Oare îmi pierdeam mințile? Pentru câteva secunde, făcusem să dispară norii întunecați ce apăsau asupra fiului meu. Însă noaptea era grea,

ieșirea, imperceptibilă. Poate că Louis n-o să-și revină niciodată, știam. Am început să plâng, în liniște, nemișcată. Încăpățânarea mea era absurdă, fără îndoială, dar nu mă puteam hotărî să-l las pe fiul meu să plece fără să-i fi permis să-și realizeze toate visurile de copil.

Cât timp îmi rămânea? Mai puțin de-o lună. Pierdusem deja zile prețioase. Era mai mult decât timpul să pornesc în această cursă contra cronometru și pentru viață.

Am dat prima pagină și am descoperit ce mă aștepta. Mi-am dat seama că urma să ies din zona mea de confort. Dar eram pregătită.

Pentru Louis. Și, cu siguranță, și pentru mine un pic.

8
Ziua 25
Tokio-i departe

După o noapte fără somn, mi-am făcut bagajul și mi-am rezervat bilet la un preț exorbitant pentru Tokio. Nu mai erau bilete decât la business class, dar, având în vedere ultimele vești de la avocatul meu despre mersul negocierilor cu Hégémonie, mi-aș fi putut permite chiar clasa întâi…

Am trecut să-i spun la revedere lui Louis și i-am explicat proiectul nebunesc care mi se conturase în minte. Louis era la fel de frumos, la fel de calm, la fel de senin, la fel de imobil, dar în dimineața aceasta s-a produs ceva neobișnuit. Îmi cunosc perfect fiul și, de când e pe patul de spital, nimic din chipul lui nu-mi e străin. Aș putea să spun pe de rost cum arată nasul lui delicat, linia părului, pleoapele fine, sprâncenele pe care i le netezesc de fiecare dată când i se face toaleta. După ce i-am descris cu înflăcărare următoarele mele săptămâni, inima mi s-a strâns și, în același timp, a început să bată mai repede.

La coada ochiului său drept s-a format o lacrimă, care s-a prelins apoi pe tâmplă. Louis a plâns, sunt sigură. Inima a dat să-mi sară din piept și am țipat, făcându-le pe două asistente să dea buzna în cameră. Am vrut să le împărtășesc entuziasmul meu, să le iau drept martore, tocmai se petrecuse ceva cu chipul fiului meu! Dar speranța s-a evaporat. O asistentă – una dintre cele care nu-mi plac și căreia, în consecință, nu-i reține nici numele, nici figura (mă pomenesc mereu întrebându-mă cine e înainte de a o recunoaște) – mi-a replicat destul de sec că astfel de lucruri se mai întâmplă, că sigur nu era o lacrimă, ci poate un strop de apă rămasă pe pleoapă, fiindcă nu cu mult în urmă i se făcuse toaleta, și că, chiar de-ar fi fost o secreție, nu însemna nimic nici ea. „Toți

parametrii fiului dumneavoastră sunt stabili, îmi pare rău, doamnă.” M-am așezat și m-am uitat fix la Louis. Așteptând continuarea. Plângi, te rog, iubirea mea! Arată-le că nu sunt nebună, arată-le că lupți.

Mi-am dorit atât de mult să se trezească. Câtă vreme un dram de oxigen va circula prin plămânii mei și-ai lui, sunt hotărâtă să lupt. Am luat această decizie irevocabilă a doua zi după anunțul doctorului Beaugrand. De fapt, decizia fusese mereu acolo, în mine, încă de la accident. Dar a trebuit să fiu adusă la realitate de propria mamă și mai ales de sinistra numărătoare inversă a zilelor pentru a reuși s-o conștientizez. A trebuit să renunț la toate lamentările și la autoflagelări pentru a putea să privesc speranța în față și să nu-i mai dau drumul.

Marți, 24 ianuarie, m-am dus la spital în zori și am făcut o înțelegere cu Sophie Davant. Ea m-a ascultat cu sfințenie, uitându-se la mine ca la un extraterestru. Apoi a izbucnit în râs și mi-a spus că ideea mea era genială și că da, bineînțeles, o să mă ajute atât cât îi va sta în puteri. Am strâns-o în brațe, ceea ce a surprins-o, dar nu s-a opus. M-a întrebat dacă putea să le vorbească despre asta și altor asistente, în special prietenei sale care seamănă ca două picături de apă cu Catherine Laborde[10]. (pe bune), am acceptat gândindu-mă că o asemenea armonie între TF1 și France Télévisions era de bun augur pentru planul meu, care avea finalmente o importantă componentă audiovizuală. Îndesasem în geantă minicamera sport a lui Louis, cu intenția de a descifra instrucțiunile de utilizare în avionul spre Tokio. Tokio-i departe, iar zborul de douăsprezece ore îmi va da timp să devin o camerawoman profesionistă. Cel puțin așa mi-am zis în momentul respectiv, deloc conștientă de ignoranța mea crasă în materie de montaj filmic.

*

La 20:35, la câțiva metri de avion, încă ezitam în privința atitudinii pe care s-o adopt. Evident, eram convinsă de temeinicia misiunii pe care tocmai mi-o atribuisem. Evident, eram entuziasmată de ceea ce mă aștepta, de călătoria deopotrivă fizică și emoțională care se deschidea înaintea mea. Evident, știam și că mama va fi prezentă lângă fiul meu. Dar să nu-l mai pot atinge, să nu-l mai pot săruta câteva zile mi se părea o încercare groaznică. Mă îngrijora teribil gândul că starea i s-ar agrava cât lipsesc eu.

Mama – care de la o vreme nu mă slăbea deloc – îmi simțise încordarea, dar reușisem să-i ascund ce descoperisem și ce decizie luasem. Nimic nu mă oripila mai tare decât perspectiva de a avea o guvernantă care să se țină după mine ca o umbră.

Am așteptat ultimul apel pentru îmbarcare, am verificat dacă aveam cu mine prețiosul carnet – deschizând geanta și mângâind coperta plastifiată întru slava lui Neymar – și m-am îndreptat în cele din urmă spre stewardesă.

Respirație adâncă, surâs larg, instalare pe locul 6A. Impresie halucinantă dată de mărimea fotoliului, totală derută în privința mecanismului ce permite să fie lăsat pe spate (zbor pentru prima dată la business class), un mic șervet cald, surâsuri afabile ale personalului de bord, pahar de șampanie în fața căruia puteam să cedez fără să suport reproșurile mamei, care mă supunea unui iad nutrițional, incluzând absența totală a alcoolului, de când mă adunase de pe jos în seara discuției cu doctorul Beaugrand. Un agreabil sentiment de răsfăț.

Îmi era bine, chiar bine. Nu mi se mai întâmplase de șaptesprezece zile. Ba nu, de mult mai mult timp, dacă stăteam să mă gândesc.

Am ridicat paharul. Pentru visurile tale, fiul meu!

II
CAMERA MINUNILOR

9
Ziua 24
Salturi pe fereastră

— *Arigatō gozaimasu!*

— Aligator… goz-aïe-mas!

Limba asta e infernală. Chiar și cu micul meu ghid de japoneză pentru habarniști în mâna dreaptă, nu reușeam să identific sonoritățile. În avion, încercasem să buchisesc câteva elemente indispensabile ca acest „mulțumesc mult” caracteristic, folosit unde vrei și-unde nu vrei, dar adormisem. Trebuie spus că un zbor de noapte, după cum indică și numele, se desfășoară noaptea. Ar fi trebuit să ghicesc că-mi fixasem prea multe obiective și că, sub efectul șampaniei și al oboselii, aveam să dorm jumătate din drum. Măcar eram în formă pentru seară. Cu un decalaj orar de opt ore, eu tocmai mă trezeam când soarele asfințea deja peste Tokio.

La aeroport, totul era tradus în engleză. După ce mi-am recuperat bagajul și am scos câteva mii de yeni de la bancomat, am găsit cu ușurință un taxi. I-am arătat șoferului adresa hotelului meu pe smartphone, el a încuviințat din cap și am mers cu mașina vreo patruzeci de minute. Taxiul însemna deja o derută totală. Am crezut că taxiul meu reprezenta o excepție, dar mi-am dat seama că respecta regula. Șoferul purta mănuși albe, era îmbrăcat ca de nuntă și izolat grație unui perete despărțitor de tip ghișeu. Mi-a întins un șervet umed înfășurat într-un săculeț de plastic. Scaunele erau acoperite cu un fel de milieu pe care bunica nu l-ar fi considerat de lepădat. Ceva cam fantezist, kitsch, aseptic, supereficient pentru a schimba atmosfera.

M-am gândit imediat la Louis, la pasiunea sa pentru desenele animate japoneze. În fond, e logic ca lista lui cu minuni să înceapă la Tokio. Îmi

ceruse de câteva ori să-l aduc aici, dar nu găsisem timp s-o fac. Muncă prea multă și vacanțe reduse la minimum. Acum, în acest taxi tokiot care mirosea a supermarket, mi-am promis că-l voi duce în Japonia. Pe bune.

Am ales un hotel de lux despre care o căutare rapidă pe net îmi indicase că era vorba despre un *must* al *must*-urilor. Dacă filmul *Rătăciți printre cuvinte* al Sophiei Coppola ar fi fost turnat în 2017, nu încape îndoială că în această clădire ar fi fost filmat, aflasem de la o bloggeriță influentă. Un argument imposibil de respins, care m-a cucerit pe loc. Încă nu se înnoptase, dar nu mi-am regretat nicio clipă alegerea. Hotelul era situat într-un cartier liniștit – Toranomon Hills –, între etajele patruzeci și șaizeci ale unui turn care se înălța peste oraș și beneficia de o vedere extraordinară asupra Turnului Tokio, copie cu reflexe roșietice a Turnului Eiffel al nostru. Lobby-ul era îngrijit, rafinat, funcțional și modern, original. Grandios. Începeam să mă entuziasmez și să-mi spun că o să ador Tokio.

Camera era stupefiantă. O porțiune întreagă de perete nu era perete, ci geam de sus până jos. Mă aflam la etajul patruzeci și șapte și aveam impresia să mă scufund în oraș. Nu era nimic vizavi, doar o priveliște năucitoare. Am stins lămpile din încăpere ca să nu mă deranjeze reflexiile. Se lăsase noaptea, iar luminile orașului scânteiau la câteva zeci de metri sub mine. Nu mai trăisem o asemenea experiență. Urcasem în vârful turnului Montparnasse la Paris, bineînțeles, dar împreună cu o mulțime de turiști, printre flash-uri și țipete isterice. Aici eram singură, într-o liniște deplină, într-un întuneric complet. M-am lipit de geam și am privit cu lăcomie.

M-am gândit la Amélie Nothomb. În *Uimire și cutremur,* descrie foarte bine senzația incredibilă de a plonja în Tokio, atracția vertiginoasă față de vidul luminos. Vorbește de saltul pe fereastră. Trăiam

acea senzație amețitoare de a te lăsa să cazi de la fereastră, simțeam vibrațiile orașului necunoscut.

Am pornit camera lui Louis și am filmat minute în șir, descriind cât mai multe cu glas tare. Trebuie să vii să vezi, iubirea mea! Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

Oare cât am rămas așa? În orice caz, destul ca să bifez una dintre minunile notate de Louis:

— Să admir luminile orașului Tokio din vârful unui zgârie-nori.

Eram atât de uluită de frumusețea locului, încât m-am hotărât într-un final să-mi petrec seara la hotel. Ultimul etaj era ocupat de o piscină, și ea complet nebunească, și ea toată din sticlă. Am putut să plonjez pe fereastră în voia inimii, cu picioarele în apă și sorbind ceai cald. O clipă am crezut că ating cu degetul paradisul pe pământ. Doar o clipă.

În momentul următor, cinam la un restaurant situat trei etaje mai jos, cu aceeași panoramă impresionantă. De câteva ore, de când sosisem, îmi tot repetam că, în definitiv, era plăcut să fiu singură, puteam să-mi organizez timpul cum voiam. Nu știu dacă asta credeam cu adevărat sau doar încercam să mă autosugestionez. Cert e că, stând la masă deasupra orașului, în tovărășia ghidurilor mele despre Tokio, înconjurată de cupluri care își ofereau o cină romantică, m-am simțit brusc prost. Mi-am plimbat privirea prin sală verificând dacă eram unica masă *single.* Mai exista una, în capătul celălalt al restaurantului. Onoarea îmi fusese salvată. La masa cu pricina, s-ar fi zis că stătea un bărbat, judecând după haine și siluetă. Însă, din cauza distanței și a luminilor difuze, nu-l vedeam prea clar.

M-am ridicat și m-am dus la toaletă. Toaletele japoneze, altă experiență de pe lista lui Louis, pe care o bifasem deja în cameră. Louis scrisese:

— Să apăs pe toate butoanele toaletelor japoneze.

Cinstit vorbind, n-am fost mare fan al capacului încălzit și al jetului subțire îndreptat spre fund. Mereu m-am temut de toaletele cu o componentă electronică, de orice fel. Chiar dacă îmi închipui că defecțiunile sunt foarte rare, mi-e frică să n-o ia razna ceva, jetul să nu fie orientat greșit și – imagine de coșmar – să mă izbească în față sau să-mi ude bluza. Pe scurt, prefer fără ezitare bunul și vechiul meu vas de WC parizian.

Întorcându-mă la masă, i-am aruncat o privire bărbatului pe care-l zărisem de la depărtare și am rămas ca trăsnită. Nu era un bărbat. M-am apropiat și am scăpat un țipăt înăbușit care a răsunat clar în atmosfera tihnită.

— Mamă? Ce cauți aici?

— Bună, draga mea. Ce loc amețitor, nu-i așa?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. La dracu', mamă, ce cauți aici? Cum ai aflat unde sunt?

— Mă subestimezi, mâțule. Să știi că am metodele mele. Ar trebui să fii mai discretă când le mărturisești asistentelor planurile tale și mai originală când vine vorba despre parolele de la adresa de e-mail. În orice caz, hotelul e o alegere foarte bună.

Mama este un geek. Pasionată de noile tehnologii. Are șaizeci de anișori, dar mai mult talent la așa ceva decât mine. E unul dintre motivele pentru care Louis o adoră. O buni geek e marfă, îmi repetă el adesea. Mie mi se pare un ghinion.

— Mamă, nu ai posibilități să-ți plătești nici hotelul, nici drumul. Care-i treaba?

— Trebuie să mărturisesc că am un torticolis după douăsprezece ore de zbor la clasa economic… Cât te-am invidiat, tu stăteai la business!

— Vrei să zici că ai fost în același avion?

— Evident, mâțule. M-am prezentat la aeroport și am prins un bilet la care cineva renunțase în ultimul moment. Doar ți-am spus că n-o să te slăbesc niciun pas, iar acum i-am promis și lui Louis. Însă ai dreptate, nu-mi permit să plătesc hotelul… noroc că m-ai invitat tu.

— Poftim?

— Băiatul drăguț de la recepție mi-a dus bagajele în camera ta și mi-a dat o cheie. Nu uita că purtăm același nume de familie. Nu i-am zis decât că am întârziat puțin, că scumpa mea fiică a ajuns deja în camera pe care o împărțim amândouă, i-am întins pașaportul și cu asta basta. I-am vorbit în engleză cu accentul meu de capră, ai fi fost mândră de mine. Hai, nu te îngrijora, o să mă ghemuiesc într-un colțișor.

Și așa se face că am ajuns să-mi împart patul *king size* și camera de vis cu mama, cu maniile și cu sforăiturile ei sonore.

Mommy rocks

Îmi place la nebunie îmi place la nebunie îmi place la nebunie îmi place la nebunie îmi place la nebunie îmi place la nebunie.

Încă nu-mi vine să cred, dar sunt fanul ideii lui mami.

Când a venit să mi-o explice, trebuie să vă spun că am trecut printr-o grămadă de sentimente contradictorii. La început, m-am simțit cam bizar. Ea mi-a spus că n-o să judece nimic din ce mi-am notat în carnet, doar o să facă tot ce apare acolo. O să-mi trezească dorința de a-mi depăși limitele ca să fiu alături de ea și să-mi realizez visurile. Dacă n-aș fi fost în starea de acum, aș fi zis nu, în mod sigur. Carnetul e o chestie personală. Dar, fiindcă oricum nu puteam să protestez, am ascultat-o. Și în final m-am gândit că mă iubește extrem de mult dacă face asta. Mi-a prins bine să-i analizez sentimentele, s-o aud vorbindu-mi așa. Nu mi-a mai vorbit niciodată așa înainte. Dar mi-a părut și rău pentru ea. Mi-am zis că trebuie să sufere enorm. Am înțeles că le-a trântit ușa în nas celor de la Hégémonie într-o manieră teatrală și că o să pună mâna pe o mică avere, dar știu că munca însemna totul pentru ea și atunci mi-am imaginat-o plictisindu-se singură în living și m-a durut. Însă imediat am văzut scena în care buni îi spune „adună-te, nu te lăsa în voia sorții, termină odată cu jelaniile astea, dă-o-n pisici de treabă!” (da, buni Odette folosește „jelanie”, „dă-o-n pisici” și „cocotă” și o grămadă de expresii de acum două secole)… și mi-a venit să zâmbesc și nu m-am mai oprit, fiindcă începeam să o văd pe mama trăindu-mi visurile.

Mi-am amintit treptat ce scrisesem în carnet și doar închipuindu-mi-o în unele situații, mă cocoșam de râs. În sinea mea, bineînțeles, la exterior, eram tot poker face. Mă rog, nu chiar

complet poker face. Tot hohoteam în tăcere și, la un moment dat, mama a scos un țipăt și mi-a întrerupt râsul nebun. Din câte se părea, vărsasem o lacrimă. Și pentru mine a fost o chestie colosală. Oare asistentele aveau dreptate, visase mama sau râsul meu interior frenetic declanșase o reacție vizibilă? Am simțit cum mă inundă un soi de val uriaș de speranță și de bucurie. Am ținut-o așa toată ziua și încă nu mi-a trecut.

Am auzit-o pe mama expunându-și planul lui Charlotte, asistenta ei preferată pe care o numește Sophie Davant, chipurile pentru ca eu să-mi dau seama cum arată, deși eu habar n-am cine-i Sophie Davant. Charlotte s-a prăpădit de râs, iar mama i-a dat un iPad ca să-mi poată trimită filmulețe din Japonia, pentru că va începe cu provocările din primele pagini scrise de mine, cele despre Tokio. Zic provocări, deoarece știu că visurile mele pot să devină ușor o Koh-Lanta[11] *pentru mama. Și asta-i partea cu adevărat meseriașă.*

Vă pot spune că dezamăgirea de pe 19 ianuarie, prima zi când am fost conștient și nimeni n-a venit să mă vadă, aparține clar trecutului. Acum știu că mama e aici și că luptă.

Știu că și buni e aici. De altfel, trebuie să vă povestesc punctul de maxim interes al spectacolului, care m-a spart complet. La câteva minute după mama, a venit buni să mă vadă și a discutat cu Charlotte-Sophie Davant într-o doară, însă eu o simțeam că se preface. S-a purtat de parcă ar fi fost la curent cu planul mamei, deși eu știam că habar n-avea de el. Buni e o șmecheră și jumătate. Charlotte a vărsat tot cu cea mai mare naturalețe, iar buni a cules informațiile la fel de natural.

După ce Charlotte a ieșit din cameră, buni s-a apropiat și mi-a șoptit la ureche că nu riscă s-o lase pe mama singură într-o țară atât de ostilă și de îndepărtată, că îi părea rău că e nevoită să mă

părăsească vreo câteva zile, dar nu se îndoia că eu înțeleg. Și că, evident, nu trebuia să-i suflu un cuvințel lui mami, voia s-o urmărească de la distanță. Te poți baza pe mine, buni, o să fiu tăcut ca un mormânt. Vorba vine, deși m-a spart cu asta. Dac-aș fi fost în starea mea normală, m-ar fi durut burta de cât am râs toată ziua. Mi-ar plăcea să fiu un șoricel doar ca să văd ce mutră face mama când o să dea cu ochii de buni.

O ador pe mama, o ador pe bunica, sunt cele mai tari. Aștept cu nerăbdare povestea turului lor prin Tokio, o să bage lumea în sperieți.

10
Ziua 23
Totul despre mama mea

Ajutată de lipsa somnului cauzată de decalajul orar și de sunetele ciudate scoase de vecina mea de pat, m-am gândit toată noaptea. La viața mea. La mama. La amândouă.

De un timp incalculabil, eram Thelma, pseudorebela care luptă împotriva a toate și a nimic, care acționează și reacționează. Mama nu mi-a pus numele Thelma după filmul din anii ’90, sunt prea bătrână pentru asta. M-am născut în 1977, în momentul când Thelma Houston țopăia în fruntea vânzărilor cu megahitul internațional „Don’t Leave Me This Way”, iar Odette, mama, era fanul ei necondiționat. Bineînțeles, în zilele noastre, când oamenii aud cum mă cheamă, toți se gândesc la film, la Susan Sarandon și la Geena Davis. Atunci când *Thelma și Louise* al lui Ridley Scott a ieșit în sălile de cinema, eram o adolescentă fascinată, care-și depășea limitele, și m-am identificat cu povestea acestor femei puternice și sexy deopotrivă, care au devenit reperul meu absolut, un soi de ideal feminin. Deși n-am crezut niciodată în Dumnezeu, am luat-o ca pe un semn al destinului: prenumele meu era legat de-acum de un simbol mult mai interesant decât un vechi single disco. Știu că filmul nu se termină foarte bine, dar pentru mine, amprenta pe care o lasă este pozitivă. Thelma și Louise sunt simboluri ale libertății de alegere feminine, femei care nu le datorează nimic bărbaților, care nu așteaptă nimic de la ei și se descurcă singure.

Când am rămas însărcinată, când am hotărât în deplină cunoștință de cauză să păstrez copilul și să-l cresc fără tată, speram să am o fetiță și s-o botez Louise. Dar iată că Louise a fost băiat. Așa s-a

întâmplat și nu-i rău deloc. Louis e singurul bărbat care contează în viața mea.

Și mama m-a crescut singură. Odette este o *soixante-huitarde*[12], care a luptat întotdeauna pentru libertatea de a dispune de corpul ei, pentru libertatea de gândire, și am admirat-o pentru asta. Am crescut cu amintirea idealizată a unui tată absent, mort în timpul unei manifestații contra distrugerii industriei siderurgice. Aveam mai puțin de un an, iar figura acestui tată de neatins, de neînlocuit a alungat speranța unei vieți de familie. Mama a întreținut imaginea lui de sindicalist și, pe cât îmi amintesc eu, am văzut-o mereu luptând. N-a lăsat nicio ușiță deschisă în viața ei pentru un bărbat. Și-a înecat durerea în confruntări și în activitatea zilnică de învățătoare angajată în zona de educație prioritară. Reușită pentru toți, draga mea. Cât puteam s-o admir! Cât am mai bătut străzile cu ea! Îmi amintesc defilările de 1 Mai, la început cocoțată pe umerii ei, după câțiva ani, ținând un capăt de pancartă, apoi ducând propriul drapel. Eram mândră de ea, mândră de mine, mândră că slujesc memoria tatei.

După care a venit adolescența. Angoasele, rușinea, voința sălbatică de a reintra în rând, de a mă supune la fel ca toată lumea dictaturii mărcilor, a companiilor, a prinților și prințeselor din America, a frumuseții stereotipe. Mă săturasem de puloverele lălâi cu chipul lui Che Guevara, de tunsorile făcute acasă, de baschetii tociți și răstociți, de respingerea lumii capitaliste, de această viață alternativă care îmi interzicea intrarea în grupul de fete cool de la colegiu și care provoca glume proaste și disprețul băieților de vârsta mea, atât de atrăgători în Nike Air Jordan, pulovere Poivre Blanc prea largi și treninguri Adidas cu fermoarul desfăcut la glezne.

N-am înțeles de ce mama refuza totul în bloc și n-am acceptat ca ea să mă priveze de o viață normală. Așa că am început să o detest violent și să

fac sistematic invers decât și-ar fi dorit ea pentru mine. I-am urât alura ciudată, țeapănă și osoasă, picioarele arcuite parcă plutind în blugii uzați, modul de a fuma ținând țigara între degetul mare și arătător, părul cenușiu prins cu eterna clamă de aceeași culoare, fluieratul de cowboy, privirea dură și cuvintele ofensatoare, dezaprobarea pe care o arăta față de modul meu de viață. Am devenit exact ce nu suporta ea și am făcut totul pentru asta. În ochii ei, sunt o mamă iresponsabilă, sacrificându-mi cei mai frumoși ani pe altarul reușitei profesionale, obsedată de cifra de afaceri a unei companii multinaționale care nu ezită să se mute unde-i convine, vânzând produse care țin de pura superficialitate.

Singura legătură rămasă între noi e Louis. I-am permis să-și vadă bunica oricând dorea. Întotdeauna. O chestiune de principiu, de rădăcini. Și am păstrat obiceiul să luăm tustrei un brunch lunar. Care trebuia să aibă loc în faimoasa sâmbătă de 7 ianuarie.

După această noapte lungă și intensă de reflecție, m-am decis într-un final să-mi accept soarta. Mama era aici cu mine, la zece mii de kilometri de Paris. Și mă angajasem față de Louis să urmez cu strictețe ceea ce era scris în carnetul cu minuni.

În privința experiențelor japoneze, Louis întocmise o listă precisă, precedată de un titlu ca o sinteză:

> *Să trăiesc o zi demențială la Tokio cu persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume (deocamdată mama).*

Trebuie să spun că acest „deocamdată mama” m-a surprins neplăcut. Am reușit să-l înghit, dar simpla idee că Louis nu excludea să iubească pe cineva într-o bună zi mai mult decât pe mine mi-a zgândărit inimioara frântă și egoul robust. Apoi

mi-am amintit că, atunci când eram de vârsta lui, nici eu nu puteam bănui că aveam să-l iubesc pe el mai mult decât pe toți ceilalți; în consecință, mi-am călcat pe mândrie și am trecut peste mica paranteză. Inițial, considerasem că îmi îndeplineam sarcina chiar și venind aici singură, întrucât urma să-mi petrec „ziua demențială” la Tokio cu „persoana pe care o iubeam cel mai mult pe lume”, adică Louis. Dar, dacă mă gândeam bine, asta ar fi însemnat o încălcare a regulilor jocului. Louis specificase că experiențele trebuiau trăite în doi, asta voia el să spună. Însă mă vedeam nevoită să mărturisesc că, în afară de Louis, nu mai exista nimeni pe care să-l iubesc cu adevărat. Trist, dar așa stăteau lucrurile. Următoarea pe lista iubirilor mele potențiale era mama, mă simțeam obligată să recunosc.

Aici, lungită lângă ea în patul uriaș, pentru prima dată de când aveam paisprezece ani, mi-am dat seama de vidul „listei cu persoanele pe care le iubesc”. Totuși, nu sunt o neadaptată la viața socială, am multe cunoștințe cu care să petrec o seară minunată, dar n-am prieteni veritabili. Dragostea și prietenia necesită eforturi pe care am decis acum mult timp să nu le mai fac. Atunci când l-am părăsit pe tatăl lui Louis înainte să știe că va deveni tată. De la accident, puteam să număr pe degetele de la o mână persoanele care au încercat să ia legătura cu mine ca să afle vești. Nu le-am sunat înapoi. Am numeroși prieteni pe Facebook, o grămadă de amici și amice cu care să mă afișez în viața reală, dar niciun prieten autentic. Nu m-am simțit nefericită din cauza asta, a fost alegerea mea. Am avut întotdeauna priorități clare. Să-mi cresc fiul și să reușesc în carieră.

Mătușa Odile n-a avut copii, spre disperarea ei. În consecință, singura mea familie o constituie Louis și mama. M-am ridicat în capul oaselor. Lăsaserăm perdelele desfăcute, iar lumina albă a orașului scălda camera într-o strălucire

fantomatică. M-am uitat la mama cum doarme. Părea împăcată. Cu chipul mai puțin dur decât atunci când e trează. O găseam frumoasă. De o frumusețe neobișnuită, colțuroasă, îndărătnică. Am pus la loc capul pe pernă și am continuat să o privesc. Mi-am zis că, în definitiv, Louis s-ar bucura tare mult dacă mi-aș petrece faimoasa zi demențială cu bunica lui.

Când i-am propus mamei la trezire, am zărit un licăr nou în irișii ei albastru-închis. Nu se aștepta la asta. Sigur]și închipuia că va trebui să mă urmărească precum un agent secret, tunând și fulgerând împotriva afurisiților de japonezi și blestemându-mă cu glas tare, dar iată că îi ofeream o cu totul altă perspectivă. Mi-a răspuns simplu „mulțumesc”, a coborât privirea ca să-și ascundă emoția, apoi mi-a aruncat un „bun, cu ce începem?” I-am răspuns că speram s-o țină curelele, fiindcă aveam de lucru, nu glumă. A izbucnit într-un râs plin de voioșie pe care nu i-l mai știam.

Și am ieșit împreună în căldura stranie a acestei zile de iarnă în Tokio.

11
Zilele 23–22
Mama ca subretă la karaoke

— Anniiiiie aime Ies suceeeeetteees, les sucettes à l'aniiiiis…[13]

Cred că veșnic o să-mi rămână întipărită pe retină imaginea suprarealistă a mamei deghizată în subretă obraznică și urlând acest cântec pe care-l detestă, înconjurată de japonezi veseli, scandând *kanpai* la sfârșitul fiecărui vers.

Evident, m-am gândit să imortalizez clipa magică pe peliculă virtuală. Îmi venea greu să filmez, fiindcă hohotele nebune de râs mă împiedicau să stabilizez imaginea. La un moment dat, unul dintre tovarășii noștri mi-a luat camera, iar amicii lui mi-au întins un al doilea microfon și m-au împins spre miniscena acestui karaoke din Shibuya, cartierul modern care-nu-doarme-niciodată. Mama, care în general nu bea și care acum dăduse pe gât pahar după pahar de umeshu – un soi de alcool de prune care dă dependență –, mi-a strigat că era extrem de fericită să facă un duet cu mine, m-a luat de gât ca un bețiv la sărbătoarea berii dintr-un sat alsacian și a continuat chiar mai tare cu răgetele până când un „Que je t'aime"[14] de familie a urmat cântecului dulce-sexual al lui France Gali. În acea noapte am descoperit că barurile karaoke japoneze nu sunt doar locuri pentru beții de pomină, ci și veritabile muzee discografice internaționale, iar hiturile franceze din anii '60-'90 ocupă poziții fruntașe.

Ziua începuse mult mai liniștit. Am respectat pas cu pas programul stabilit de Louis și am tachinat-o pe mama dezvăluindu-i treptat etapele. În consecință, ziua a fost pentru ea un șir de surprize. Părăsise pentru prima dată Europa și abia pentru a treia oară Franța, era ca o puștoaică nerăbdătoare să descopere ce urmează. Se baza pe mine, care

cunoșteam programul și engleza – în lipsa japonezei –, și am avut impresia că rolurile noastre tocmai se inversaseră: eu eram mama, aflată în călătorie împreună cu copilul ei pensionar.

Prima etapă a fost Pokémon Center din Ikebukuro, de unde am cumpărat vreo treizeci de cărți „ultrarare" și ne-am fotografiat în fața unor statui gigantice întru gloria lui Pikachu și a prietenilor săi. Ne-au salutat niște creaturi bizare, îmbrăcate potrivit codurilor cosplay: adolescenți costumați în figuri emblematice ale studioului de animație Ghibli, școlărițe roz-bonbon, lolite punk, supereroi deplasându-se în cete gălăgioase. Am recunoscut o Sailor-Moon, două Hello Kitty, un Totoro și câțiva eroi Pokémon, dar sunt sigură că Louis ar fi identificat majoritatea personajelor.

Imediat după aceea am făcut o plimbare în imensul parc din jurul sanctuarului șintoist Meiji-jingu. Am fost vrăjite de această oază de natură și de istorie situată în miezul agitației orașului. O surprinzătoare schimbare de decor. Ne-am supus ritualului selfie-urilor în fața vechilor butoaie de saké care-i întâmpină maiestuoase pe vizitatori, apoi am captat atmosfera deosebită a locului așezând camera pe un zid scund și lăsând-o acolo minute întregi. Louis ar putea asculta în voie liniștea remarcabilă a naturii tokiote, rumoarea orașului formând un plan secund rafinat. În prim-plan erau ciripitul păsărilor și șoaptele frunzelor. Am stat așa multă vreme. Așteptând continuarea programului.

La Meiji-jingu urma să se celebreze o căsătorie tradițională. Habar n-am din ce motiv Louis dorea să asiste la o nuntă japoneză, probabil ceva ce descoperise într-o manga și îi presimțise frumusețea. Cortegiul a înaintat. Cu un semn din cap, am întrebat-o pe mireasă dacă puteam să filmăm, iar ea a încuviințat zâmbind. Părea pătrunsă de magia sanctuarului și a locului, imobilă în veșmântul ei imaculat ca un cocon, o

crisalidă de puritate. Timpul se oprise, fixat în roșul chimonourilor, în acoperișurile de aramă, în pașii lenți și coordonați, în greutatea tradițiilor. Aplecată spre cameră, am descris scena în șoaptă, respectând solemnitatea momentului. E un spectacol ce merită văzut, iubirea mea. Trebuie să asiști tu însuți la el. Îți mulțumesc că ne-ai adus aici.

Ca să ne revenim din emoții, am hotărât să plonjăm direct în forfota din Shibuya. Toată lumea știe de Shibuya fără s-o cunoască. Este o intersecție halucinantă, cu treceri de pietoni care se întretaie, cu clădiri înalte, decorate cu ecrane gigantice deopotrivă sonore și luminoase. Un Times Square japonez. Citisem că această intersecție mitică e și ilustrarea disciplinei nipone: când se dă verde pentru pietoni, sute de persoane traversează concomitent, evitându-se unele pe altele cu o veritabilă artă. „Îți imaginezi ce balamuc ar fi dacă ai arunca niște parizieni printre ei”, a remarcat mama cu obișnuita-i delicatețe. Câtă dreptate avea! Mi-era un pic teamă de ceea ce plănuise Louis, dar trebuia să trăiesc totul fără să mă abat un pas. Amândouă trebuia să trăim totul fără să ne abatem un pas.

Ne-am postat la extremitatea unei treceri de pietoni, înconjurate de o sută de persoane. Alte o sută așteptau vizavi. Cu toate protestele ei, am plasat camera lui Louis pe fruntea mamei, consolând-o cu un „acum ori niciodată” care a făcut-o să râdă și să mormăie că așchia nu sare departe de trunchi și că eram, într-adevăr, fiica mamei mele. Am pornit camera și am prins mâna ridată a mamei într-a mea.

— La trei, închidem ochii.

— Sper că glumești! Vrei să mor sau ce?

— La trei, închidem ochii, mamă.

— Iisuse și Sfântă Fecioară! Cu ce i-am greșit lui Dumnezeu…

— Mamă, tu nu crezi în Dumnezeu!

— Poate așa se explică multe.

Am râs, a râs și ea. I-am zis: „Unu, doi, trei, închide ochii!” Semaforul s-a făcut verde pentru pietoni și, cu ochii închiși, am înaintat împreună spre mijlocul mulțimii. Mama scotea țipete speriate de fiecare dată când cineva o atingea în treacăt, eu râdeam din ce în ce mai tare. Apoi am lovit cu piciorul ceva ce trebuie să fi fost trotuarul, m-am clătinat, m-a ținut mama, m-am redresat și am deschis amândouă ochii. Ne aflam pe partea cealaltă. Tocmai traversaserăm cu ochii închiși cea mai aglomerată intersecție din lume, fără să fim îmbrâncite nici măcar o dată. Japonezii ăștia sunt de o disciplină și de o politețe dezarmante. Ne-am uitat una la alta și am izbucnit în râs. Cred că ne-am simțit vii.

Am hotărât să luăm o binemeritată pauză într-o cafenea situată deasupra Shibuya Crossing, contemplând (și filmând) minute în șir baletul trecătorilor, având ca fond sonor ceea ce am identificat noi drept hituri japoneze în vogă. Se apropia noaptea, nici nu ne dăduserăm seama cum se scursese timpul. Se făcuse deja ora 17:00 și aveam încă un program încărcat.

Ne-am dus cu taxiul în cartierul Shinjuku, centrul vieții nocturne a țării, unde, după cum citisem, trebuia totuși să dai dovadă de prudență. În miezul cartierului roșu Kabukicho, în care găsești amestecate săli de jocuri, baruri cu animatoare, restaurante, cluburi de jazz și reuniuni Yakuza – mafioții locali –, e recomandabil să nu urmezi pe oricine oriunde. Ne-am lăsat absorbite fără reținere de animația din jur, de mulțime, de firmele luminoase verticale, cu ideograme de neînțeles. După ce am reperat cu dificultate adresa menționată de Louis în carnet, extrem de precisă, ne-am pomenit în sala de așteptare a lui Tomohiro Tomoaki, alias Tomo Tomo, tatuatorul starurilor. Trebuia să-i cer să-mi însemneze definitiv o parte a

corpului cu cerneală, ca să bifez și asta pe lista eteroclită a visurilor japoneze ale fiului meu.

Pereții erau plini de fotografii cu staruri internaționale, pozând mândru care cu un vultur pe șold, care cu o gură lacomă deasupra pubisului (distincție maximă, nu voi dezvălui nici sub tortură despre ce persoană celebră este vorba)… și am început să mă întreb în ce m-am băgat. Mama simțea o plăcere răutăcioasă să se joace de-a interviul, filmându-mă și întrebându-mă dacă nu cumva eram la un pas de a-mi tatua un penis pe obrazul drept, la câtă japoneză știi tu, orice e posibil, ha ha. Foarte nostim. Hotărâsem să rămân sobră și să-mi tatuez un L mare la încheietura mâinii stângi. Cea mai mare a timpului, litera va rămâne acoperită de ceas.

Am ținut ochii închiși cât m-a tatuat Tomo Tomo și în final am fost foarte satisfăcută de rezultat. O durere rezonabilă, un L discret și magnific japonizat. I-am mulțumit cu o plecăciune reverențioasă probabil complet aiurea – cred că n-o să înțeleg niciodată codurile complexe ale salutului nipon – și am ieșit iar în agitația din Kabukicho.

După ce am băut un prim umeshu la Golden Gai, insolitul cartier de căsuțe ce ascund baruri în care nu se pot înghesui decât cinci sau șase oameni, am intrat într-un izakaya – un restaurant tradițional. Ne-am scos încălțările și ne-am așezat direct jos, în genunchi pe un tatami. Ne luase foamea după atâtea aventuri. Pe lista lui Louis figura un ordin precis pe cât de entuziasmant, pe atât de înspăimântător:

> *— Să cinez într-un izakaya, să cer un meniu în japoneză, fără poze, să comand cinci feluri la întâmplare… și să mănânc tot!*

— Cred că o să zic pas de data asta, mâțule. În fond, tu trebuie să urmezi instrucțiunile lui Louis,

nu eu.

— Ai tupeu, mamă! Dacă tot ai decis să fii invitata mea, ei bine, fii invitata mea până la capăt! Haide! Să începem cu două umeshu, o să te remonteze!

Mama a dat ochii peste cap mimând exasperarea, dar zâmbind larg și mi-a răspuns cu cel mai frumos accent al ei: „De acord cu uuu-meiii-șu…” Arătând cu degetul spre niște semne obscure, i-am dat comanda unui ospătar care nu vorbea o boabă de engleză. El ne-a pus câteva întrebări pe marginea alegerilor noastre părând surprins – o surprindere oarecum interiorizată, în stil japonez. Bineînțeles că noi nu pricepeam nimic și dădeam prostește din cap cotcodăcind ca două găini nerăbdătoare. Aveam impresia că sunt Obélix așteptând mâncărurile pregătite de Mannekenpix le Belge[15], înhămându-mă la una dintre numeroasele munci născocite de fiul meu.

Pe masa noastră a aterizat curând sushi preparat cu diverși pești și alte moluște. Am recunoscut somonul, tonul, anghila, niște icre (dar de la ce pește?), precum și o specie de caracatiță. N-am recunoscut un pește cu carnea albă, cam acidă, și un fruct de mare vâscos. Apoi a sosit o supă cu tăiței despre care am înțeles că se numea udon, garnisită cu un fel de gogoșele din creveți, legume neidentificabile, tofu prăjit și alge. Până aici, totul mersese bine. După aceea ni s-a adus un orez simplu ce părea a fi garnitură, dar, privit de aproape, s-a dovedit presărat cu pești minusculi prăjiți întregi, inclusiv ochii. Mama a protestat, însă am mâncat (și rontăit, fiindcă peștișorii erau crocanți) tot, strâmbându-se întruna.

Lovitura de grație ne-a fost dată de bucătarul-șef însuși, care a venit la masa noastră cu o sepie vie în mâna stângă și cu un cuțit mare în dreapta. Am încetat imediat cu râsetele neroade, iar bucătarul-șef ne-a servit cu glas tunător o tiradă dintre cele mai absconse, în timp ce așeza animalul pe o placă

de lemn. Apoi a tranșat calm mica fiară și a aranjat fâșii foarte subțiri, transparente, în bolurile noastre. Mama și-a ferit ochii, eu am râs și i-am explicat că, întrucât mânca stridii vii, putea foarte bine să încerce și sepia „aproape vie”. Bucătarul-șef s-a proțăpit în fața noastră, noi i-am mulțumit, însă el nu a plecat. Se vedea că așteaptă să gustăm. N-aveam încotro. Am luat camera și am reușit să prind mutra mamei și reflexele ei vomitive în clipa când a vârât în gură o bucată de sepie tremurândă.

După toate astea, ne-am spălat gâtlejul cu puțin saké, apoi am pierdut câteva mii de yeni (câteva zeci de euro) în fumul de țigară al unui pachinko, un soi de cazinou arhiplin în care explodează decibelii unor mașini pe cât de zgomotoase, pe atât de sclipitoare și unde mii de muncitori în căutare de adrenalină moderată vin să-și înece viețile sărăcăcioase. Și pentru o încheiere de toată frumusețea a traseului deșucheat în Shinjuku, am gustat o bere cu wasabi la *Robot Restaurant,* admirând un spectacol de cabaret, ceva între un episod din *Bioman*[16] pe ecstasy, o parodie din mucava de comedie muzicală americană și un show bollywoodian cântat, dansat, urlat, vestind condamnarea la moarte a timpanelor noastre.

La întoarcerea în Shibuya, am optat pentru un karaoke colectiv cu o bandă de japonezi bine afumați și am purtat o ultimă bătălie cu lovituri de Eurovision și deghizări grotești.

Am dus-o pe mama la hotel mai mult cărând-o – nu mai reușea să meargă drept –, iar recepționerii ne-au gratificat cu un zâmbet în care am putut să disting un dram de îngrijorare.

— *Everything’s fine, don’t worry. Good night.*

Era patru dimineața. Am așezat-o pe mama în pat, i-am scos încălțările și boneta de subretă. Am plonjat de la fereastră pentru ultima oară, după care m-am lungit și eu în pat.

Încercând să-mi trezesc fiul, am adormit ca o fetiță. Ghemuită lângă mama.

Extras din carnetul cu minuni

Să trăiesc o zi demențială la Tokio cu persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume (deocamdată mama)

— Să fac o razie printre cărțile ultrarare de la Pokémon Center din Ikebukuro!!

— Să asist la o căsătorie tradițională în Meiji-jingu (cu chimonouri și tot tacâmul…)

— Să mă las dus de mulțime în Shibuya Crossing, cu ochii închiși

— Să mă tatuez la Tomo Tomo tatuatorul starurilor (adresă: Tōkyō-to, Shinjuku-ku, Kabukichô, 1 Chome-12–2)

— Să cinez într-un izakaya, să cer un meniu în japoneză, fără poze, să comand cinci feluri la întâmplare… și să mănânc tot! Miam miam

— Să apăs pe toate butoanele toaletelor japoneze

— Să halucinez la Robot Restaurant *din Shinjuku*

— Să beau un pahar la Golden Gai

— Să-mi sparg timpanele într-un pachinko

— Să urlu cât mă țin plămânii într-un karaoke din Shibuya

— Să admir luminile Tokioului din vârful unui zgârie-nori

Zilele 21–17
Îndrăznesc

Charlotte a botezat 405 „camera minunilor” și acum toată lumea o numește așa. De când a sosit cu boxa portabilă la subraț și a petrecut o după-amiază întreagă difuzând și povestindu-mi tot ce-a filmat cu buni Odette la Tokio, mama a devenit un star în tot spitalul Robert Debré.

Charlotte a zis că i-ar plăcea să asiste la proiecție și, pentru ca asta să fie posibil, mama a ales o zi liberă a celei care de-acum are un prenume și mama nu-i mai spune Sophie Davant. Evident, Charlotte cunoștea peripețiile călătoriei, fiindcă îmi pusese să ascult pe tabletă o mulțime de fragmente, dar voia să audă live toate detaliile poveștii. De-a lungul după-amiezii, și alte asistente, infirmiere sau dispecere au intrat și au ieșit în funcție de cum aveau pauză, de fiecare dată cu aceleași râsete voioase și cu aceleași mulțumiri. La sfârșit, Charlotte i-a spus mamei „excepțional ce faceți pentru fiul dumneavoastră”, iar eu am fost complet de acord.

M-am stricat de râs întreaga după-amiază, ce-aș fi vrut să văd totul! Pe film, dar și pe viu. Cel mai mult mi-a plăcut cuplul comic involuntar format de mama și buni, un fel de Stan și Bran în mizerie, cu glume de doi bani și ironii de babete. Mi-a plăcut la nebunie și n-am fost singurul, judecând după aplauzele spectatorilor de ocazie. Venise și buni pentru proiecție și am simțit că se întâmplase ceva între ele acolo. Erau… cum să zic? Complice, presupun. Nu le auzisem niciodată vorbind așa. Se pare că buni a făcut montajul filmelor, fiindcă mama nu se pricepe deloc, iar buni e supertare la informatică, însă vă pot spune că n-a cenzurat nimic. O nebunie, îmi venea să mă ridic și să strig: „Ele sunt mama și bunica mea, băieți, și o să vă dea pe spate!!!” Apoi mama a rămas singură cu

mine, m-a sărutat lung, cred, și a dat pagina carnetului cu minuni. A citit ce scrie și trebuie s-o fi trecut toate apele. La început, mi-a fost cam rușine, fiindcă erau acolo niște chestii sexuale, dar mama mi-a spus că, deși nu prea știe cum să procedeze în cazul unor lucruri, o să le îndeplinească. Era duminică 29 ianuarie, își acorda un termen de două zile, pe cuvânt de cercetaș (ceea ce n-a fost niciodată). Însă, având în vedere ce o puneam să facă, ar fi bine dacă i-aș putea da un semn. Inimioara mea, te iubesc, îmi lipsești, îi lipsești și bunicii. Revino-ți cât mai repede, fac toate astea pentru tine, ca să-ți arăt cât de frumoasă e viața, cât de mult merită trăită. O să încerc, mamă, promit. Nici nu știi cât îmi doresc.

În seara următoare, mama mi-a povestit prima dintre aventurile ei. Trebuie să mărturisesc că m-a lăsat mască. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că ar face asemenea lucruri. Cel mai rău e că părea să-i fi plăcut, că se distrase luând prostiile scrise de mine pe pagina intitulată „Să îndrăznesc!!!" și transformându-le într-un… program.

A început cu ce era mai simplu din listă, în orice caz, mai lipsit de implicații. Trebuia să se urce într-un taxi la nimereală, să afișeze un aer panicat și să urle „urmăriți mașina aia!", ca în filmele cu spioni. Întotdeauna mi s-a părut o propoziție foarte cool și mereu am visat s-o rostesc pe bune. Ei bine, mama a făcut-o. De trei ori, fiindcă primele două încercări s-au soldat cu eșecuri usturătoare: a fost dată jos în cinci secunde. Dar a treia tentativă s-a dovedit bună. Mama a avut ideea să adauge simplu „poliția" înaintea cuvintelor respective, să printeze și să plastifieze o legitimație falsă care să inducă în eroare pe cineva care nu s-ar uita prea atent sau ar fi stresat de situație ori puțin din amândouă. S-a urcat val- vârtej într-un taxi, a fluturat insigna de hârtie și a urlat propoziția, intrându-și complet în rol – păzea, Cours Florent[17], ca să folosesc cuvintele ei. Șoferul a

demarat în trombă. Curând a început să-i pună întrebări, dar mama se pregătise. Pe cine urmăreau? Niște spărgători de bancă periculoși. De ce era singură, polițiștii merg întotdeauna câte doi, cam ciudat, nu? Ea se infiltrase printre spărgători, întăririle urmau să sosească fără întârziere. Apoi întrebările au devenit mai precise. Din ce unitate de poliție făcea parte? Din brigada financiară… antispargere. El nu auzise de această unitate. Normal, fusese creată recent. Putea ea să-i spună cum o cheamă și ce grad are? Luată din scurt, răspunsese prompt comisarul Adamsberg. Amator de romane polițiste, șoferul îl cunoștea pe eroul lui Fred Vargas[18], așa că frânase brusc și îi ordonase să iasă din mașină, amenințând că altfel cheamă poliția, cea adevărată. Mama se executase. Apucase totuși să-și facă o poză în taxi, cu insigna în mână, ca să imortalizeze momentul. O să văd nenorocita asta de imagine când o să binevoiesc a-mi da osteneala să deschid ochii. Am simțit în ultima frază o nuanță de reproș, pe care am pus-o pe seama oboselii.

Miercuri, 1 februarie, mama m-a vizitat împreună cu buni ca să-mi relateze isprăvile lor. În ajun, mama o luase pe buni cu ea ca să realizeze „o dublă bifare filmată". Nu mi-a fost clar imediat ce voia să spună cu „dublă bifare", dar am priceput când mi-a pus filmul pe tabletă și am trăit episodul de parcă aș fi fost de față. Aveau grijă amândouă să-mi explice cu glas tare ce se petrecea și să evite chestiile implicite… deveneau veritabile profesioniste ale filmelor cu descriere audio. Pentru buna înțelegere a ceea ce urmează, precizez că dialogul se desfășoară între doamna Ernest, profa mea de mate, și mama. Buni ținea camera de filmat lângă ele. Spicuiri din cele auzite de mine.

— Mulțumesc că m-ați primit și ați acceptat să fiți filmată, doamnă Ernest. E foarte important pentru noi că faceți asta.

— Pentru puțin. Mi-a părut foarte rău când am aflat de fiul dumneavoastră. Sper că o să-și revină.

— Puteți să-i vorbiți, o să-i punem înregistrarea.

— Ah… de acord. Micul meu Louis, îți doresc mult curaj. Ai forță în tine. Și ai luat 20/20 la ultima lucrare de control, poți fi mândru.

Paranteza mea: cam slăbuțe încurajările doamnei Ernest, nu? Zici că-i maestrul Yoda în zilele lui proaste.

— Mulțumesc, doamnă Ernest. Sunt sigură că Louis o să fie emoționat. Dar… vreau să vă cer o favoare. Pentru Louis și pentru toți copiii bolnavi din lumea întreagă. M-aș bucura să acceptați.

— Dacă pot să vă ajut, aș fi încântată s-o fac.

— Bine. Să vă explic. Nu vă supărați pe mine, e un pic mai delicat. Există o nouă provocare pe rețelele sociale, ceva foarte serios, se numește boob challenge… *„provocarea pentru sâni”. Trebuie să atingi sânii unor persoane pentru a strânge fonduri destinate cercetărilor despre coma profundă.*

— Glumiți, nu?

— Deloc. Îmi închipui că deja ați văzut campaniile în care celebritățile pozează cu sânii goi pentru a lupta contra cancerului…

— Da, așa cred…

— Ei bine, se merge pe același principiu. Fețele sunt blurate, firește. Totul este anonim. Încerc să ating sânii fiecărei persoane care contează pentru Louis ca să-mi aduc și eu contribuția, să pun o cărămidă la acest edificiu. Aș dori mult să vă ating sănii, doamnă Ernest.

Paranteza mea: mamei aproape că-i tremură glasul când spune toate astea. Incredibilă e mama!

Sfârșitul scenei este extraordinar. După evidentele proteste ale matematicienei mele preferate, mama i-a arătat doamnei Ernest un filmuleț în care atinge sânii câtorva persoane: ai bunicii, normal, dar și ai lui Charlotte, asistenta noastră favorită, și ai lui Françoise, menajera

noastră. Așa că doamna Ernest a zis da într-un final, iar mama mi-a descris că a pus cu delicatețe mâinile pe pieptul ei ferm, i-a mulțumit și s-a retras. Apoi mama mi-a ținut o lecție de morală explicându-mi că nu se fac asemenea lucruri, că înțelegea delirurile liceenilor, dar că atingerea sânilor unei persoane fără acordul ei aduce a abuz sexual, motiv pentru care mama i-a cerut – chipurile – permisiunea tinerei femei. În orice caz, nu s-a năpustit asupra ei. Mama părea furioasă, dar a sfârșit prin a-mi spune că nu degeaba aveam fantasme cu această profă, fiindcă era cu adevărat foarte frumoasă, dar ea nu se îndoia că foarte curând o grămadă de fete vor fi de acord să le ating sânii – cu consimțământul lor.

În continuare, mama și buni au rătăcit pe coridoarele colegiului căutând clasa doamnei Grospiron, profa de engleză pe care o urăsc. După ce-au descoperit-o, s-au strecurat înăuntru pe șest (pe furiș, pentru cei trecuți de patruzeci de ani), buni a aprins camera de filmat și lumina, iar mama s-a dezbrăcat la piele în fața tabelului cu verbele neregulate. Au râs amândouă ca nebunele și la ieșirea din clasă au dat nas în nas cu directorul. Mama avea încă hainele în dezordine, mi-a spus „ar fi trebuit să-l vezi ce mutră a făcut”. Însă mama a mizat pe cartea patosului ca să iasă din încurcătură, pretextând că trebuia să recupereze caietul fiului ei Louis, „știți ce s-a întâmplat, domnule Farès…” Domnul Farès a fost foarte impresionat și i-a prezentat sincere condoleanțe. Nu i-a mai venit nimănui să râdă, mama i-a replicat că trăiam și asta a cam stricat atmosfera. După care mama n-a mai glumit, mi-a spus că acum trebuia să fu tare, că ea credea mai departe în mine, că mă iubea mai presus de orice și că îi lipseam tare mult.

N-o mai recunosc pe mama. E tot ea, evident. Însă mai deschisă, mai veselă, mai destinsă, mai amuzantă. Dar și mai sinceră, mai expresivă.

E mama în versiunea ei cea mai bună.

Extras din carnetul cu minuni

Să îndrăznesc!!!

— Să ating sânii doamnei Ernest!!

— Să mă urc într-un taxi și să urlu „urmăriți mașina aia!”

— Să mă dezbrac la piele în clasa doamnei Grospiron!!!

12
Ziua 17
Charlotte forever

Eram epuizată când am ieșit din camera lui Louis, după ce i-am povestit cu multe râsete forțate isprăvile lubrice ale mamei și ale bunicii lui la Colegiul Paul Éluard.

Am simțit nevoia să mă așez acolo, pe culoarul de la al patrulea etaj. Doar o clipă. Chiar de dimineață, îmi dădusem seama de un amănunt care, peste zi, căpătase o tot mai mare importanță în mintea mea. Louis n-a văzut aproape nimic din luna ianuarie 2017. A petrecut-o în camera 405, al cărei decor mă făcea să-mi vărs mațele.

Nu mai suportam fereastra care nu oferea altă priveliște decât o tristă geometrie de beton deasupra unui bulevard cenușiu. Nu mai suportam linoleumul verde, pereții pe care stickerele cu păsări vesele, nave spațiale bizare și flori delicate erau menite să atenueze mirosul de eter care mă sufoca. Nu mai suportam poezia forțată, falsa poftă de viață cu care eu umpleam locul, fotografiile zâmbitoare ce contrastau dureros cu strigătele și gemetele ce răsunau uneori în celălalt capăt al culoarului. Nu mai suportam toate tuburile care mă împiedicau să ajung la adevărata, la singura frumusețe prezentă aici, cea a fiului meu. Nu mai suportam să-mi imaginez că Louis n-o să mai vadă poate niciodată primăvara.

Toate ideile astea erau greu de îndurat. În majoritatea timpului, reușeam să le țin la distanță, dar, cu cât ne apropiam de 18 februarie, adică fix o lună de la discuția cu doctorul Beaugrand, cu atât groaza îmi îngheța măruntaiele. Louis trebuia să se trezească. Acum. Mai târziu va fi prea târziu. Frigul copleșitor al absenței lui m-ar ucide lent. N-aș supraviețui unei primăveri care ar sosi fără el.

Primăvara ar fi limita mea fizică, hotarul meu emoțional.

Pierdută în gânduri, pe scaunul incomod de spital, adoptasem o postură în care păream însăși întruchiparea disperării. Îmi sprijineam capul aplecat în palme și făceam cu degetele mișcări lente, circulare, prin păr. Îmi aplicam un masaj pentru a evita să mă las doborâtă de primăvară. Eram abia la începutul lunii februarie, îmi rămâneau șaptesprezece zile ca să-mi trezesc fiul, trebuia să mă țin tare.

N-am auzit-o pe Charlotte apropiindu-se și am tresărit când ea m-a întrerupt cu blândețe din considerațiile mele despre anotimpuri.

— Totul e în regulă?

— M-ați speriat… Da, mulțumesc, Charlotte, totul e în regulă. O ușoară slăbiciune, nimic altceva.

— Mi-am terminat tura, vreți să vă duc acasă? Cred că locuiți aproape de canalul Saint-Martin, e în drumul meu.

— Mulțumesc, sunteți amabilă, dar nu vreau să deranjez. O să merg pe jos, aerul rece îmi va face bine.

— Dacă vreți aer rece, vă servesc, sunt cu scuterul. Haideți, vă conduc, nu vă lăsați rugată.

N-am zis da, totuși, am urmat-o.

Cu câteva zile înainte, îmi dădusem seama că încercam un soi de afecțiune pentru această fată. Spre deosebire de unele colege de-ale ei din spital, ea a fost mereu extrem de atentă cu Louis, extrem de respectuoasă. Deși celelalte își continuă fără ezitare discuțiile personale de față cu fiul meu, de parcă el n-ar exista sau ar fi transparent, Charlotte îi vorbește. Deși celelalte i se adresează de parcă ar fi un debil mintal cu care trebuie să folosești o voce mieroasă și cuvinte foarte simple, Charlotte îi descrie procedurile cu precizie și pe un ton normal.

Charlotte îndeplinește o muncă dificilă, mereu cu zâmbetul pe buze. Ceva incandescent se degajă

din părul ei blond, din tenul luminos. Există o adiere solară în privirea ei de azur. O poftă de viață intensă, molipsitoare, aproape violentă. Cu toată înălțimea sa de un metru cincizeci și cinci, fata asta impresionează prin siguranță, sânge-rece, bunăvoință. E curajoasă, nu se plânge niciodată în fața pacienților sau a familiilor lor. Începusem s-o admir oarecum. În orice caz, o respectam pentru ceea ce era, pentru ce inspira, pentru ce făcea. Trebuia totuși să aibă și ea probleme. O inundație în apartament de rezolvat, un credit de plătit, o gripă care nu mai trece, un iubit care nu sună, un vehicul pe două roți care nu pornește.

M-a cuprins busc dorința de a o cunoaște. Nu știu de ce. Ba da, știu. Fiindcă pare să-l iubească pe fiul meu. Poate că iubire e mult spus, cu siguranță s-a călit în decursul anilor ca să nu cedeze la toată suferința umană pe care o vede etalată, însă nu se purta rece cu acest adolescent, cu mama și bunica lui cam țăcănite.

Care era povestea ei? Cum își alesese meseria? Unde locuia? Câți ani avea? Avea copii, era măritată, avea un câine, o pisică, un hamster?

Când am ajuns în fața imobilului meu, m-am pomenit legând o conversație:

— Nu vreți să urcați o clipă?

— Drăguț din partea dumneavoastră, dar n-aș vrea să… și oricum nu pot…

— Să știți că, dacă vă propun asta, înseamnă că-mi doresc. Dar să fie clar, nu încerc să vă seduc!

Am adăugat ultimele cuvinte râzând, fiindcă am văzut-o ezitând și am înțeles prea târziu cât de ambiguu suna propunerea mea, și mai ales turnura frazei pe care o folosisem. Ea a râs și mi-a răspuns că nici nu-și imaginase așa ceva, dar chiar nu putea. A tăcut puțin și într-un final a completat:

— Ca să vă mărturisesc tot, diseară dau o mică petrecere acasă de ziua mea – a fost alaltăieri – și, dacă vreți să luați parte, sunteți binevenită.

— Mulțumesc pentru invitație, Charlotte, mă emoționează. Chiar mă emoționează. Dar nu vă simțiți obligată să mă chemați, nu duceți serviciul acasă, faceți deja destul la spital. Nu-i nevoie să vă împovărați și cu mamele depresive ale pacienților… Oricum, la mulți ani!

— Mulțumesc… Să știți că, dacă vă propun asta, înseamnă că-mi doresc. Dar să fie clar, nu încerc să vă seduc!

Am râs iar amândouă. Charlotte a insistat, asigurându-mă că o să mai scap de gânduri și că locuia la doi pași. Știa că stau lângă canalul Saint-Martin la fel ca ea și probabil ca alți o sută de mii de parizieni, dar nu-și închipuise că eram aproape vecine. Mi-a dat adresa ei, într-adevăr stătea la trei străzi de casa mea. Dacă mă plictiseam sau nu mă simțeam în apele mele, aș putea pleca oricând, va fi o mică petrecere între prieteni, ceva foarte simplu în stil bufet-nu-masă-de-fițe, fiecare venea și pleca după cum avea chef. Apoi a adăugat: „Relaxați-vă puțin, o să vă prindă bine. Iar mie o să-mi facă plăcere!” Totul, cu acea privire scânteietoare care o caracteriza.

Am acceptat. Ea a zis ceva de genul „super, atunci ne vedem pe la ora 20” și m-am uitat cum silueta ei ușoară se îndepărtează pe scuter.

Rahat, de ce acceptasem? Ce puteam eu să le povestesc unor necunoscuți? Odată intrată în casă, m-am studiat în oglinda din camera mea și am simțit cum mă inundă un val de panică. Ar fi prima mea ieșire în lume de la accidentul lui Louis. M-am apucat să fac o scurtă inspecție fizică ridicându-mi pantalonii. Imediat mi-am acoperit picioarele constatând că mă înrudeam mai degrabă cu Chewbacca decât cu Miss World. În creștet, rădăcinile nevopsite deja se observau bine. La Hégémonie, s-ar fi aruncat cu pietre în mine ori măcar cu roșii.

Cât era ceasul? 16:15. Îmi rămâneau trei ore și patruzeci și cinci de minute să îndrept lucrurile și

să arăt cât de cât decent. I-am mulțumit zeului saloanelor de frumusețe că locuiesc la Paris, iar nu într-un orășel unde totul se închide la șase seara… Aveam încă timp să-mi aduc pilozitatea într-o stare mai puțin înfricoșătoare, să cumpăr un buchet de flori pentru Charlotte, să trec pe la coafor și să-mi ascund ridurile sub unul dintre fondurile de ten pe care de o lună se aduna praful în sertarele mele.

Mi-am luat haina și am plecat în grabă. Dar nu înainte de a-i lăsa mamei un post-it care avea să-i provoace șocul vieții ei. Scrisesem sobru, dar cu entuziasm: „Nu pregăti nimic pentru cină, ies în oraș.”

13
Ziua 17
Un bar vechi și mizerabil

O mică petrecere simplă, fără fițe, spusese Charlotte. Pe bune, apartamentul era minuscul și ticsit de lume.

Parcă aș fi fost la o petrecere de Crăciun la Hégémonie, genul de petrecere la care mereu am avut impresia că fiecare participant ajunează de trei luni… așa că, după cinci minute, mie, cea bine-crescută, nu-mi rămâneau în general decât vreo trei tartine cu jambon. Ei bine, la Charlotte acasă, trebuia să faci mare tărăboi ca să speri măcar că vei ajunge la bufet sau la vreo băutură.

Charlotte m-a întâmpinat toată numai zâmbet, m-a poftit să intru, mi-a mulțumit pentru flori și m-a gratificat cu un „wow, sunteți foarte frumoasă” care mi-a făcut plăcere. Optasem pentru o ținută simplă, dar eficientă: blugi slim, cămașă albă, ușor semitransparentă, încălțări cu tocuri înalte, roșu-carmin. I-am întors complimentul. Charlotte arăta senzațional. Firește că o recunoșteam, dar lookul ei de seară n-avea nici în clin, nici în mânecă cu uniforma bluză-albă-croc-și-machiaj-lejer cu care mă obișnuisem să o văd. Cocoțată pe niște sandale cu talpă groasă, care-i înălțau cu zece centimetri picioarele bronzate, se învârtea de colo colo în rochia ei neagră, onorându-i cu entuziasmul ei comunicativ pe toți invitații. Și având în vedere că erau vreo cincizeci de persoane, calculasem iute că partea ce-mi revenea din atenția lui Charlotte în cursul serii avea să fie foarte limitată.

Mă aflam acolo de aproape douăzeci de minute și nu schimbasem un cuvânt cu nimeni. Eram cea mai bătrână dintre convivi. Charlotte trebuie să fi avut cam cu zece ani mai puțin decât mine, la spital nu mi se păruse atât de clar, dar acum, când o observam în mediul ei natural, devenea evident. Ce

dracu' căutam eu aici? Pe măsură ce minutele se scurgeau, mă simțeam tot mai nepotrivită în peisaj. Eram diferită de toată fauna asta de tineri celibatari, lipsiți de griji, puși pe râs, care beau și fumau. Totuși, îi invidiam. Aș fi vrut să semăn cu ei, să par altfel. Eu, care de obicei mă descurcam de minune în conversațiile de la restaurant sau de lângă expresorul de cafea, îmi pierdusem capacitatea de a mă preface interesată de ceea ce nu mă interesa, de a reacționa cu mișcări aprobatoare din cap și cu câte un „ah, extraordinar… oh, cu atât mai bine… nu zău, e bestial…" la elucubrațiile unei cunoștințe care-mi povestea vacanța petrecută în Nepal. Ultimele săptămâni îmi anesteziaseră sinapsele de socializare. Nu-mi dădusem seama până acum, fiindcă nu mă mai confruntasem cu o situație de genul ăsta de când părăsisem Hégémonie. Tocmai mă pregăteam să plec când am auzit un bărbat adresându-mi-se:

— Incredibil! Tinerii ăștia ar fi în stare de orice pentru câteva grame de etanol. Vă pot oferi ceva, domnișoară? Mă rog, dacă reușesc să mă strecor…

Avea o voce caldă, răgușită, aproape tremurătoare. Foarte masculină. M-am întors spre el, pe buze cu un răspuns-standard-menit-să-taie-elanul-tipilor-puși-pe-agățat-care-vorbesc-ca-în-cărți:

— Nu, mulțu…

M-am oprit brusc. Era un tip arătos. Șarmant. Nu mă așteptam la asta. La vreo patruzeci de ani sau puțin mai mult – nu contează –, în orice caz, peste media de vârstă a celor prezenți la petrecere. Înalt, cu trăsături relativ clasice și musculatură pe care o ghiceam bine conturată pe sub bluza gri, largă, cu mânecă lungă. O barbă fină și îngrijită, păr negru buclat, de lungime medie, pe care și-l dăduse după ureche, dar care în mod clar că avea tendința să se zburlească. Un latin în stare pură, dar deopotrivă sofisticat. Ochi de culoare foarte

închisă, la limita negrului. Un licăr aproape aspru în privire, în ciuda zâmbetului. Fiindcă îmi zâmbea, așteptând răspunsul meu. Stăteam încremenită, probabil cu o expresie cam nătângă pe față, când o tânără cu brațele încărcate de bere s-a lovit de mine. Șoc. Bere vărsată pe podea. Încercare disperată de a mă agăța de un vecin. Eșec. Cădere. Bere scursă pe cămașa mea albă. Umilință.

Fata nu mai contenea cu scuzele, spunându-mi întruna *doamnă.* Dublă umilință. Frumosul meu necunoscut îmi zisese *domnișoară,* era bruma mea de consolare. Rahat, cămașa! Nu-mi mai lipsea decât un concurs de tricouri ude de bere… I-am răspuns tinerei că nu era grav – chiar deloc, vă asigur –, iar cavalerul meu devotat a întins mâinile și m-a ajutat să mă ridic. M-a surprins contrastul dintre strângerea de mână fermă, energică, în total acord cu imaginea lui întru câtva dură, și lungimea neobișnuită a degetelor. Prima dată mă uit la mâinile unui bărbat – după ochi și fese, desigur. În privința posteriorului, încă nu putusem să-mi fac o idee, dar ochii și mâinile nu dezamăgeau.

— Îmi pare rău, e vina mea… dacă nu v-aș fi distras atenția…

— Nu vă îngrijorați, nu-i mare lucru. Și-n plus, îmi place la nebunie cum miroase berea pe pielea mea.

La dracu', Thelma, ce-i cu gluma asta scabroasă, altceva n-ai găsit?

— La fix! Și mie îmi place cum miroase berea pe pielea dumneavoastră.

Tipul avea umor. Și abia începuse.

— Să reluăm de unde am rămas, vreți? Permiteți-mi să vă ofer paharul pe care vi l-am promis.

De unde apăruse tipul ăsta care semăna cu eroul unui film de acțiune și vorbea ca un actor intelectual? Oricum, era imposibil să rămâi de piatră. Trebuie să mărturisesc că am simțit pentru

chipeșul necunoscut o atracție imediată, aproape animalică, inexplicabilă, deconcertantă. Nenorociții de feromoni.

Voiam să accept paharul, dar m-am oprit din mișcare. M-am gândit la Louis. De douăzeci de minute nu mă mai gândisem la el. Ce eram pe cale să fac? Să-mi uit fiul? Cu ce drept îmi etalam sânii scăldați în alcool în fața unui făt-frumos? Un abis de vinovăție s-a căscat gata să mă înghită, pedepsindu-mă fiindcă am fost capabilă de gânduri lascive în timp ce fiul meu zăcea în comă. Din cămașa mea începea să se degaje un miros de bar vechi și mizerabil. Mă consideram jalnică. Trebuia să ies de acolo fără întârziere.

— Nu, mulțumesc, chiar nu. Trebuie să plec. Oricum nu mai sunt prezentabilă.

— Vă asigur că sunteți mai mult decât prezentabilă. Insist. Lăsați-mă să vă ofer un pahar, apoi plecați.

— Regret. Bună seara!

Mi-am înșfăcat haina și am ieșit fără măcar un „la revedere” pentru Charlotte, care discuta pe balcon cu un tânăr, fumând țigară de la țigară. Ratase jetul de bere intempestiv. Cu atât mai bine, măcar îmi voi fi păstrat un simulacru de demnitate în ochii ei.

Ce proastă fusesem să accept! Nu eram pregătită pentru așa ceva, trebuia să-mi fi dat seama înainte. Dar îmi dorisem atât de mult să cred că viața mea putea să redevină normală. Că eu puteam să redevin normală. Mă înșelasem.

Mă aflam la cinci minute de clădirea în care locuiam, dar simțeam nevoia să merg pe jos. Mult. Nu mă puteam întoarce așa devreme acasă, mama m-ar fi asaltat cu întrebări. Arătase un entuziasm și mai mare decât al meu la ideea că urma să ies în lume, îmi pregătise cada pentru baie și îi tot dăduse înainte cu „mâțul meu pufos”, repetându-mi întruna că eram superbă, că aveam tot dreptul să continui să trăiesc, că aveam tot dreptul să fiu

fericită. Aproape că mă lăsasem convinsă, înțelesesem cam târziu că unica mea prioritate, iubirea mea, povara mea, durerea mea, bucuria mea, speranța mea și viața mea rămânea doar Louis.

Singură pe stradă, am hoinărit de-a lungul canalului Saint-Martin care îi plăcea foarte mult fiului meu. Mi s-au umplut ochii de lacrimi când am constatat că uneori mă gândeam la el la trecut. Mi-am înghițit lacrimile. Canalul Saint-Martin care îi *place* foarte mult fiului meu. Louis n-a murit, Thelma. Louis o să trăiască.

Temperatura era plăcută pentru un început de februarie, mi-am lăsat haina desfăcută ca să mi se usuce bluza, ceea ce m-a învăluit într-un miros dintre cele mai dezagreabile. Pe la patru dimineața, nu mai duhneam a barul vechi și mizerabil, ci a club de noapte.

M-am gândit iar la gentlemanul meu din cursul serii. Nu aflasem în final nimic despre el, dar mâinile mele păstrau încă urma mâinilor lui. Mi-am mușcat buza, pedepsindu-mă pentru gândurile deplasate.

M-am așezat pe o bancă, scrutând suprafața canalului și întrebându-mă ce senzație îți dădea moartea prin înec: era dureroasă, era lentă, era suportabilă? Părea atât de ușor să mori, în fond. Oare de ce resimțim atât de profund nevoia de a trăi cu orice preț, de ce instinctul ăsta nenorocit, imperativul de a nu renunța, e atât de puternic? Ar fi mai simplu să renunți. Aș fi putut să mă aplec până aș fi căzut, m-aș fi scufundat în apa acestui canal noroios, nu m-ar fi văzut nimeni, dacă aș fi procedat corect. Însă știam că nu voi renunța. Eram în purgatoriu, condamnată să trăiesc.

Am început să trag în piept aerul nopții cu o lăcomie disperată, ca pe oxigenul comprimat într-o butelie dintr-o cameră de spital.

14
Ziua 16
Un, doi…

A doua zi după petrecerea de la Charlotte, mama m-a chestionat insistent, dar și-a dat seama curând că răspundeam ambiguu. Ba chiar am încercat să inventez niște chestii, însă mi-am amintit că și ea o cunoștea pe asistentă la fel de bine ca mine. Deci nu i-ar fi fost greu să afle că părăsisem locul foarte devreme. Așa că era de preferat să i-o iau înainte și să-i dau o explicație obscură. Am plecat destul de repede, fiindcă nu mă simțeam bine, probabil ceva de la prânz mi-a picat greu la stomac ori oboseala a fost de vină. Am ieșit să iau aer, m-am plimbat prin Paris. Da, bineînțeles, totul e în regulă, mamă. N-am păcălit-o – n-o poți păcăli niciodată –, dar m-a lăsat în pace. Însă a sugerat că și mie îmi făcea bine carnetul lui Louis, tuturor ne făcea bine. Poate ar trebui să continui cu el, mi-ar mai abate gândurile.

Avea dreptate. Îmi rămâneau șaisprezece zile mari și late, iar Louis tot nu dădea niciun semn de trezire. Electroencefalogramele erau îngrozitor de neschimbate, mereu la fel de anarhice. Întrebasem dacă era posibil să ne scape momentele de trezire, să ne scape activitatea reală a creierului său. Mi se răspunsese că orice era posibil în cazul unei come, dar că îngrijorarea creștea pe măsură ce trecea timpul.

Înainte de a-l deschide, am strâns la piept carnetul fiului meu, l-am adulmecat. Încă păstra o urmă din Louis, dar aceasta devenea efemeră. La spital, Louis nu mai mirosea a altceva decât a produsele cu care îl badijonau pentru a-i face toaleta. Oare câtă vreme voi mai putea ajunge la asemenea frânturi din fiul meu? Timpul estompa mirosurile, începțoșa imaginile. Aveam nevoie să mă uit la fotografii pentru ca ochii și zâmbetul lui

să nu se șteargă, să le păstrez vii, să nu se scufunde în adâncurile unei memorii care slăbea rapid.

Am mângâiat coperta carnetului cu minuni. Am parcurs pagina cu atingerea sânilor profei de mate și nu m-am putut împiedica să zâmbesc. După care am închis ochii și am întors-o. Am deschis un singur ochi, temându-mă de ceea ce aveam să văd, prelungind un pic plăcerea care și ea avea o durată limitată. Numărul paginilor scrise era redus, Louis intenționa să trăiască, Louis intenționa să le umple treptat, Louis nu avusese destul timp. Când am citit, mai întâi am urlat în sinea mea „oh, nu asta!!!", apoi m-a apucat un râs nervos foarte elocvent. De fapt, mă așteptam să existe ceva legat de fotbal în carnet, chiar mă mirasem că sportul iubit de Louis nu era prezent încă de la prima pagină. Recunosc că imaginile cu fotbal umpleau până la refuz coperta, ca niște semne de avertizare care mă pregătiseră mental. Dar, cu toată anticiparea mea, verdictul era teribil, expus cu litere rotunjite pe pagina care nu înceta să mă sfideze. Am chemat-o pe mama și i-am întins carnetul. Ea a izbucnit în râs, onorându-mă cu un „aici te-a nimerit!"

Pe pagină, scena crimei de lezfotbal se etala cu un scepticism triumfător la adresa mea.

Fotbal fotbal fotbal

— Să fac un curs intensiv de pregătire cu Edgar, yes!!! (și Isa…)

Cine era numitul Edgar? Antrenorul lui de fotbal, negreșit. Îmi aminteam vag că auzisem numele din gura lui Louis… dar nu ascult niciodată atent când e vorba despre acest sport. În schimb, ce naiba căuta în toată povestea asta încâlcită misterioasa Isa, al cărei nume apărea deja pentru a doua oară?

Odată trecut efectul surprizei, m-am întrebat dacă puteam găsi o cale de a ocoli îndeplinirea visului. Nu se punea problema să nu-mi țin promisiunea – o să fac ce zice carnetul –, însă puteam să încerc o interpretare proprie, o alternativă la cele scrise acolo. În fond, Louis vorbea despre un curs intensiv fără să precizeze durata. Oare n-aș reuși să găsesc o persoană care să se numească Edgar și o alta pe care s-o cheme Isabelle, să le cer să joace intensiv câteva zile un joc video cu fotbal și astfel să bifez provocarea stând la căldurică acasă?

Trebuie să mărturisesc că urăsc fotbalul de când mă știu. N-am înțeles niciodată prin ce mecanism genetic obscur o asemenea aversiune s-a metamorfozat în pasiune la odrasla mea. Nu-mi aminteam nici ca tatăl lui Louis să fi fost atras în mod deosebit de acest sport. Era un lucru pe care copilul îl dezvoltase singur, ajutat probabil de marile branduri internaționale care cheltuie milioane pentru a transforma niște țopârlani cu vocabular limitat în staruri interstelare și o disciplină banală, în sport rege. Desigur, nu toată lumea trebuie băgată în aceeași oală, nu toți jucătorii sunt complet idioți; totuși, cum a putut societatea noastră să admită că e normal ca salariul unui fotbalist să fie de zece mii de ori mai mare decât al unei asistente medicale, al unui profesor sau al unui cercetător – oameni din viața reală, cu meserii utile –, asta nu-mi explic.

În cazul meu, nu-i doar o chestie legată de fotbal. Nu-mi place sportul în general. Am făcut puțin dans din clasa a doua până într-a opta, cu relativă perseverență: de pildă, întotdeauna am procedat în așa fel încât să nu trebuiască să îndur serbarea de sfârșit de an. La gimnaziu și la liceu, mă număram printre cele care ba aveau o durere de burtă, ba erau la ciclu, ba nu le trecea migrena, ba își suciseră glezna… orice scuză era bună ca să chiulești de la educație fizică.

Oare dacă Louis ar fi conștient, cum ar reacționa la tentativa mea nerușinată de a evita acest vis totuși atât de simplu de realizat?

— Pe bune, mamă? Așa vrei tu să mă determini să revin la viață, cu minciuni și fără vreun efort de a te interesa de ceea ce mă pasionează? Oricum nu te-ai interesat niciodată…

— Dar detest fotbalul, știi bine…

— Nu merit un mic efort fizic, nu? Dacă ai ști cât mi-ar plăcea să fiu în locul tău!

— Dacă ai ști cât mi-ar plăcea să fii în locul meu! Aș da orice să putem schimba locurile, iubirea mea…

După dialogul imaginar și mai multe ezitări, a trebuit să mă plec în fața evidenței. Nu puteam să dau înapoi. M-am hotărât să-l caut pe acest bărbat, Edgar. Era joi, 2 februarie, peste două zile începea vacanța școlară, poate se organizau cursuri de pregătire în timpul ei? Mă îndoiam să fie cursuri pentru bătrânele debutante în fotbal, trebuia să-l conving pe antrenor să mă lase să particip la unul dintre cursurile pentru acneici. O să trec drept nebună, desigur, deja începeam să mă obișnuiesc.

Am răscolit prin dosarul cu acte, în partea rezervată lui Louis: facturi de cantină, certificate medicale și înscrieri de toate felurile. Înscrierea la cursul de chitară (a renunțat după trei luni), la cursul de tenis de masă (i-am zis că n-o să-l atragă, dar n-a vrut să mă asculte și l-a urât), înscrierea la fotbal, la fotbal, la fotbal. De șase ani încoace. În primii ani, trebuia să mă trezesc la cinci dimineața într-o funestă zi de iunie și să mă duc să stau la coadă la înscrieri. Personalul de la centrul de vacanță venea abia la nouă, dar așteptam acolo de cu zori, înconjurată de părinți în stare de orice pentru a fi siguri că obțin accesul la activitatea favorită a progeniturii lor, aruncând priviri bănuitoare oricui depășea linia imaginară pe care o trasaseră ca să arate că erau înaintea altora. În ultimul an, reușisem să scap de această povară,

Louis era mare de-acum, îl trimisesem să aștepte singur – mă rog, nu chiar singur, ci escortat de doi amici nebuni după fotbal și de mama unuia dintre ei. Stătuse la rând și se înscrisese el însuși. De când începuse anul școlar în septembrie, singur se ducea la antrenament, singur se întorcea și izbutisem să mă fofilez de la toate solicitările de a-l însoți la vreun turneu sau meci. Eram tare mândră de succesul strategiei mele de eschivare, ba chiar mă lăudasem cu ea lângă expresorul de cafea de la Hégémonie, râzând și autoproclamându-mă mamă nedemnă. Pe atunci credeam sincer că expresia era sinonimă cu „mamă care jonglează cu viața de părinte și cea profesională".

Am simțit cum mi se strânge inima înțelegând în ce măsură mă ținusem departe de pasiunea lui Louis, în ce măsură eschivările mele, pe un ton permanent de glumă, trebuie să i se fi părut nedrepte. Aprobarea și privirea unui părinte sunt foarte importante! De luni întregi nu acceptam să acord fotbalului un singur minut din timpul meu prețios. N-o să sufere fotbalul din cauza asta, gândeam eu. Și fotbalul chiar nu suferise, sunt convinsă, dar Louis? Respingerea în ansamblu a pasiunii fiului meu nu era, oare, aceeași respingere care mă exasperase pe mine în adolescență? Cum putusem să repet cu atâta ușurință comportamentul mamei? Louis păruse să se împace cu ideea… evident, ce altceva să facă? Oare ce m-ar fi costat să arăt un dram de interes? Câteva ore petrecute în picioare în tribune, câteva aplauze, câteva încurajări, câteva zâmbete reflectate în ochii mei, în ochii lui. Și asta ratasem, iar gândul mă îmbolnăvea.

Suportam tot mai greu ceea ce descopeream despre mine, despre comportamentul meu din trecut. Voiam să schimb totul în viața mea, să fac să fie totul diferit, să fie mai bine. În ajun, avusesem o întreagă discuție cu mama pe această temă. Sau, mai bine zis, mama îmi servise unul

dintre acele monologuri al căror secret doar ea îl deține:

— Nu poți să-l arunci pe copil odată cu apa din copaie, îmi replicase cu brutalitate. Nu ești o mamă perfectă, nu ești o femeie perfectă, nu ești o fiică perfectă, îți garantez eu. Dar te străduiești când ai ocazia. Fiecare se descurcă așa cum poate și nu există de-o parte mamele perfecte și de cealaltă, idioatele, mâțul meu pufos. Te-am văzut cu Louis de mii de ori. În ochii săi, ești mama perfectă, fiindcă ești mama lui. Să nu te îndoiești niciodată. Iar dacă Louis este ceea ce este astăzi – nu că-i nepotul meu, dar, obiectiv vorbind, e un băiat deosebit de inteligent, delicat și politicos… –, ei bine, este așa datorită ție. Tu l-ai crescut pe copilul ăsta și poți fi mândră. Nu, nu spune nimic, văd că dai din cap și o să scoți pe gură o prostie mai mare decât tine. Poți fi mândră de tine. Eu, una, sunt mândră de tine.

Mama are darul de a mă face să bocesc cu tiradele ei despre viață exact când am nevoie. Iată, să fii mamă presupune și asta.

Am luat telefonul și am sunat la centrul de activități. Da, aveau cursuri în timpul vacanței. Nu, niciunul dedicat adulților. Pentru cursurile rezervate copiilor și adolescenților, trebuie să vă adresați direct lui Edgar. Antrenamentele lui au loc miercuri după-amiaza și vineri seara.

Mulțumesc, doamnă, o să merg să mă înscriu la Edgar, se-nțelege.

15
Zilele 15–10
Edgar

— Haideți, lăsăm jos mingile și putem merge să bem apă… în liniște!

La dracu', eram gata să-mi dau duhul. Plămânii îmi ardeau ca niciodată, iar mușchii corpului mă supuneau la cazne. Ba descoperisem și niște mușchi de a căror existență nici nu știam. Cum era posibil să te doară între coaste sau bicepșii jucând fotbal? Când mă băgasem în asta, îmi imaginasem că o să am dureri pe ici, pe colo, dar nu mă gândisem că o să fiu tot o suferință din cap până-n picioare. Acum plăteam pentru lipsa de mișcare a ultimilor douăzeci și cinci de ani. Dacă nu i-aș fi promis lui Louis, de mult aș fi abandonat ședințele astea de tortură. Eram în cea de-a treia zi, îmi mai rămăsese una. Mai aveam puțin și scrijeleam liniuțe pe un copac ca un condamnat ce numără orele care-l despart de libertate.

Edgar s-a apropiat și m-a întrebat dacă totul era în regulă. Aș fi putut să-i răspund sec că bineînțeles, în viața mea nu fusesem mai în formă, că dintotdeauna visasem să mă tăvălesc în noroi cu o bandă de prepuberi duhnind a transpirație, dar m-am abținut. Mi-am aranjat părul dând din cap că da, da, totul e în regulă, un pic obosită, atât. Blând eufemism pentru cineva cu sistemul muscular și cel respirator pe cale să se lichefieze.

Edgar. Dacă exista un lucru pozitiv în toată experiența, atunci întâlnirea cu Edgar era acesta. Tipul mi se părea incredibil. Îi căutam un defect fără să-l găsesc. Simțeam ceva ciudat, nou. Întreaga zi tunam și fulgeram împotriva lui, a exercițiilor și a autorității lui naturale care-i amuțea pe codețiuții mei preadolescenți și în același timp îl admiram. Îl admiram pentru simplitatea și autenticitatea sa, pentru forța aproape animalică și

slăbiciunile pe care le presimțisem înainte ca el să mi le fi evocat în ajun, la un pahar cu vin, confirmându-mi intuițiile. Aveam impresia că-l cunosc de când mă știu.

Când m-am prezentat la antrenamentul de vineri seară pentru a cere informații și a mă înscrie – fără nicio tragere de inimă – la un eventual curs, a trebuit să aștept într-o sălință de lângă terenul de sport al centrului de activități, sorbind dintr-o cafea prea dulce și cizelându-mi strategia. Până la urmă, după o a doua convorbire telefonică, obținusem broșura specială „vacanța din februarie”, unde dibuisem două cursuri de fotbal succesive, de patru zile fiecare, unul pentru categoria de vârstă opt-doisprezece ani, celălalt pentru treisprezece-șaisprezece ani.

Intenționam să joc cinstit cu Edgar, să-i explic foarte clar proiectul meu. Îi intuiam reticențele care l-ar fi determinat să se opună. Adusesem certificatul de spitalizare al lui Louis ca să-mi dovedesc buna-credință și să nu mă suspecteze că aș fi vreo pedofilă la vânătoare. Mă pregătisem pentru orice reacție. Eram gata să-l și mituiesc la nevoie.

Îl așteptam pe faimosul Edgar, imaginându-mi că seamănă cu domnul Ducros, profesorul meu de sport din clasa a noua, poreclit „Micul Ninja”, fiindcă era deopotrivă mărunt, burtos și de-o agilitate surprinzătoare. Domnul Ducros putea să ne facă demonstrații de gimnastică halucinante, transformându-se într-un ghem săltăreț de energie, deși, la prima vedere, nimeni n-ar fi pariat un ban pe capacitatea lui de a preda vreo disciplină sportivă.

Eram pierdută în amintiri, cu privirea în gol, când l-am observat intrând în sală pe necunoscutul întâlnit la petrecerea de la Charlotte. Nările mi-au fremătat, amintindu-mi mirosul de bere uscată care mă urmărise în orele de hoinăreală pe malul canalului Saint-Martin. N-aveam chef nici să

retrăiesc senzațiile acelei seri sinonime cu eșecul și cu durerea, nici să flirtez, chiar dacă gentlemanul meu era la fel de seducător. Mi-am ferit ochii, ațintindu-i asupra extrem de pasionantei broșuri care prezenta cursurile.

— Bună ziua, ne cunoaștem, nu? Sunteți… ne-am întâlnit la aniversarea surorii mele.

— Bună ziua, da, îmi amintesc… bună ziua… scuze, am mai spus asta… Sunteți fratele lui Charlotte? Nu știam că are un frate mai în vârstă… în fine, vreau să spun…

— …că par mai bătrân decât ea? Că nu mă potriveam în peisaj la petrecerea aia de tineri? Nu vă faceți griji, la fel am gândit și eu și am fost plăcut surprins să vă întâlnesc acolo… în fine, vreau să spun…

— …că arătam mai bătrână decât media de vârstă a celor de la petrecere? Că nici eu nu mă potriveam în peisaj? Perfect de acord, și cred că suntem chit.

Ce retardată… incapabilă să înșire trei cuvinte corect și punctându-și tiradele cu chicoteli idioate. Carevasăzică, cu două zile în urmă, mă comportasem ridicol în fața fratelui frumoasei Charlotte. Pe cât era ea de blondă, pe atât era el de brunet. O legătură de rudenie greu de bănuit. L-aș fi evitat din nou, însă el nu mi-a dat posibilitatea.

— Sunt fericit să vă revăd, ați plecat atât de brusc alaltăieri-seară că nici n-am apucat să facem cunoștință.

— Îmi pare rău… mă numesc Thelma.

I-am întins mâna, el a luat-o și a păstrat-o într-a lui mai mult decât era necesar.

— Știu cine sunteți. După petrecere, v-am descris surorii mele și ea mi-a… explicat situația. Mă întristează ce s-a întâmplat cu fiul dumneavoastră. Mai ales că țin mult la el.

— Poftim? La cine țineți mult?

— La fiul dumneavoastră, Louis. Când mi-a povestit sora mea… mi-am dat seama că… nu prea

discut despre serviciu cu sora mea. Ea are o slujbă foarte dificilă la reanimare, așa încât, atunci când ne vedem, vorbim despre orice în afară de munca ei de zi cu zi de la spital. Oricum, ea nu-mi vorbește niciodată despre pacienții ei, eu nu-i vorbesc niciodată despre puștii mei… Mă rog, nu ai mei la propriu, ci puștii pe care-i antrenez. Lumea-i mică, Parisul e ca un sat și s-a nimerit ca sora mea să-l îngrijească acum pe unul dintre elevii mei: fiul dumneavoastră, Louis. Eu sunt Edgar. Încântat, Thelma!

Oh my God. Oh my God. Oh my God. Oh my God (cum ar zice fiul meu). Tipul ăsta în fața căruia mă comportasem ridicol era fratele lui Charlotte *și* antrenorul de fotbal al lui Louis. Un 2-în-1 cel puțin neașteptat, mai ales că el nu semăna nici cu Sophie Davant, nici cu domnul Ducros, Micul Ninja.

Ne-am așezat o clipă și eu i-am expus calm motivul prezenței mele. Se vedea că povestea mea l-a impresionat. Mi-a răspuns că era de acord să particip la cursul lui, dar m-a ofensat un pic când a precizat că prefera să mă pună în grupa cu copii de opt-doisprezece ani. Cei de treisprezece-șaisprezece ani erau destul de îngrozitori, aș fi putut încasa niște lovituri urâte și eu nu asta urmăream. De altfel, înțelesese că timpul mă presa, iar cursul pentru cei mici începea mai devreme. Duminică, mai exact. A adăugat că, date fiind circumstanțele, aș fi putut face doar o zi sau două de curs, dar eu am insistat să le duc la capăt pe toate patru. Așa ar fi făcut Louis, așa o să fac și eu. Trebuia doar să accelerez ritmul provocărilor viitoare – sperând că nu-i vorba despre alte cursuri de lungă durată. Edgar a zâmbit auzindu-mă rostind cuvântul „provocări” care-mi scăpase. Apoi mi-a dat numărul lui de telefon și mi l-a cerut pe-al meu, ca să mă anunțe dacă intervenea o anulare de ultim moment – oficial.

A doua zi dimineața, i-am explicat lui Louis ce urma să fac. Charlotte mi-a suflat că fratele ei era un antrenor nemilos și că nu strica să mă dezmorțesc puțin înainte, altminteri o să am de suferit. I-am ignorat sfaturile, firește. Mi-am petrecut după-amiaza de sâmbătă pregătindu-mă fizic în stilul meu, adică am căutat o ținută în care să nu arăt ca un sac inform cu crampoane și m-am documentat despre fotbal, uitându-mă la două meciuri care mi-au confirmat lipsa de interes pentru acest sport (am adormit sistematic la pauză) și incapacitatea de a pricepe regulile.

*

În prima zi a cursului, am fost punctul de atracție. Unsprezece puști agitați mă priveau insistent, strâmbându-se de râs la ideea că mă antrenez cu ei. Edgar evitase să le spună că sunt mama lui Louis, fiindcă majoritatea îl cunoșteau și nu voia ca asta să perturbe antrenamentul. Nu voia nici să trebuiască să-mi justifice prezența în fața părinților care ar fi putut cere să participe și ei… Așa că Edgar m-a prezentat drept o jurnalistă care făcea un reportaj despre fotbal. De aceea purtam mereu o cască prevăzută cu o cameră orientată spre chipul meu, ca să-mi înregistreze impresiile. Toată lumea trebuia să se comporte normal cu mine, într-o manieră respectuoasă – nu uitați că e o persoană adultă –, dar considerându-mă un elev ca oricare altul. Și nu vor exista favoruri, toată lumea va efectua aceleași exerciții, cu aceeași disciplină, fără excepții. O fracțiune de secundă, am zărit sclipind în adâncul ochilor lui zelul profilor de sport, o reminiscență a domnului Ducros Micul Ninja, o scânteie destinată chiulangiilor – printre care mă număram – pentru a le atrage atenția asupra toleranței zero. I-am zâmbit cu un aer cunoscător care pentru mine însemna „ne-am înțeles, n-o să fac exact la fel ca acești copii, voi putea să-mi

exercit dreptul de a refuza”, dar el nu mi-a întors zâmbetul, vorbea foarte serios. Am priceput că eram în rahat.

Lângă mine stăteau nouă băieți și două fete. Imediat m-am întrebat dacă una dintre ele era Isa, despre care pomenea Louis în carnetul lui prețios, dar fetițele se numeau Dora și Zara. O eroină de desen animat și o marcă de îmbrăcăminte, deci nimic special, deși amândouă erau destul de drăguțe și zâmbitoare. Băieții purtau nume diverse și extravagante, proprii acestei generații de părinți cărora le place să facă uz de creativitate încă din primele ore de viață ale progeniturii lor. Deci eram înconjurată de Miles, Esteban, Jean-Rachid, Artus, Leonardo, Amadou, Gabor, Aly-cu-y și Milou.

Edgar ne-a împărțit în patru subgrupe, am tras pe noi niște maiouri galben-fluorescent și ne-am pregătit pentru una dintre cele patru serii de exerciții. Eu eram cu Milou și cu Jean-Rachid, căruia ceilalți îi spuneau simplu Rachid. Arătau extrem de mândri că sunt cu mine și Milou chiar m-a numit profesoară la un moment dat, făcându-l să pufnească în râs pe Rachid, care i-a replicat că nu eram profesoară, se vedea clar. L-am întrebat de ce credea asta și mi-a răspuns că nu aveam aerul că îmi plac prea mult copiii. Am oprit camera, voiam să-mi explice, însă Edgar ne-a observat și ne-a ordonat să începem prima serie de exerciții. Am înțeles rapid ce voise să spună Rachid, cât de distantă și de arogantă trebuie să fi părut eu în ochii lor. De la începutul dimineții, eram mai concentrată la cameră decât la clipa prezentă. M-am calmat și i-am zâmbit lui Rachid, spunându-i că o să-i fac probleme serioase cu marea mea experiență la fotbal. El a râs, a bătut palma cu mine și a zis să trecem la treabă.

Și am trecut la treabă. Drace, de trei zile lucram, puștii ăștia erau de fier! Am încercat diverse tehnici ca să scap de unele exerciții. Am apelat la metoda mea clasică de bază: glezna sucită. Edgar

le-a cerut copiilor să voteze dacă mi-am sucit glezna sau nu, au votat cu toții că nu. Am invocat apelul telefonic important la care trebuia să răspund, Milou a depus mărturie că nu mă sunase nimeni. Am încercat să mituiesc un copil cu o cantitate generoasă de bomboane și asta a mers: Dora a binevoit să simuleze că se simțea rău, eu i-am propus lui Edgar să am grijă de ea, iar el n-a mai avut încotro și a acceptat.

Am petrecut două ore splendide cu micuța Dora, ne-am jucat de-a „ghici la cine mă gândesc", „poți sau nu poți" și „adevăr sau provocare", mi-a spus glume de-ale copiilor de vârsta ei – Dora abia împlinise doisprezece ani – și am râs cum n-am mai râs de secole. Amuzându-mă cu ea în vestiarele cu iz de umiditate și șosete murdare, am simțit cum mă ia greața. La început, vagă, apoi tot mai prezentă, neliniștitoare.

Energia, magnetismul solar al acestei fete contrastau dureros cu izolarea și cu solitudinea mea. Undeva foarte adânc în mine a răsunat ecoul vidului. Râsul Dorei a fost ca o oglindă în care n-am văzut nimic altceva decât o gaură neagră. Eram absentă din propria viață de multă vreme. Cu mult dinaintea accidentului lui Louis.

M-am străduit să mă concentrez din nou la Dora, la hazul ei, la buclele blonde și la spiritul ei plin de vervă. Dar n-am reușit. O ușă tocmai se deschisese, îmi era imposibil să stăvilesc valul de imagini ce se revărsa dintr-odată. Apreciam cât de prețioase puteau fi momentele de complicitate cu un copil, cât de insuficient fusese timpul pe care-l împărțisem cu Louis, cât de egoistă, de egocentrică, de acaparată de munca mea mă dovedisem. Cât de mult ignorasem esențialul. Lacrimile au apărut imediat, tăcute. De când nu mai petrecusem măcar două ore, două ore amărâte stând de vorbă cu fiul meu? Rușinea a urmat lacrimilor, aducând cu sine cuvinte. Le-am simțit strivindu-mă. Cuvinte grele, cumplit de adevărate:

ai fost o mamă rea, Thelma. Ai fi putut face considerabil mai mult, ar fi trebuit să faci lucrurile considerabil mai bine.

M-am silit să-mi ascund emoția pretextând cu lașitate că mi-a intrat un fir de praf în ochi, dar, spre marea mea surpriză, Dora m-a îmbrățișat. Mi-am zis că tocmai adăugasem și ridicolul la rușine. Totuși, așa cum stăteam înconjurată de brațele delicate ale acestei fete frumoase, ceva în mine s-a rupt. Ea a început să-mi vorbească, să mă liniștească, așa cum împaci un copil în toiul nopții. Lumea întoarsă pe dos.

Apoi a rostit câteva cuvinte care – nici ea, nici eu nu o știam pe atunci – aveau să ne schimbe definitiv cursul existenței.

16
Zilele 15–10
Dora

— Tata mi-a explicat tot. Și eu țin mult la Louis. De aia m-a lăsat tata să merg cu dumneavoastră la vestiare. Să știți că el nu ne-a crezut, mă cunoaște când mi-e rău, fiindcă nu mai termin cu aolelile. Nu sunt o actriță bună și-i urăsc pe oamenii care mint. La fel și tata. Însă acum cred că aveați nevoie să plângeți, nu trebuie să ții asta în tine, trebuie s-o lași să iasă. Tata mereu îmi spune: „Isa, draga mea, întotdeauna e mai bine să-ți arăți sentimentele și să pari fraier decât să păstrezi pentru tine niște chestii deloc în regulă.” Cred că are dreptate și nu pentru că e tata, nu? Ah, și de fapt, nu pot să sufăr bomboanele. Îmi dau seama că e ciudat, toată lumea e înnebunită după bomboane. Se pare că eu nu sunt ca toată lumea.

M-am îndreptat de spate. Mi-am șters lacrimile. Cuvintele ei de o maturitate neverosimilă parcă mă trăsniseră. În câteva fraze, această fetiță revărsase peste mine o cantitate de informații pe care creierul meu avea dificultăți s-o proceseze:

1. Vorbise despre Edgar, numindu-l tata.
2. Îl cunoștea pe Louis.
3. Se referise la ea însăși zicându-și Isa.
4. Nu-i plăceau bomboanele.

(A se șterge mențiunea inutilă.)

Să o luăm de la capăt. Ea era fiica lui Edgar. Cuvintele ei nu lăsau loc de echivoc. Din nou legătura de rudenie nu sărea în ochi. Acum, că știam, puteam observa câteva similitudini vagi cu Charlotte. Edgar făcea figură aparte în această familie blondă. M-am întrebat cum arăta mama acestui copil și am simțit o amărăciune irațională. Mi-o imaginam foarte frumoasă, foarte blondă,

blondă pe cât eram eu de brunetă. Dintotdeauna le-am purtat pică blondelor. Există ceva legat de invidie, de dorință, referitor la ele. Blondele sunt o fantasmă accesibilă. Pentru bărbați, ca și pentru femei. Brunetele sunt realitatea, tapiseria care se integrează bine în peisaj, care nu se remarcă decât dacă brunul devine negru ca pana corbului. O femeie brunetă e ceva intermediar care își dezvăluie savoarea doar atunci când o guști cu adevărat. M-am gândit uneori să mă vopsesc blondă, dar am renunțat de fiecare dată, doldora de principii mari, cătușe ale gândirii. Poate ar fi trebuit să încerc, la urma urmei.

O altă informație pe care am analizat-o, afișând o expresie impasibilă: fetița era, indiscutabil, Isa lui Louis. Cea care-mi produsese o strângere de inimă încă de la prima pagină a prețiosului carnet. Am încercat și o imensă ușurare, și o jenă imensă. Ușurare că puteam, în sfârșit, să-i atribui o imagine celei la care mă gândisem de o mie de ori în ultimele săptămâni. Că puteam s-o asociez cu chipul unui copil, mai ales. Isa putea să fi fost o femeie adultă, căreia Louis să i se fi confesat, căreia i-ar fi acordat importanță. Aș fi turbat de gelozie. Louis era copilul meu, n-aș fi suportat ideea ca o altă femeie să-i acapareze atenția. Îi mulțumeam cerului – cerului, doar cerului, pentru mine acolo nu exista nicio entitate divină – că această Isa e un copil, o preadolescentă, nu contează. Orice, în afară de o altă femeie. Deci o imensă ușurare, dar și o imensă jenă că m-am comportat atât de ridicol în fața ei, dezvăluindu-mi una câte una fațetele mai puțin luminoase ale personalității mele: impostoare, cârcotașă, lașă, leneșă, văicăreață. Măcar îi prezentasem marfa așa cum era.

Și chiar atunci Edgar și restul trupei au năvălit în spațiul îngust al vestiarelor, ridicând cu o treaptă nivelul sonor și olfactiv. Unii scandau „am câștigat” – imitând gesturile victorioase ale idolilor

lor de pe terenul de fotbal –, alții pufneau furioși, cu mutra unui candidat la președinție când se anunță rezultatul nefericit al unui scrutin aprig disputat. Edgar râdea, ciufulindu-le părul bieților învinși și adresându-le cuvinte de consolare. Specialitatea familiei, din câte se părea. M-am ridicat și am pornit spre vestiarul adulților. Dar, înainte de a pleca, am vrut să-i mulțumesc Isei.

— Mersi, Isa… sau Dora? Cum să-ți spun, până la urmă? Mărturisesc că nu pricep nimic…

— Oricum, căpitane. Mă cheamă Isadora. Ca pe dansatoarea Isadora Duncan. Mama era dansatoare. Tata… tata îmi spune Isa, toți ceilalți îmi zic fie Dora, fie Isa, așa că spuneți-mi cum vreți.

Mi-am luat geanta de sport și am părăsit încet incinta stadionului, acordându-mi timp să diger toate noutățile.

Eram epuizată.

Când am trecut de grilaj, Edgar m-a ajuns din urmă și nu mi-a mai dat drumul. Literalmente. M-a invitat să cinez la el acasă, la ei acasă. M-am opus de formă, dar am acceptat foarte repede.

Am pătruns în universul lor. Îmi doream s-o fac.

*

Edgar și Isadora locuiau împreună cu Charlotte. O coabitare voită, veselă. Apartamentul era același de la prima mea întâlnire cu Edgar, dar, fără cincizeci de persoane în el, producea o impresie mult diferită. În ciuda suprafeței mici, fiecare avea o cameră proprie, intimitate.

— E important pentru toți, mai ales pentru școlari, glumise Edgar, aruncându-i o privire complice fiicei sale.

În lipsa lui Charlotte, de gardă la spital, eram numai noi trei. Isadora m-a dus în sălașul ei. Am simțit cum mi se taie picioarele când am văzut posterele cu fotbaliști. A trebuit să mă sprijin de perete ca să nu mă prăbușesc. Tulburător cât de

mult semăna camera cu a lui Louis. Acum înțelegeam legătura, pasiunea comună. Atracția pentru gesturile extatice de victorie reproduse pe hârtie lucioasă. Toți acești campioni exultau, transmițând mândrie și extaz în cel mai înalt grad. Instantanee viscerale de fericire efemeră, care te seduceau de-a dreptul. N-am îndrăznit s-o chestionez pe Isa despre relația ei cu Louis. Mi-a întins o eșarfă semnată de un jucător obscur. Când a râs de mine prietenește întrebându-se cum se putea să nu-l știu pe Zlatan Ibrahimovic, i-am răspuns că e simplu, vezi tu… apoi i-am înapoiat eșarfa sacră. Cu un aer solemn, ea a depus-o din nou în mâinile mele, ca o ofrandă, cerându-mi să i-o dau lui Louis îndată ce se va trezi. Căci o să se trezească, era sigură. Am strâns-o în brațe și m-a apucat plânsul. Ea m-a împins ușor, forțându-se să râdă și spunându-mi „ah, nu, să nu începem iar, da?" Aceeași lume întoarsă pe dos. I-am mulțumit. Îmi închipuiam că Louis se va bucura foarte mult de cadou. Și ea gândea la fel.

Am mâncat pizza, așezați direct pe podea. Edgar pusese ca fundal sonor banda originală a filmului *Pianul,* de Jane Campion. Am recunoscut-o de la primele note. O alegere excelentă, se număra printre filmele mele preferate, iar muzica era pur și simplu uluitoare. Portretul lui Edgar a început să prindă contur în mintea mea. Edgar era un bărbat care reușea cu ușurință să se facă respectat de un întreg grup de adolescenți, un bărbat care-i acorda o atenție rar întâlnită fiicei lui – întreținând cu ea o complicitate făcută din respect reciproc și tachinări –, un bărbat capabil să se arunce în noroi dimineața și să se emoționeze auzind niște note răscolitoare la pianul lui Michael Nyman seara, un bărbat cu zâmbet generos și ochi negri melancolici, un bărbat care trebuie să fi avut un succes nebun la femei, dar care nu părea conștient de atracția exercitată asupra lor – observasem săptămâna aceasta cum se fandoseau mamele când veneau să-

și ia copiii după antrenament: Edgar în sus, Edgar în jos. Simțeam în el un tumult de bucurii și dureri. Isadora vorbise despre mama ei la trecut. Cine era el, ce pățise? Deveneam din ce în ce mai curioasă. Fierbeam în sinea mea. Voiam să aflu mai multe.

După câteva minute, „dumneavoastră" s-a transformat în „tu", am început să mă relaxez, să mă destind. Louis rămânea permanent într-un colț al minții mele. Totul mă ducea cu gândul la el. Depășeam o barieră foarte importantă îndrăznind să cinez împreună cu alte persoane. Mi-am zis că acestea erau pomenite în prețiosul carnet al fiului meu, că însemnau ceva pentru el, că Louis validase întâlnirea, că Louis însuși mă ghidase spre Isadora și Edgar. Rămânând cu ei, intram oarecum în lumea fiului meu. Și constatam că-mi făcea mare plăcere.

Pe la ora 22, Isa a declarat că era timpul să meargă la culcare – eram perplexă, eu mă luptam în fiecare seară ca Louis să binevoiască să pornească spre camera lui. Isa ne-a sărutat, iar Edgar a condus-o până în pat.

Câteva clipe, am rămas singură în camera de zi, care contrasta frapant cu livingul meu. La mine, totul se rezuma la design, ceva aseptic, impersonal. În salonul de aici, dezordinea făcea parte din decor. Pe jos zăceau niște reviste, plus câteva jocuri. Bufetul din lemn masiv era încărcat de bibelouri pline de praf, dar nimeni nu le putea reproșa ceva locatarilor. De la prima privire, musafirul înțelegea că ei aveau lucruri mai bune de făcut aici decât să șteargă praful. Aveau o viață de trăit. Aici totul era sălbatic de viu.

M-am ridicat și mi-am strâns lucrurile.

— Mulțumesc încă o dată, Edgar, a fost minunat.

— Fals, evident. Pizza congelată, bucătar nepriceput… dar ești amabilă. Totuși, stai în picioare, începi să vorbești te parcă de pregătești

de plecare, dar nici nu se pune problema. N-o să mă eviți iar.

— Nu te evit, Edgar. Nu știu dacă ai remarcat, dar în prezent îmi petrec zilele cu tine.

— Fals, de asemenea. Petreci ore întregi flecărind prin vestiare… Glumesc. Înțelegi ce vreau să zic.

O ezitare, o răsuflare adâncă.

— Mi-ar plăcea să rămâi.

S-a apropiat și a pus la loc haina și geanta mea pe canapea. Mâna lui a atins-o în treacăt pe a mea. Sau nu doar în treacăt? Am simțit un fior în tot corpul.

M-am așezat iar.

Edgar mi-a propus un ceai, i-am replicat că nu eram încă o bunicuță, că preferam să destupe o a doua sticlă de vin. Pe măsură ce seara înainta, sub efectul combinat al alcoolului și al șușotelilor „ca să n-o trezim pe Isa", limba lui Edgar s-a dezlegat. Nu l-am întrebat nimic. El singur a început să vorbească, spontan, liber. În mai multe rânduri i-am spus că nu era obligat să-mi povestească nimic. Mi-a răspuns că așa avea chef. Avea nevoie.

I-am aflat povestea. Tristă de-ți vine să plângi. Tristă de-ți rupe sufletul. La fel de întunecată, pe cât erau ei de luminoși.

III
PRINȚI ȘI PRINȚESE

17
Zilele 15–10
In vino veritas

Acum câțiva ani Isadora avea încă o mamă. Edgar o cunoscuse pe Madeleine când erau copii. Se iubiseră la nebunie.

*

Anii ’80. Tată lui Edgar e funcționar la bancă, mama, profesoară de dans. Ține o mică școală de dans pe strada Paradis, la Marsilia. Chiar așa! Dansul e viața ei, motiv pentru care a ales acest nume pentru fiul ei, cu referire la celebrul pictor impresionist Edgar Degas, ale cărui minunate balerine împodobesc pereții școlii. Madeleine e una dintre elevele sale. Cea mai bună. Și cea mai frumoasă. Madeleine visează la celebritate, la Teatrul Balșoi, la Opera din Paris. Invariabil, după ore sau după antrenamentul de fotbal, Edgar se duce la mama lui, la școala de dans. Își face distrat temele, apoi se așază într-un colț al sălii și observă, desenează. Mama e mândră de talentul lui. *Și Edgar al meu o să ajungă un mare artist,* repetă ea adesea.

Edgar desenează dansatoare. Pe măsură ce anii trec, creionul lui întârzie asupra trăsăturilor uneia dintre ele. Edgar o desenează pe Madeleine. Madeleine nu știe. La paisprezece ani, Edgar se hotărăște, în sfârșit, să facă primul pas. Îi dăruiește lui Madeleine un portret ce-i imortalizează gesturile precise, arabescul perfect. Ei îi dau lacrimile de emoție. Madeleine și Edgar nu se mai despart.

Lui Madeleine îi plac desenele lui Edgar. Îl îndeamnă să persevereze, să expună. În timp ce Edgar studiază artele frumoase la Marsilia, Madeleine dă probe, cade, se ridică, iar cade. După

câțiva ani, la fel ca multe dansatoare, optează pentru siguranță, alegând să predea la școala de dans a familiei. Madeleine e fericită, viața ei s-a clădit în jurul relației cu Edgar. El începe să-și câștige o reputație, lucrările i se vând cu mii de euro. Nu vinde mult, dar veniturile lui Madeleine îi asigură acestei familii de artiști o stabilitate binevenită.

Apoi, sunt doisprezece ani de atunci, apare Isadora. Bucuria durează până când Isadora intră în clasa întâi. După aceea lumea lor se năruie.

Într-o dimineață de septembrie, părinții lui Edgar se îmbarcă pentru zborul MX484 spre Havana. Patruzeci de ani de căsnicie constituie un eveniment ce trebuie marcat. Familia și prietenii contribuie cu toții ca să le ofere „porumbeilor" o nouă lună de miere. Cuba e visul lor dintotdeauna. *Pensionarea e începutul unei noi vieți,* glumește mama lui Edgar în emoționantul ei discurs de adio la școala de dans, a cărei conducere i-a încredințat-o lui Madeleine de câteva săptămâni.

Avionul nu va ajunge niciodată în Cuba. Atlanticul nu va da la iveală nimic. Toate ipotezele sunt luate în calcul: eroare umană, pană de motor, atac terorist… Nicio cutie neagră nu va fi găsită vreodată. Doliul este imposibil pentru familiile celor trei sute treizeci și șapte de persoane aflate la bord care au pierit. Trebuie totuși ținut.

Edgar încearcă să-și înece durerea în tablouri, dar i se par repetitive, dezolante. Flacăra a dispărut. Madeleine se ocupă singură de nevoile căminului. Amândoi o protejează pe Isadora, atât cât e posibil. Madeleine petrece din ce în ce mai mult timp la studioul de dans, făcându-și o datorie din a păstra vie amintirea celei care i-a dăruit totul: pasiunea, școala, propriul fiu. Pare epuizată, e și normal, având în vedere ritmul în care lucrează.

Pe 20 decembrie 2011 – Edgar își va aminti pentru tot restul zilelor sale – pe la orele 18, când Isadora încă face baie, Edgar primește un telefon.

Spitalul Timone. Madeleine a leșinat în toiul cursului de dans. A venit ambulanța și a dus-o la spital pentru analize suplimentare. Cu siguranță, o stare de rău cauzată de oboseală, i se comunică. Edgar o șterge de apă la repezeală pe Isadora și gonește pe străzile aglomerate ale orașului la volanul bătrânei sale Clio gri. Mintea îi spune că totul o să fie bine, îi ordonă să încetinească și să se calmeze, însă inima îi spune contrariul. Inima nu încetează să-i lovească înfundat cutia toracică. Inima lui a fost mereu cu un pas înaintea minții.

Diagnosticul cade ca o ghilotină, greu de priceput și totuși limpede. Edgar își blestemă inima că a înțeles prea multe. Cancer al căilor biliare intrahepatice. Rar. Groaznic. Fulgerător. Cu metastaze, șansele de supraviețuire sunt cam de 5%, ne pare rău, domnule.

Timp de trei luni, Madeleine luptă. Madeleine nu renunță. Trei luni înseamnă mult. Trei luni înseamnă puțin. Cu câteva ore înainte să moară, Madeleine încă glumește cu fiica sa. Ultimele gânduri îi sunt îndreptate spre Isadora. *Niciodată nu trebuie să mă vadă plângând. Trebuie să păstreze despre mine imaginea unei femei care luptă. Femeile știu să lupte dacă sunt învățate de mici s-o facă. Am s-o învăț până la ultima mea suflare.*

*

Edgar a făcut o pauză în povestirea lui. Îl ascultasem cu religiozitate, fără să-l întrerup. Edgar era sub imperiul amintirilor, solemn, dar păstrase o distanță salvatoare în timp ce-și depăna firul delicat al vieții sub ochii mei. Să te ții cât mai departe de abisuri ca să nu te scufunzi în ele. Colosală demnitate!

În ceea ce mă privește, eram într-o stare jalnică. Față brăzdată de lacrimi, smiorcăituri sonore, șervețele răsfolosite. Edgar mi-a întins încă o cutie

cu șervețele. L-am întrebat de ce-mi povestea atâtea. Mi-a răspuns că trebuia. Că nu puteam să-l cunosc dacă nu știam toate astea despre el. Erau parte din el însuși și vor fi întotdeauna. Am vrut să-i atrag atenția că se arăta cam înfumurat închipuindu-și că-mi doream să-l cunosc atât de bine, dar m-am abținut. Ar fi fost total nepoliticos, dar mai ales complet neadevărat, fiindcă da, îmi doream să-l cunosc.

Am inspirat adânc și mi-am mai turnat un pahar cu vin. La fel și el. Apoi am amuțit, ghemuită pe canapea, învelită cu un pled patchwork cusut de Isadora împreună cu Charlotte. El și-a reluat povestea și a zâmbit larg – tipul e incredibil – mărturisindu-mi că urmarea o să fie mult mai puțin tristă.

*

În anul acela, Charlotte e pe cale să-și încheie studiile de asistentă. Cu câțiva ani înainte, se instalase într-un apartament minuscul din centrul Parisului. Charlotte adoră capitala, ceea ce nu-i puțin lucru pentru o fată din Sud. Se îndrăgostise până peste cap de oraș și de unul dintre locuitorii lui. Relația n-a durat, dar iubirea ei pentru Paris a rămas intactă. În momentele sumbre ale existenței lor, Charlotte își întrerupe studiile ca să le vină în ajutor fratelui și nepoatei sale. Și evadează astfel și ea însăși. Petrece șase luni cu Isadora și cu Edgar, le tămăduiește rănile interioare. La rândul lor, Isa și Edgar le îngrijesc pe ale ei. De-acum, nu mai sunt decât ei trei. Și vor fi întotdeauna. Fac jurământ. *Noi trei, împreună pe viață.* E deviza lor. Săpată în propria carne.

Apoi Charlotte are o idee genială: vor părăsi Marsilia. Nimic nu-i mai reține aici, iar Charlotte trebuie să-și termine studiile de asistentă. O să-și găsească un apartament la Paris, suficient de mare

pentru toți trei. Acolo vor întemeia din nou ceea ce tocmai au pierdut: un cămin.

Isadorei îi place la nebunie planul. Edgar nu mai poate să trăiască la Marsilia, să străbată străzile care îi amintesc de cei dispăruți. Edgar trebuie să meargă mai departe. Pentru Isa. Pentru el. Pentru ei. Charlotte se poartă extraordinar cu Edgar și cu fiica lui, nu există alt cuvânt. Astăzi îi unește ceva mult mai puternic decât o simplă legătură fraternă.

Edgar vinde școala de dans. Banii îi ajung optsprezece luni, în cursul cărora speră să-și regăsească inspirația, să se reapuce de lucru. Dar nu reușește. Nimic nu-i mai nestatornic decât actul creației. Economiile se împuținează, iar salariul de asistentă medicală al lui Charlotte nu mai e suficient. În consecință, Edgar se mobilizează. Candidează pentru unul dintre numeroasele posturi de animator create de orașul Paris în cadrul reformei programelor școlare. Salariul este mic, iar timpul de lucru, parțial, așa că își completează veniturile ocupându-se de cercuri sportive la centrul de activități. Fotbalul nu-i marea lui pasiune – l-a practicat câțiva ani când era la școală –, dar Edgar adoră copiii, BAFA[19] pe care l-a obținut la șaisprezece ani îi servește, în sfârșit, la ceva.

De peste doi ani Edgar trăiește din nou. Isadora este raza lui de soare zilnică. Deși mama i-a pus pantofii de balet în picioare de când avea trei ani, ea respinge acum orice legătură cu lumea dansului, zice că preferă fotbalul și astfel continuă să înflorească. O carapace, o protecție epidermică necesară. Edgar nu mai desenează, s-a terminat și cu asta. Un nou capitol al vieții a început.

Bineînțeles că trecutul este – și va fi – mereu prezent, însă Edgar privește azi înainte. Și e frumos ce vede.

*

De minute bune, nu mă opream din plâns. Povestea lor era stupefiantă. Cumplită.

Isadora, Charlotte și Edgar erau niște supraviețuitori. Acum înțelegeam mai bine ce îi făcea pe toți trei atât de luminoși: zâmbetele lor erau autentice.

Pentru mine, povestea lor era ca un mesaj de speranță: după fiecare coșmar, răsare o nouă zi. De la accidentul lui Louis, așteptam zorii, însă îmi dădeam seama că trebuia să merg înainte prin noapte, că oricând era posibil să-ți croiești un drum, fie bezna oricât de adâncă.

A doua sticlă de vin se terminase. L-am întrebat iar pe Edgar din ce motiv îmi istorisea totul. Fiindcă de-acum își asculta inima. Nu mai avea încredere decât în ea. Inima îi poruncise să-mi vorbească, să-mi dezvăluie tot. Ca să poți deschide porțile, trebuie să știi ce stă ghemuit dincolo de ele în întuneric și să nu te temi. Edgar știa că porțile mele vor rămâne ferecate, că nu eram gata încă să vorbesc, de altfel, nici nu mi-o cerea. Aveam să vorbesc mai târziu. Inima lui Edgar nu se înșela niciodată. Inima lui știuse din prima secundă în care mă zărise în apartamentul aglomerat.

Mă simțeam din ce în ce mai jenată. Mi se adresa de parcă formam un cuplu. I-am spus-o și lui, mi-a răspuns că și el își dăduse seama, firește, era evident. Mi s-a făcut brusc foarte cald. Alte senzații, difuze, se amestecau cu stânjeneala. O euforie nelalocul ei. O beție ascunsă sub straturile unei aparențe fisurate.

M-am întors acasă pe la trei dimineața. Incapabilă să-mi găsesc somnul, m-am îndreptat spre camera unde dormea mama. M-am aplecat deasupra ei și i-am șoptit că o iubesc.

Pe jumătate adormită, ea mi-a zis ce faci aici, mâțule pufos, și m-a cuprins în brațele ei osoase și blânde.

Îmi era bine.

18
Zilele 9–6
Colorez

Următoarea etapă din prețiosul carnet era Budapesta, iar ce-mi pregătise Louis pentru acolo era ceva de senzație, dixit mama.

Trebuia – printre altele – să particip la un eveniment sportiv numit The Color Run, care se autointitula „cea mai veselă cursă de pe planetă”. Mama a căutat pe internet să vadă care-i treaba și mi-a fluturat sub nas un filmuleț mai mult decât edificator: mii de indivizi cu tricouri albe și ochelari de protecție își aruncă în față nori de pudră colorată la fiecare kilometru parcurs, încheind cursa într-o stare lamentabilă, după cum e și logic. Nu prea vedeam în ce consta plăcerea, dar participanții păreau fericiți. O bandă de drogați, cu siguranță, a decretat mama înainte să afle că aceste comunități de masochiști urbani contaminaseră deja mai multe milioane de persoane din întreaga lume.

Am început să fiu stresată când am înțeles că, sub aparența festivă, adunarea respectivă era un semimaraton, că Budapesta este un oraș cu văi și coline și că organismul meu încă suferea după tortura fotbalistică. Cursa de la Budapesta având loc abia în luna mai, trebuia să-mi organizez propriul eveniment. Brusc, am avut o viziune deplorabilă, cu mine aruncându-mi singură în cap pigmenți colorați, agonizând pe o stradă în pantă… Era clar că îmi trebuia un ajutor, cineva care să se ocupe de culori și de foarte probabilele mele slăbiciuni fizice.

I-am cerut lui Edgar să mă însoțească. Hlizindu-se cu Charlotte, mama – care nu ratează nicio ocazie – a propus să meargă ea în locul lui.

— Nu te supăra, mamă, dar nu ești vreun zdrahon, iar eu o să am nevoie de sprijin fizic.

Edgar mi se pare o alegere mult mai solidă, atâta tot.

Am fost să-mi văd fiul, l-am felicitat pentru toate ambițiile sportive a căror existență n-o bănuisem și i-am explicat că mă bazam pe Edgar ca să nu fac un stop cardiac pe faimosul Pod cu Lanțuri din capitala ungară.

— Edgar o să mă filmeze, iar buni Odette o să-ți transmită totul în direct pe tabletă. Buni o să poată să mă și încurajeze – nu-i așa, buni? –, fiindcă o să țin căștile și microfonul conectate în permanență.

— Da, bineînțeles, mâțule, a răspuns ea cu un aer mult prea glumeț.

*

Edgar s-a implicat foarte serios în misiune și a luat asupra sa toate pregătirile. Mi-a explicat că în pasajul Brady vom găsi ușor cele necesare, întrucât aruncarea de pulberi colorate era o tradiție ancestrală în India: la sărbătoarea echinocțiului de primăvară, numită Holi, o mulțime de indieni debordând de veselie hoinăresc pe străzi, împroșcându-se cu pigmenți colorați. Occidentalii doar au preluat conceptul, dându-i o tentă sportivă. Nu, n-o să rămân veșnic pictată cu acest simplu amidon de porumb amestecat cu coloranți naturali și nu, n-o să ne salte poliția ungară, e ceva inofensiv, nu te speria.

După ce-am ajuns la Budapesta, Edgar m-a rugat să aștept două ore înainte de a ne întâlni din nou la picioarele funicularului din Buda – avea „câteva detalii de pus la punct”.

Am început să alerg, sugrumată în geaca mea albă, și am înțeles foarte rapid că această cursă va fi un calvar fizic, pavoazat cu câte un strop de poezie smintită. Edgar organizase din doi în doi kilometri mici comitete de întâmpinare, alcătuite din familii, doamne în vârstă, studenți, vânzători, turiști amuzați de spectacolul pe care-l ofeream

fără voia mea. Suporterii mei așterneau pe jos un cearșaf alb – pentru a nu murdări frumoasele străzi medievale –, eu mă opream câteva clipe, închideam ochii, apoi plecam mai departe în aplauze, zugrăvită într-o nouă culoare.

Edgar le dăduse altora această sarcină ca să aibă mâinile libere și să mă filmeze întruna pentru ca Louis să nu piardă nimic. Nu știu exact ce a perceput fiul meu, dar pot spune cu certitudine că mama n-a ratat nicio fărâmă din prestația mea.

La dracu', dacă aș fi avut-o în față, m-aș fi gândit serios s-o strâng de gât. Nu înceta să-mi râdă în urechi și adunase jumătate din spital. Cred că a existat un vârf de audiență de circa zece telespectatori parizieni care făceau mișto de mutra mea. Ea le explica – la modul amuzant – că întotdeauna fusesem nulă la sport, că toate talentele ascunse pe care le descoperea acum la mâțul ei de patruzeci de anișori erau o veritabilă revelație și că această combinație de galben, verde și roz din părul meu îmi scotea finalmente la lumină temperamentul de punkistă refulată.

Iadul a durat mai bine de trei ore. Urlam la Edgar că-i frig de crapă pietrele, mă opream, porneam iar, mă forțam să zâmbesc când drăguții de unguri mă încurajau. Dar nu mai rezistam. Întrucât n-ai alergat cu adevărat, s-ar putea spune că ai *mers* la semimaratonul Color Nu-mai-știu-cum, a glumit mama de față cu o întreagă adunare cucerită de ironiile ei bulevardiere. După două ore, eu, una, nu mai râdeam. I-am trimis pe cei din public la plimbare. Edgar a reușit să facă față comportamentului meu ce semăna cu al unei femei în travaliu, inclusiv jigniri și mâini strivite. În ciuda durerii și a efortului supraomenesc pe care această probă mi-l impunea, strădaniile lui Edgar mă impresionau.

Drumul crucii a luat sfârșit dinaintea domului Bazilicii Sfântul Ștefan, în centrul Belvárosului, „orașul interior" al Pestei. M-am prăbușit. Edgar

m-a dus în spate, închiriasem un mic apartament la câțiva metri de acolo, cu două camere, bineînțeles, dar mai ales cu o cadă în stil vechi incredibilă, la care visasem toată ziua și în care am stat o oră întreagă, masându-mi delicat tălpile și coapsele dureroase. După ce m-am târât afară din ea, m-am aruncat pe pat și n-am mai deschis ochii decât în zori.

*

Ziua următoare, eu și Edgar ne-am petrecut-o vizitând orașul. Am redescoperit locurile pe unde trecuserăm în ajun și de astă dată am putut să le apreciez la adevărata lor valoare: străzile abrupte de pe colina castelului Buda, turla bisericii Mátyás împungând cerul, Parlamentul grandios, maiestuoasa Dunăre nu chiar albastră, magazinele și restaurantele la modă din Erzsébetváros…

Mi-a plăcut Budapesta la fel de mult ca Tokio. Două orașe diametral opuse. Dar în fiecare exista ceva nedefinit, un fel de nebunie ingenuă care i se potrivea fiului meu.

Am iubit fiecare colț al acestor orașe de parcă ar fi fost o părticică din Louis.

*

În carnetul său, Louis rezumase foarte bine programul nostru de seară. Trebuia să atacăm o cu totul altă formă de cursă. Un *„maraton petrecăreț”,* descris astfel:

> *— Să beau câte un păhărel în vreo zece baruri-ruină și apoi să petrec o noapte albă la o techno party dementă de la termele Széchenyi!!! (totul, fără vomitat, vă rog…)*

Speram că Louis plănuise să aștepte până la majorat înainte de a trăi aventurile alcoolizate în care ne arunca pe noi, dar mă îndoiam. Și eu „băusem câte un păhărel” în adolescență, imaginându-mi cu naivitate c-o păcălesc pe mama, până când într-o zi, fără să clipească, mi-a zis că-mi duhnea răsuflarea și că, în materie de băut bere, n-o să învăț eu gâscă să înoate.

Aerul era foarte rece, însă eu și Edgar ne-am încălzit rapid rătăcind din *kert* în *kert. Romkert*-urile sunt baruri amenajate în anumite imobile în ruină din vechiul cartier evreiesc. Locuri derutante, de o frumusețe decadentă, niște decoruri *grunge* savant întreținute, în care tineretul cosmopolit budapestan își încălzește măruntaiele în fiecare seară. Am cinat într-unul ca să putem absorbi alcoolul care ne pătrundea până în degetele înghețate de la picioare, apoi ne-am îndreptat cu neliniște, dar și cu entuziasm spre băile Széchenyi, spre techno party.

Locul arăta fantastic, trebuia să recunoaștem. Széchenyi, celebra baie termală din Budapesta, era un edificiu somptuos cu aspect de palat neobaroc. Ne aflam sub cerul liber, temperatura exterioară era negativă, iar apa termală avea 38 de grade Celsius. Ocrul-galben al zidurilor contrasta cu luminile albastre ale bazinelor, iar aburii denși ce se ridicau din piscine estompau albul statuilor încărcate de zăpadă. În mijlocul acestui decor, mii de tineri beți mangă dansau în costum de baie pe muzică electro-hardcore, sărind în ritmul luminilor laser care creau o ambianță de sfârșit de lume.

Am început și eu să mă mișc – n-aveam de ales, dacă nu voiam să mor congelată. Mai întâi, timid, undeva la margine. Îl observam pe Edgar cu coada ochiului. Lumina intermitentă a stroboscoapelor îi dădea o înfățișare de statuie romană. S-a întors spre mine, mi-a zâmbit și s-a aplecat să-mi vorbească. A zis „doar n-o să stăm așa”, după care a adăugat „uitându-ne cum viața trece pe lângă

noi”. Poate n-am înțeles eu bine. Poate fraza nici n-a existat. Poate mi-am imaginat-o. Edgar m-a luat de mână și m-a tras după el în mijlocul mulțimii.

Am dansat amândoi ca niște copii, ore în șir, până la epuizare. A trebuit să țin piept numeroaselor tentative de a-mi fi pipăită anatomia. De fiecare dată, tresăream, înjuram, îi beșteleam pe neciopliții cărora puteam să le fiu mamă și mă refugiam în brațele lui Edgar care mă filma, stricându-se de râs.

Asemenea experiențe nu mai erau pentru vârsta noastră. Și totuși, ce bun era acest abandon! Ce bine era să uiți pentru câteva clipe de rațiune! Îmi dădeam seama că, odată ce trecusem de douăzeci de ani, decisesem singură să intru în ceea ce consideram a fi viața de adult. Îi privisem cu dispreț pe oamenii de peste treizeci de ani care bântuiau pe la concerte rock, pe jucătorii care-și petreceau nopți întregi cu idolii lor de pe console, pe cei care își consacrau timpul liber *like*-urilor de pe rețelele sociale. Toți erau dependenți de adrenalina de la cincisprezece ani. Toți încercau să-i reproducă efectele, străduindu-se cu maximă seriozitate să împletească frivolul cu plăcutul. Poate că aveau dreptate, în fond.

În noaptea aceea fiul meu m-a ajutat să însuflețesc iar câteva pagini ale tinereții prea repede întoarse. În noaptea aceea am înțeles că viața – cea adevărată, de care îți amintești – nu-i altceva decât o succesiune de momente de grație juvenilă. Și că nicio ambiție de adult nu te poate face mai fericit decât un *carpe diem* adolescentin.

Ne-am întors cu taxiul, ne-am luat valizele și am plecat direct la aeroport, încă afectați de șocul termic și sonor pe care îl îndurasem.

Extenuați, dar cu un zâmbet în colțul gurii.

Extras din carnetul cu minuni

Să depășesc limitele!!!!

— Să particip la The Color Run și să merg până la capăt!! Cursa de la Budapesta pare cool… mai ales că o poți lega cu maratonul petrecăreț pe care l-am văzut pe MTV!!

— Maratonul petrecăreț: să beau câte un păhărel în vreo zece baruri-ruină și apoi să petrec o noapte albă la o techno party dementă de la termele Széchenyi!!! (totul, fără vomitat, vă rog…)

19
Zilele 5–3
Team spirit

De câteva zile, am devenit o adevărată echipă. La spital, grupul pestriț de indivizi cu vârste între doisprezece și șaizeci de ani, mobilizați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru în jurul fiului meu, a fost supranumit „team Louis”. Încă mi-e greu să mărturisesc public, dar să-mi împart zilnic povara cu această team Louis îmi face nemaipomenit de bine.

Pentru provocarea următoare – la Paris, de astă dată – am decis s-o recrutez pe Isadora. Trebuia să acționez prudent, întrucât ceea ce voia Louis să obțină nu era nici pe departe ușor. Am repetat împreună un mic număr mamă-fiică total dement. Isadora urma să interpreteze un personaj de compoziție în toată regula. Ea, de obicei atât de calmă, de echilibrată, de amabilă, trebuia să fie credibilă ca adolescentă capricioasă, să mi se adreseze ca un birjar și să-și manifeste frustrarea prin crize de plâns. În realitate, Isa se distra de minune. Juca atât de bine, că tatăl ei s-a speriat. Isa s-a isterizat îngrozitor când Edgar i-a spus că nu are în buzunar cei doi euro ceruți de ea pentru a-și cumpăra revista preferată. A bătut din picior, s-a înroșit toată și s-a pus pe un plâns cu hohote. Eu am aplaudat reprezentația, ea a făcut o scurtă plecăciune, apoi am izbucnit amândouă în râs sub privirea pe jumătate uluită, pe jumătate ușurată a lui Edgar, care chiar crezuse o clipă că fiica sa își ieșise din minți.

Odată mica scenetă pregătită, am tras pe noi ținutele de gală și am pornit spre festivitatea NRJ Music Awards, care se ținea pe 14 februarie, în ziua de Sfântul Valentin. Ajunse în incintă, ne-am îndreptat cu pas hotărât spre intrarea artiștilor. După cum prevăzusem, aceasta era păzită de doi

gardieni ca niște buldogi. Isadora, cu nasul în telefon, mesteca gumă ostentativ. Părea să prindă gustul rolului, Edgar va trebui să aibă grijă peste câțiva ani.

Hégémonie se număra printre sponsorii evenimentului. M-am prezentat ca o floare la intrarea ce dădea spre cabine, cu cartea mea de vizită care încă arăta că sunt directoare de marketing în cadrul companiei. O carte de vizită cu un logo auriu impresionant. Am făcut-o pe isterica de serviciu megastresată, am jurat că-mi uitasem acreditarea în taxi și am strecurat numele câtorva persoane importante însărcinate cu organizarea – studiasem bine dosarul. Am continuat circul vreo zece minute lungi, apoi, în fața rezistenței legitime a cerberilor, mi-am dat la iveală atuul: fiica mea de-o seară. Isadora a început să țipe, luându-i pe gardieni ca martori, explicându-le că, din cauza jobului meu, nu numai că nu mă vedea niciodată, dar, în plus, de câte ori îi promiteam ceva, o dădeam în bară. Îi promisesem s-o duc în cabine, iar promisiunea-i promisiune. Într-un ultim elan teatral, s-a așezat direct pe jos, plângând amarnic. O tânără cu ecuson VIP a venit spre noi, a schimbat câteva cuvinte cu Isadora, apoi le-a zis supraveghetorilor: „Ele sunt cu mine, lăsați-le să treacă.” Bingo.

Înăuntru, i-am mulțumit tinerei drăguțe, care a îmbrățișat-o pe Isa întrebând-o dacă acum se simțea mai bine. Îi părea rău că ne părăsește, dar trebuia să fugă să se pregătească. Pe jumătate în transă, Isa a sărit de gâtul meu, mulțumindu-mi de mii de ori că-i permisesem s-o îmbrățișeze pe Loulou Nu-știu-cum, amicele de la colegiu o să se înverzească de invidie.

— Ți-am permis s-o îmbrățișezi pe Loulou și-mai-cum?

— Louane Emera. OK, înțeleg că n-o cunoști. Deci în ultimii doi ani, ai stat închisă în pivniță,

ascultând viniluri cu Joe Dassin la pick-up, nu-i așa?

N-o văzusem niciodată pe Isa într-o asemenea stare de veselie. Zâmbetul molipsitor nu avea s-o mai părăsească toată seara.

Am străbătut culisele și ne-am oprit. Ne apropiam de țintă. Ne-am ținut respirația și am împins ușa pe care o simplă foaie de hârtie format A4 lipită strâmb cu scotch anunța sobru „Maître Gims".

El era acolo, dar nu singur. A sărit în picioare, iar doi bărbați și o femeie ne-au tăiat calea și au încercat să ne împingă înapoi. Isa a reușit să se strecoare printre ei și să rezume intențiile noastre în câteva secunde. Louis, coma, carnetul, misiunea noastră, ajutorul lui neprețuit. Mă rog, și tupeul nostru. Nu știu dacă tipul ne-a crezut, dar a izbucnit în râs și a zis OK. Ultracool, supertare, epico-epic, a declarat Isadora când am ieșit. Nu-și mai revenea, însă deținea în telefonul ei dovada audio incontestabilă: avusesem o sesiune de improvizație cu Maître Gims. Vă pot spune că să mă auzi zbierând „Elle répondait au nom de Bella…"[20] era aur curat, după cum spunea mama.

*

A doua zi dimineață, am luat-o pe Isa cu mine în camera lui Louis. Pentru prima dată. Nu-l mai văzuse de la accident. O pregătisem, evident, îi explicasem că el slăbise mult, că era palid, că trăsăturile îi erau mai aspre, că avea în jur toate tuburile și mașinăriile alea. Eu mă obișnuisem să-l văd așa, dar pentru inimioara Isei, realitatea a fost dificil de suportat. A plâns în tăcere minute bune, uitându-se la Louis, ținându-l de mână. L-a sărutat pe obraz. Și pentru mine, scena s-a dovedit dureroasă. Am reușit să-mi stăpânesc emoția, dar nu m-am putut împiedica să mă gândesc că Louis nu va trăi poate niciodată o poveste de dragoste.

Că nu va cunoaște niciodată căldura și golul din stomac, dorința, nevoia de a-l strânge pe celălalt în brațe cu orice preț.

Apoi, treptat, Isa și-a recăpătat stăpânirea, glasul, felul firesc de a vorbi și i-a povestit lui Louis seara noastră, pupicul lui Louane, momentul a cappella cu Maître Gims. Cred că i-a pus să asculte înregistrarea cu micul nostru concert privat de vreo zece ori. Nici nu cântam prea rău, la urma urmei. Poate ți-ai greșit cariera? mi-a zis Charlotte, care intrase și ea în cameră.

Gluma ei aparent inofensivă m-a tulburat profund. Nu, nu tânjeam deloc să devin cântăreață, însă da, îmi greșisem cariera. Sau, mai degrabă, îmi greșisem viața.

Nu mai aveam niciun chef să-mi continui cariera dinainte. Nu mai aveam niciun chef să-mi continui viața dinainte. Împlinind visurile fiului meu pe repede-nainte, îmi spulberasem legătura cu ceilalți, însăși ideea viitorului meu.

Din viața anterioară nu voiam să mai păstrez decât fundația. Stâlpii care îmi susțineau mereu, la bine și la rău, edificiul plăpând. Mama. Educația pe care ea mi-a dat-o. Cultura mea. Valorile mele. Amintirile mele.

Și, mai mult decât orice, fiul meu.

Extras din carnetul cu minuni

Să depășesc limitele!!!! (continuare)

— Să mă întâlnesc cu Maître Gims sau cu Black M… dar mai ales să cânt în duet cu ei!!!! (altfel, nu se pune, hm, e prea ușor!)

Ziua 3
Doare, dar nu contează

Azi mama avea o voce bizară, tristă și veselă în același timp. Așa e vocea ei de câteva zile. Ai zice că și-a schimbat-o. Înainte avea o voce doar tristă (exceptând momentele când îmi povestea aventurile din caietul meu, momentele ROFL – când se tăvălea de râs, pentru cei trecuți de patruzeci de ani).

De când nu-mi mai funcționează decât urechile, sunt sensibil la detalii, la schimbările de intonație. Nu mi-am dat seama niciodată că poți înțelege atâtea doar ascultând. Sunt niște emisiuni la televizor în care unii se prefac că-i judecă pe cântăreți după voce, numai că toată lumea știe că-i fals, fiindcă, înainte de a urca pe scenă, candidații sunt preselecționați de oameni care îi văd. Rezultatul: nu vezi prea mulți urâți, doar câțiva, ca să fie veridic, dar îi elimină în etapele următoare, ținând cont că sunt urâți. Întotdeauna urâtul pierde la un moment dat, asta-i regula. Dacă aș face parte din juriu, eu i-aș lăsa pe urâți să câștige, pentru că am înțeles cât de important e să asculți glasul oamenilor nealterat de imagine. Dacă asculți atent pe cineva, dacă te concentrezi, e ca și cum l-ai vedea. Ba nu, e chiar mai bine: auzi ce spune persoana respectivă, dar și ce nu spune. Eu ascult tăcerile, ezitările, cuvintele alese, cele scăpate fără voie, pe care omul ar fi vrut să le oprească, melodia, umorul, respirația. Eu doar asta fac. Decodez, înțeleg vocile.

În ultima vreme, în vocea lui mami sunt niște chestii ce trebuie înțelese. Trei, ca să fiu mai exact. Trei chestii pe care mama nu le spune, dar pe care totuși eu le-am priceput.

Primul lucru e că mama a prins drag de Edgar. Sunt absolut sigur. Și asta e ceva nou. În viața mea n-am auzit-o vorbind despre cineva cu atâtea

adjective pozitive. Trebuie să spun că sunt megagelos. Tot timpul îmi povestește ce-a făcut cu Edgar sau – și mai rău, gelozie la puterea o mie – cu Isa. De câteva zile i-a inclus pe amândoi în etapele carnetului meu cu minuni. La început asta m-a îmbolnăvit. Aveam impresia că Edgar și Isa îmi luau locul în inima lui mami. Și acum sunt la fel de gelos, dar nu pot să fac nimic. Însă îmi place Edgar și o ador pe Isa, deci îmi spun că, dacă e să fiu înlocuit, măcar s-o facă cei mai buni jucători din campionat. Așa că o ascult pe mama povestindu-mi visurile mele, trăindu-mi viața în locul meu, cu noii ei prieteni. Mă doare că nu iau parte la distracție, dar pe moment mă simt bine. Mama s-a amuzat să întoarcă paginile și să îndeplinească tot ce-i scris în carnetul meu. Mereu reușește să mă facă să explodez de râs și să-mi ridice moralul când îmi istorisește aventurile ei. Sunt convins că-i bine pentru mine să mă mișc încoace și-ncolo, deși sunt complet imobilizat.

Mama m-a impresionat de mai multe ori.

M-a lăsat mască atunci când a alergat semimaratonul colorat de la Budapesta și l-a dus până la capăt. Îmi spusese că nu știe sigur dacă poate să reziste o asemenea distanță, noroc că avea s-o însoțească Edgar ca s-o ajute, s-o instruiască, s-o *susțină, s-o aducă înapoi dacă i se făcea rău. M-am gândit că ar fi putut să aleagă pe altcineva, dar, când am auzit chicotelile lui Charlotte și ale lui buni, în ajunul plecării ei în Ungaria împreună cu Edgar, mi-am dat seama că se petrecea ceva. M-a durut foarte tare. Mi-a dat impresia că mama hotărâse că viața va continua pentru ea, fără mine. Fiindcă la Budapesta, cred că mama s-a distrat, în final, de minune. Iar Edgar a sprijinit-o, a protejat-o, așa mi-a zis ea, dar avea o chestie în voce care semăna a admirație cam stupidă. Da, sunt gelos, doar v-am spus.*

Adineaori mama a intrat împreună cu Isa în camera mea. Pe moment, m-am bucurat că Isa a

venit la mine, deși să mă vadă așa trebuie să fi fost moartea pasiunii, m-am gândit eu. Ieri mama s-a dus la ceremonia NRJ Music Awards cu Isa. Era ferm hotărâtă să bifeze una dintre provocările pe care le consideram cele mai dificile. Și a reușit. E complet sonată maică-mea. Am râs, am plâns, mi s-a părut mișto că a făcut un duet cu Maître Gims, când știu cât urăște ea genul ăsta de muzică, dar am simțit din nou că înnebunesc de gelozie fiindcă Isa a însoțit-o.

Evident, asta îmi doresc pentru mama, să continue să trăiască, să se întâlnească cu diverși oameni, dar în același timp urăsc ideea, deoarece asta înseamnă că eu devin mai puțin important. Că în curând voi face parte din peisaj, dar că centrul lumii pentru mama va fi altundeva, cu Edgar, cu Isa, cu buni, cu Charlotte. Acum, când vorbește cu Charlotte, mama i se adresează cu „tu", e clar că în afara spitalului se desfășoară o altă viață, o viață în care ele se întâlnesc, discută. Am senzația că au devenit prietene. Cam bizar să fie prietene, întrucât, după voce, mi se pare că Charlotte e foarte tânără în comparație cu mama. Totul e bizar și nimic nu mai e bizar. Dacă mă gândesc mai bine, am impresia că și mama a întinerit. Poate asta s-a schimbat în vocea ei.

Mama a făcut cam tot ce notasem în carnet. Aproape a terminat, fapt ce mă sperie. Ce-o să se întâmple mai departe? Încerc să nu mă gândesc la asta, dar, în realitate, mă gândesc tot timpul, pentru că al doilea lucru pe care mama nu mi l-a spus, dar de care mi-am dat totuși seama, e că are planuri noi. Vrea să-și reia viața, are idei și despre un nou job, sunt sigur și simt că-mi ies din minți; știu că lui mami serviciul îi ocupă mult timp. Și, cu toată lumea din jurul ei și cu un job nou, eu unde mai sunt? La etajul patru al spitalului Robert Debré. Nu în viața ei.

Ultima chestie pe care mama n-o spune, cea care mă doare cel mai rău, e că speranța de a mă

trezi devine tot mai slabă. De curând am înțeles că au fixat o dată. Nu știu ce dată, dar simt că e foarte aproape. O simt când mama îmi repetă să lupt în continuare, că o să reușesc, însă n-o mai spune cu forța de acum câteva zile, uneori are un aer resemnat. În astfel de momente, îmi vine să urlu la ea că m-am trezit de când hăul (cum s-ar exprima buni Odette), dar că tuturor li se rupe, că nenorociții ăștia de medici nu sunt capabili să-și dea seama, cu toate studiile lor de nota 20 și cu toată aparatura lor ultimul răcnet. Un căcat cu moț e spitalul ăsta! Scuze pentru vulgaritate, dar nu mai pot nici eu. Ce-și închipuie mama? Și eu simt că, dacă organismul meu nu începe să dea vreun semn, o să abandonez curând. Tocmai pentru ea nu renunț! După tot ce-a făcut pentru mine, după tot ce face încă. Fiindcă eu încep să mă obișnuiesc cu gândul. Am priceput că sunt un obiect imobil, stânjenitor, care nu servește la nimic, nici măcar la decorat – ce mai decor ar fi! Știu că am înfipte tuburi peste tot, că mi se vâră direct în stomac niște terci pe jumătate digerat, că mi se pun scutece ca sugarilor sau bătrânilor. Îmi imaginez cum arăt, mă văd și îmi e silă de mine. Precis sunt groaznic de urât și, fără o voce care să impresioneze juriul, urmează: Cară-te, eliminat, șterge-o, altul la rând! Mama îmi spune că sunt frumos. Nu cred, dar îmi face totuși plăcere s-o aud. Buni îmi zice că sunt minunea ei, că acasă camera mea e pregătită, plină de cadouri care doar pe mine mă așteaptă.

Eu, unul, am început să-mi spun că o să mor cu siguranță. Prima oară când m-am gândit la asta a fost super super superdur. Am plâns din greu în sinea mea, îndelung. Imposibil de știut cât timp, dar oricum mult. De atunci mă gândesc în fiecare zi, deci încep să-mi fac o idee. În fond, poate n-ar fi ceva foarte rău pentru mama și buni. Zilnic vin amândouă la spital să mă vadă, asta nu-i viață. Îmi spun singur că, dacă aș muri, în fine, asta le-ar

provoca suferință pe moment, însă apoi ar trece, iar lucrurile ar merge mai bine. Întotdeauna trece. Era drăguț micul Louis, dar mai bine că s-a terminat, fiindcă, văzându-l întruna așa, familia lui se distrugea încetul cu încetul. Iar eu nu vreau s-o distrug pe mama. Nu vreau s-o distrug pe buni. Ele nu merită asta. Ar fi de preferat pentru ele să renunț, mi-o tot repet în fiecare zi.

Totuși, nu reușesc. Nu știu de ce, dar nu reușesc să accept că s-a terminat, mereu există în adâncul meu ceva care mă împinge să spun că încă pot să mă trezesc. De fapt nu ceva mă face să spun asta, cineva o face. Mama. Îmi doresc s-o revăd. S-o strâng în brațe. Măcar o dată, și tot ar merita să lupt. Aș vrea să-i spun mulțumesc. Să-i spun c-o iubesc. Să-i spun că-i cea mai bună mamă din lume. Măcar o dată. Mă rog, și de mai multe ori ar fi în regulă, hm… Apoi voi putea muri, dacă așa e prevăzut. Știu, spun ceva, apoi exact pe dos, dar înțelegeți-mă și pe mine, puneți-vă în locul meu. Ce-ați face voi? Ați renunța sau ați continua? Eu doar ascult. N-am încotro, altceva nu există pe stoc.

Când o ascult pe mama – chiar cu noua ei voce –, îmi dă senzația că încă își dorește să mă trezesc. Deci trebuie să mai încerc.

20
Ziua 3
Moștenirea sa

La sfârșitul zilei, am cerut să vorbesc cu doctorul Beaugrand. Avea o expresie severă, părul lipsit de strălucire, privirea pierdută în zare. O clipă, m-am gândit că încerca să mă evite, dar eram acolo și așteptam vești.

De câteva zile, simțeam că se întâmplă ceva cu Louis. Electroencefalogramele continuau să arate tot delirant, însă eu vedeam semne pe care ceilalți nu păreau să le vadă. Sau oricum nu le interpretau la fel ca mine. Deja de mai multe săptămâni Louis era scuturat de spasme ușoare, de diferite mișcări. Simple reflexe, nimic conștient, nimic coordonat, nimic logic. Eram de acord cu diagnosticul, cum să nu fiu? Am vrut atât de mult să dau un sens acelor crispări ale mâinii, ale obrazului, ale piciorului, horcăielilor slabe. Dar apăreau aleatoriu, uneori chiar în timp ce creierul lui era analizat, iar analizele arătau mereu aceeași anarhie. Anarhia teoretică nu dispăruse și totuși, de câteva zile, observasem niște schimbări.

Reale. Aveam convingerea că intensitatea crispărilor era diferită în funcție de moment. Dar mai ales – mai ales – remarcasem că mișcările deveneau mai numeroase și mai lungi atunci când îi vorbeam. Parcă ar fi încercat să comunice. Nimeni din rahatul ăsta de spital nu mă asculta. Sau, mai bine zis, toată lumea mă asculta, toată lumea cunoștea situația. Numărătoarea inversă. Speranța care stoarce creierul, care te face să-ți imaginezi o trezire inexistentă. Prin urmare, atunci când vorbeam despre Louis, privirile se transformau, în ochii interlocutorilor mei citeam milă, gânduri pe care le țineau doar pentru ei: femeia asta e pe cale să-și piardă și mințile, nu

doar fiul, nu te poți supăra pe ea, oricum se termină totul curând.

Însă eu nu mă îndoiam de ceea ce vedeam, de ceea ce simțeam. Instinctul matern. Niciodată nu înțelesesem cu adevărat ce însemnau aceste cuvinte. Acum precizia și realitatea lor mă tulburau. Instinctul matern presupune să vezi ce alții nu pot să vadă, să simți în străfundul tău variațiile celuilalt. Îl simțeam pe Louis. Îl simțeam pe Louis, iar Louis îmi vorbea.

Din acest motiv voiam să discut cu doctorul Beaugrand. Îmi spuneam că o să mă asculte, că o să încerce să facă ceva. M-a ascultat. Atent. Impasibil. Cu privirea directă a navigatorilor, a celor care știu și au datoria să-i conducă spre mal pe cei pierduți. Charlotte mă însoțea. A intervenit în favoarea mea, invocând faptul că nimeni nu petrecea mai mult timp decât mine cu Louis. Că din punct de vedere statistic, dacă se petrecea ceva, eu aș fi avut cele mai multe șanse s-o știu. Că trebuia să se țină cont de cuvintele, de observațiile mele.

Alexandre Beaugrand mi-a spus că trebuia să mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Că îngrijorarea creștea, fiindcă situația rămâne disperant de staționară. Că acestea erau datele medicale, implacabile. Ca să-și arate bunăvoința și fiindcă era sensibil la argumentele lui Charlotte, intenționa ca, în zilele rămase, să efectueze mai des electroencefalograme, dar nu era de acord cu constatările mele și nu-mi împărtășea entuziasmul. *În zilele rămase.* Alexandre Beaugrand tocmai înfipsese în mine un nenorocit de pumnal. Am tras concluzia că nu era încă tată – Charlotte mi-a confirmat. Cum se va descurca în astfel de situații atunci când o să recunoască în nenorocirea altora senzații trăite de el personal? Cum va reacționa atunci când chipul propriului copil se va suprapune peste chipul livid al unui puști în fază terminală?

Charlotte m-a dus până acasă, n-am chef să-i văd nici pe Edgar, nici pe Isa.

Știu că, într-o bună zi, va fi ceva între mine și Edgar. E un fel de evidență cuibărită adânc în pântecele meu. Momentele petrecute împreună mi-au întărit acest sentiment. Însă astăzi inima mea nu-i deschisă pentru nimeni altcineva în afară de fiul meu. Edgar va trebui să aibă răbdare. M-a asigurat că va avea. Îmi doresc să-l cred. Oricum nu vreau să-mi pun întrebări de genul acesta, nu acum. Așa că nu fac nimic, las lucrurile să curgă de la sine. Când ne-am întors de la Budapesta, în taxiul care ne ducea spre aeroport, ne-am sărutat. A fost, mai degrabă, o atingere. Castă, pură. Deocamdată să rămânem aici, nu-ți pot oferi altceva, i-am spus dintr-o suflare. Nu aștept altceva, mi-a răspuns el luându-mă de mână. Avem tot timpul. Ocupă-te de Louis, fă ce trebuie să faci. Să nu regreți nimic.

Mai erau trei zile până la sentință, aveam nevoie de mama lângă mine. S-o strâng în brațe. Cu putere. Eu și mama n-am fost înclinate niciodată spre efuziuni, dar cred că în ultimele săptămâni am recuperat vreo zece ani. Nu mai reușesc să dorm fără ea. Mă îngrozește să rămân singură în camera mea, trebuie să-i simt corpul cald lângă al meu și simt că și ea are nevoie de asta. Mama îmi repetă în fiecare zi ceea ce rareori îmi spunea în copilărie: că mă iubește. Cu toată povestea noastră de acum, cred că mama și cu mine trăim o adevărată revoluție interioară. De ce o fi trebuit să așteptăm o asemenea dramă ca să ne dăm seama cât suntem de importante una pentru cealaltă? De ce irosim atâția ani detestându-ne tacit când, în fond, nimic nu s-a rupt? Atâta timp pierdut, atâtea ocazii ratate, atâta risipă emoțională.

Aveam nevoie de mama ca să înfrunt provocarea pe care Louis mi-o impunea pentru a doua zi. Am dat pagina carnetului cu minuni. Penultima. Apoi va mai fi doar una, după care va veni sfârșitul. Mi-

am șters lacrimile ce mi se adunau la coada ochiului.

Pe foaie era așternut un singur rând. Mă temusem de acest rând. Chiar mă întrebam când o să apară, dar știam că nu va lipsi. Dureros de logic.

— Să aflu cine e tata. Și să-l văd, doar o dată.

Am trăit o poveste de aproape doi ani cu tatăl lui Louis. O poveste banală, îmi dau seama azi, dacă privesc în urmă. Însă atunci aveam impresia că trăiesc un basm cu zâne. Un vis cu ochii deschiși. Și cu atât mai dură a fost căderea.

L-am întâlnit pe Matthew în luna mai, acum cincisprezece ani. Stăteam la masă, pe terasa unei cafenele, în Place de la République. Era foarte cald. În locul puloverelor de lână, pariziencele preferau combinația ucigătoare ochelari de soare-top cu bretele subțiri, iar turiștii afișau cele mai frumoase diademe de sudoare. Matthew se instalase la masa de alături, cu un ghid *Lonely Planet* despre Paris într-o mână și cu o bere în cealaltă. Nici pic de transpirație, un punct în plus. L-am remarcat imediat. Matthew radia, așa a fost întotdeauna și probabil așa va fi mereu. Înalt. Cu tâmple grizonante. Atletic. Un ușor aer de George Clooney din epoca *Ocean's Eleven.* Ochelari de soare de firmă, cămașă albă cu mâneci lungi, suflecate – mânecile lungi la o cămașă sunt foarte importante, pentru mine reprezintă o dovadă de bun-gust. Gesturi domoale ca să apuce berea, mâini delicate, nu genul salahor. Un intelectual. Seducător la cei patruzeci de ani ai săi. Eu aveam doar douăzeci și patru. Ar fi putut să-mi fie tată. Probabil unul dintre atuurile lui majore în ochii mei, care crescusem fără tată. Nu am recunoscut decât ulterior acest complex al lui Oedip abia disimulat. La vremea respectivă cred că nu eram conștientă de el.

Citeam o carte despre management dintre cele mai plicticoase, iar masa vecină îmi atrăgea irezistibil privirea. După câteva minute, am înțeles că el observase. Mi-a zâmbit și am remarcat gropița care-i apărea în obrazul drept. Louis are una la fel, irezistibilă. M-a întrebat dacă pot să-l ajut, era singur la Paris, căuta sfaturi pentru cină. Trăia la Londra, se afla aici din motive profesionale, doar temporar. Două săptămâni întregi. Așa că, în locul unor drumuri dus-întors, preferase să-și petreacă weekendul în Franța. Și nu regreta că rămăsese. Am râs, iar el a precizat cu o sclipire ironică în ochi că, bineînțeles, se referea la timpul superb prin comparație cu ploaia londoneză. Bineînțeles.

Matthew avea o galerie de artă în Notting Hill. Vorbea franceza cu un accent fermecător și cu un strop de umor caustic. So British. Cum de un asemenea bărbat era încă celibatar? Nu-și găsise prințesa, atâta tot. Însă nu-și pierdea speranța. Doar Parisul era capitala dragostei, nu? Matthew voia să urce în Turnul Eiffel noaptea. Să privească orașul întins la picioarele sale. L-am prevenit că va fi înghesuiala de pe lume, că locul nu e accesibil decât după ore lungi de așteptare. Era mai bine informat decât mine. A reușit să dibuiască la repezeală o masă la restaurantul gastronomic situat în monumentul-emblemă al Parisului, ceea ce ne-a permis să ocolim mulțimea de gură-cască. O stratagemă extrem de scumpă, dar foarte romantică.

M-am îndrăgostit de Matthew din prima seară. Tocmai începusem să lucrez la Hégémonie. Era primul meu job. Mă dedicam trup și suflet angajatorului meu, fără să știu că cincisprezece ani mai târziu aveam să fac exact același lucru. Am trăit o relație la distanță dintre cele mai pasionale. Fix douăzeci și trei de luni. Ne întâlneam din cincisprezece în cincisprezece zile. Două weekenduri întregi pe lună, în general, unul la

Paris, altul la Londra. În realitate, Matthew venea regulat la Paris și cunoștea orașul ca pe propriul buzunar. Abia mult mai târziu am înțeles că ghidul *Lonely Planet* de pe masa lui era o capcană redutabilă pentru parizience. Că nu eram prima care-i cădea în plasă.

La Paris, stătea la mine, dar uneori prefera să închirieze o cameră la un hotel de lux și ne petreceam întregul weekend în pat, la piscina particulară sau la restaurant. Când era la Paris cu mine, îmi dedica tot timpul lui. Chestie de principiu, *beautiful.* Matthew îmi spunea *beautiful.* Niciodată nu m-am simțit atât de frumoasă ca în brațele sale. Și nimic nu era prea frumos pentru prințesa lui. Mă răsfăța ca pe un copil. Duceam o viață secretă orbitor de fericită.

La Londra aș fi vrut să-i cunosc prietenii. Însă îmi spunea că eu îi sunt de ajuns, că nu se satură niciodată de mine, mă voia toată a lui, doar a lui. Îmi dădea întâlnire vineri seara la galerie, când toți plecaseră. Dragostea cu Matthew era plină de nerăbdare, bruscă, uneori ne iubeam direct pe podea, printre operele de artă, cu geanta mea de voiaj aruncată cât colo. Dragostea cu Matthew era plină de pasiune, fără jumătăți de măsură, cu mușcături, cu țipete de plăcere și cu momente post-coitum festive. Prinsesem gustul cupei de șampanie pe care o beam împreună, goi, după orgasm, savurând seismul în mijlocul ruinelor contemporane cu prețuri exorbitante. Nu mai simțisem asta față de nimeni. Nu mai simțise asta față de nimeni. Făcea totul ca să păstreze caracterul extraordinar al poveștii noastre. Câteodată mergeam la el acasă, un apartament minuscul, neinteresant, în Notting Hill, la doi pași de galerie. Dar la Londra, ca și la Paris, lui Matthew îi plăcea să mă ducă în hoteluri incredibile, veritabile casete de bijuterii pentru iubirea noastră – exact așa se exprima. Ba uneori aveam surpriza să descopăr în cutia de scrisori o invitație în toată regula, scrisă de

mână, însoțită de bilete de avion către Barcelona, Dublin, Veneția, Lisabona. Farmecul desuet al romantismului pur, simplu, emoționant. Al bărbatului realizat – ca să nu zic bogat – care-și copleșește sufletul-pereche cu atenții. Îi spuneam frecvent că e o nebunie. Îmi răspundea invariabil că banii te ajută să-i faci fericiți pe cei pe care-i iubești, altfel la ce-ar folosi?

Voiam să cred că așa era viața cu Matthew.

În realitate, era orice, numai viață nu. În cea de-a douăzeci și treia lună a relației noastre, am rămas însărcinată. Nu cu intenție. Mă dusesem la medicul meu și-i descrisesem ce mă deranja. Mă simțeam obosită tot timpul, vomitam din când în când, rămâneam fără energie în toiul zilei. Îmi venise ciclul? Aveam un ciclu neregulat, nu-mi mai venise de o vreme, într-adevăr, dar nu era ceva alarmant, nu vedeam ce legătură are. Ideea nici măcar nu-mi trecuse prin minte. Când testul de sarcină a afișat două linii albastre, m-am pus pe un plâns amarnic. Nu voiam copilul, nu acum, nu așa. Îmi făcusem planuri de viață, prevăzusem un copil pe la treizeci de ani, nu înainte. Înainte era prea devreme. Prioritatea era cariera mea la Hégémonie și mai aveam atâtea lucruri de trăit cu Matthew. El nu voia copii, mi-o spusese foarte clar. Dar mă gândisem mereu că aș reuși să-l conving la momentul potrivit. Care sigur nu era acum.

Însă mica pasăre ce-și desfăcea aripile în adâncul pântecelui meu a început treptat să-și găsească un loc în gândurile mele. La început discret. Apoi din ce în ce mai prezent. Mă pomeneam în plină ședință imaginându-mi copilul care s-ar putea naște. Nu i-am spus nimic lui Matthew și nu m-am văzut cu el o lună întreagă. Voiam să iau singură o decizie, în plus, evitam astfel ca el să descopere secretul. Cinci săptămâni mai târziu, făcusem o alegere. Viscerală. Aveam să păstrez copilul. Va fi o fetiță. O voi boteza Louise.

Matthew ne va iubi la nebunie. O să mă mut la Londra. O să fim fericiți.

Am pregătit un rebus descifrabil în două limbi ca să-i dau vestea cea bună lui Matthew. O să-l zăpăcească, bineînțeles, dar, după ce șocul va trece, nu mă îndoiam că va fi în culmea bucuriei. Am luat un Eurostar și m-am dus direct la galerie ziua în amiaza-mare, într-o joi. Era prima dată când mă întâlneam cu Matthew fără să-l fi anunțat. Lui îi plăcea atât de mult să mă surprindă, măcar o dată va avea parte de același tratament.

Matthew nu era la galerie. Mi-a deschis o femeie de vreo patruzeci de ani. Elegantă, dichisită, în taior Chanel. Glacială. Cu un zâmbet comercial, m-a măsurat din cap până în picioare, afișând un ușor dispreț pentru hainele mele H&M și pantofii Bata. Am întrebat de Matthew. Nu era acolo. Cine-l căuta? Thelma, o prietenă.

— I see… îmi răspunsese interlocutoarea mea.

Ce vedea mai precis?

— Știți, Matthew are numeroase prietene, e un bărbat foarte ocupat…

Nu-mi plăceau deloc insinuările acestei femei la adresa lui Matthew și, în fond, cine era ea? Din câte știam, el ținea singur galeria de artă, ca un bărbat capabil ce era.

Ea mi-a întins mâna și s-a prezentat, într-o engleză pe cât de impecabilă, pe atât de condescendentă.

— Încântată, Thelma! Eu sunt Deborah, îl ajut pe soțul meu cu galeria când e plecat. Matthew călătorește frecvent. Îi place mai ales Parisul. Și pariziencele. Nu sunt geloasă, vă asigur. Înțelegerea pe care am încheiat-o acum mulți ani îmi permite și mie să-mi trăiesc viața după cum am chef. Însă el mă obișnuise cu alegeri mai bune. Nu sunteți nemaipomenită. Bună ziua, domnișoară!

Nu l-am mai revăzut niciodată pe Matthew. Nu l-am mai contactat niciodată.

Nu a aflat niciodată că eram însărcinată. Nu l-a mai văzut niciodată pe Louis.

M-a sunat de mai multe ori în săptămânile de după întâlnirea mea cu soția lui. N-am răspuns. A insistat, într-o zi i-am trimis un SMS: „Deborah e foarte frumoasă. Ești un mare idiot. Nu mai încerca să iei legătura cu mine.” Eram însărcinată în trei luni.

Treisprezece ani mai târziu, am deschis computerul și am tastat numele lui în motorul de căutare. Nu o mai făcusem niciodată, în ciuda tuturor mijloacelor aflate la dispoziția mea de când zeul Google își scuipă informațiile primului venit. Îmi interzisesem s-o fac. Cartea trebuia să rămână închisă. Rezultatul căutărilor mele nu s-a lăsat așteptat. Matthew ținea aceeași galerie de artă, la aceeași adresă. Câți ani avea acum? Cincizeci și șapte, cincizeci și opt. Am dat clic pe „imagini” și am tresărit. Louis era portretul lui Matthew, asemănarea te frapa. Sub ochii mei holbați se înșirau imagini de la vernisaje mai mult sau mai puțin recente. Matthew cu o cupă de șampanie în mână, zâmbind larg. Matthew cu brațele încrucișate, costum pe talie și păr înspicat cu alb, pozând lângă lucrările unui obscur pictor newyorkez. Matthew la fel de chipeș. Oare câte alte Thelma căzuseră în capcană? Am coborât cu mouse-ul. Apoi am văzut-o. Sigură pe ea, pe puterea ei. Indiferent ce făcuse Matthew în viață, ea era tot acolo. Deborah surâdea, cu brațul lui în jurul taliei.

Mi-a venit brusc să vomit.

Eram însărcinată de treisprezece ani. Trebuia să-mi înfrunt grețurile.

80, Portobello Road. Aș fi putut ajunge acolo cu ochii închiși.

21
Ziua 2
Apeluri

Am luat unul dintre primele trenuri Eurostar de dimineață. Gara de Nord gemea de lume. M-am pomenit împreună cu un grup de elevi porniți spre Perfidul Albion. Probabil, de-o vârstă cu Louis. Întâi am avut reflexul de supraviețuire al unei burgheze înțepate: m-am îndreptat spre controlor, hotărâtă să încerc să găsesc alt vagon. Apoi m-am răzgândit. M-am așezat la locul meu. Eram într-un „careu" cu trei pușți de-a șaptea. A VII-a D la Colegiul Anatole France din La Roche-sur-Yon. Am discutat despre fotbal și Pokémon, au fost stupefiați că pot să particip la o asemenea conversație. Le-am arătat filmulețul cu improvizația mea alături de Maître Gims și le-am câștigat respectul veșnic. Mi-au cerut un autograf. Atinsesem stelele și, indirect, semnătura mea căpătase o valoare inestimabilă. Nici n-am știut când a trecut timpul. Uitasem să mă mai gândesc la mine, iar asta mi-a făcut bine.

Ajunsă la gara Saint-Pancras, am luat un taxi spre Notting Hill. Nu i-am dat adresa exactă. Aveam nevoie să merg pe jos câteva minute, să mă eliberez de presiune. Nu voiam să debarc în fața galeriei lui Matthew, intenționam să privesc puțin de afară înainte să intru. N-aș fi suportat un nou atac din partea lui Deborah. Ultimul data de treisprezece ani, dar durerea provocată era încă vie.

M-am oprit pe trotuarul din față. Purtam ochelari de soare și avusesem grijă ca ținuta, coafura, hainele să fie diferite de cele pe care Matthew le cunoștea. Voiam să pot alege până în ultima clipă dacă să intru sau nu. Nu voiam să risc ca el să mi-o ia înainte, să mă vadă înainte ca eu să mă decid.

Era acolo. Singur. Aplecat deasupra smartphone-ului. Mi s-a părut bătrân. Îmbătrânise și mai mult comparativ cu pozele descoperite în ajun pe Google. Am inspirat, am expirat. De trei ori. Apoi încă de trei ori. Am împins ușa, un clopoțel ca pe vremuri a sunat. Matthew a ridicat ochii spre mine. A pălit. M-a recunoscut imediat. A rostit în șoaptă numele meu, apoi simplu… ce cauți aici? Și a zâmbit. Am fost proiectată cu cincisprezece ani în urmă. Nu, nu era atât de bătrân. Era încă foarte seducător. Am coborât privirea și, o clipă, m-am întrebat dacă pe această podea rece îl concepusem pe Louis. M-a copleșit un val de amintiri. Sălbatice. Frumoase. Teribil de vii.

Telefonul meu a început să vibreze. L-am ignorat. Nu acum. Sunt ocupată. Trebuie să-l anunț pe tatăl copilului meu că are un fiu de aproape treisprezece ani. Un adolescent superb care îi seamănă ca două picături de apă. În comă. La mai puțin de două zile de o sentință potențial dramatică.

Am ezitat. O sudoare înghețată mi-a acoperit spatele, respirația mi s-a iuțit. Mi-am dat brusc seama de absurditatea sadică a situației. Ce fel de femeie eram? Puteam să-i trântesc așa, fără menajamente, toată povestea? În ciuda răului pe care mi-l făcuse Matthew, puteam eu să-i dau una după alta aceste două vești acum, când trecuseră treisprezece ani lungi? Ce știam despre viața lui actuală? Cum va reacționa? Poate suferea de inimă, poate aveam să-l ucid aruncându-i totul în față. Aș mai putea atunci să mă uit în ochii fiului meu?

M-am sprijinit de clanța ușii cu geamuri. Louis voia să-și vadă tatăl, doar o dată. Și tocmai îl văzusem, doar o dată. Îmi îndeplinisem misiunea. M-a luat cu frig, m-a luat cu cald, am simțit cum genunchii mi se taie, dar nu au cedat. N-am zis nimic. Am trecut pragul de-a-ndăratelea. Matthew a înaintat câțiva pași. M-am tras iar înapoi.

Picioarele mele au atins trotuarul de pe Portobello Road. Am început să alerg. O burniță ușoară mi-a lovit fața și ochelarii de soare pe care nu îi scosesem. Matthew m-a strigat de mai multe ori, a încercat să mă prindă, dar știam că nu poate lăsa galeria nesupravegheată, că va renunța curând.

Telefonul meu a vibrat din nou. Nu acum. Sunt ocupată să fug de viața mea din nou.

Până la urmă, m-am urcat într-un autobuz și m-am lăsat dusă de el. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, ploaia scălda geamurile acestui autobuz cu imperiala ciudat de goală.

Mi-am lăsat telefonul să vibreze și iar să vibreze.

Cu cât vibra mai mult, cu atât știam mai clar.

De foarte multă vreme, nimeni nu încercase să mă contacteze cu o asemenea insistență. Nu exista decât o posibilitate, un singur motiv pentru care cineva s-ar înverșuna să dea de mine.

Am ascultat ultimul mesaj. Era mama. Îmi cerea să nu ascult mesajele precedente și să vin cât mai urgent la spital. Îi tremura vocea. Plânsese. Mesajele precedente erau patru. Trei de la mama și încă unul de la un număr pe care-l cunoșteam prea bine. Secția de reanimare de la Robert Debré.

Am urmat sfatul mamei. Mi-am închis telefonul și l-am pus deoparte.

Am scos din geantă carnetul lui Louis. L-am mângâiat. L-am strâns la piept, aproape de inima mea frântă. Am întors paginile încet, una câte una. Până la ultima. Am citit ce-mi cerea fiul meu să fac. Ploaia a început să bată mai tare. Nu am putut să împiedic cuvintele care s-au format singure în mintea mea. Ultima pagină. Ultimele dorințe.

M-am ridicat. I-am dat telefonul meu unei femei tinere așezate lângă mine. Mi-a mulțumit, nevenindu-i să creadă.

Apoi am coborât.

22
Ziua 1
Eschivarea

N-am sunat-o înapoi pe mama. N-am sunat înapoi la spital.

Câtă vreme vestea nu căzuse, înfricoșător de oficială, Louis era viu. Am hotărât să fac ce știam mai bine: să mă eschivez.

Îmi dau seama acum cu tragică luciditate în ce hal am fost întotdeauna regina eschivării. Când o situație devine delicată, am tendința naturală de a fugi. E reacția mea spontană. Modul meu de a mă proteja de vijelii, taifunuri, uragane. Cu cât mai puternic e vântul, cu atât mai necesară devine retragerea. Am nevoie să-mi construiesc un adăpost temporar, să las rafalele să treacă, să mă obișnuiesc cu ele, să mă pregătesc să le înfrunt. Nu reușesc să ies pe mare când e vreme rea. Trebuie să scadă puțin amplitudinea hulei. Mereu m-am temut până în pragul panicii să-i las pe ceilalți să-mi citească sentimentele, mai ales atunci când nu le mai stăpânesc. Așa că evit. L-am evitat pe Matthew acum treisprezece ani printr-un simplu SMS. L-am evitat pe Matthew și acum câteva ore, mai degrabă decât să mă las copleșită. Am evitat-o pe mama în toți acești ani. Mi-am evitat propria viață, propriile visuri, trăindu-le pe ale lui Louis.

La scurtă distanță de sfârșitul numărătorii inverse, am evitat moartea fiului meu, inventând un viitor.

Evitarea e net mai frumoasă decât adevărul.

Am vrut să celebrez ultimele clipe de sublimă ignoranță, să-mi ofer o noapte de speranță pură și minunată. Voiam un loc nou și deosebit. Citisem că exista un hotel în The Shard, noul zgârie-nori avangardist din Londra. Marile etape din viața mea au fost întotdeauna marcate de panorame monumentale. Turnul Eiffel, pentru întâlnirea cu

Matthew. Hotelul incredibil din Tokio, pentru începutul carnetului cu minuni al fiului meu. Un turn ca un ghimpe maiestuos va fi perfect pentru încheierea lui. Mi-am oferit o cameră regală. Mi-am așternut Londra la picioare.

Am comandat o sticlă de vin franțuzesc, un vin din Provence. Acolo unde a început povestea familiei mele. M-am instalat la biroul din neverosimilul meu apartament și m-am înhămat la neverosimila mea sarcină. Pe cât de simplă era formularea ultimelor dispoziții mâzgălite de Louis în carnetul său, pe atât de dureroasă și complexă era executarea lor. Mai ales în acest moment al vieții mele. Mai ales în acest moment al vieții lui. Mi-a luat toată noaptea.

Am evitat moartea fiului meu admirând luminile. Mi-am etalat viața viitoare pe hârtia albă cu antetul unui hotel de lux londonez și l-am inclus și pe Louis în ea. Cu furie, cu frenezie. Pentru ultima dată.

Mi-am amintit lucruri plăcute. Am inventat delicii ce aveau să vină. M-am aruncat fără plasă de siguranță spre necunoscut, am râs, am plâns. M-am întrebat ce fel de femeie doream să fiu. Ce voiam să devin eu, Thelma. Ce urmă voiam să las pe această planetă. M-am ascultat. Mi-am pus întrebări despre ce lucru anume mă putea face fericită. Cu adevărat fericită. Dând uitării tot ce-mi ghidase alegerile până atunci. Dând uitării tot ce putea aștepta societatea de la mine. Dând uitării tot ce puteau aștepta alții de la mine. L-am vizualizat. L-am scris. M-am dezgolit, singură în fața mea însăși. Pentru prima oară în viață. În noaptea aceea mi-am alcătuit propriul carnet cu minuni. Sub forma impusă de Louis: cea a unei scrisori. M-am proiectat spre un viitor visat. Care, fără îndoială, nu avea să existe niciodată. Care poate avea să existe. Noaptea a fost de o rară intensitate.

În zori am ridicat capul. Mi-am limpezit mintea.

Mă eschivez, dar mă întorc întotdeauna. Când prind suficientă forță și curaj, mă îndrept, bravez, mușc, mă lupt.

Am făcut duș, mi-am pus hainele din ajun și m-am suit într-un taxi spre gara Saint-Pancras. Era timpul să dau piept cu furtuna.

Înainte de a lua trenul, am cumpărat un aparat de fotografiat de unică folosință de la WHSmith – aparatele acelea atât de des întâlnite acum douăzeci de ani, devenite între timp extrem de vintage. Am scos din portofel o poză pe care o port mereu la mine. În imaginea color ștearsă, Louis are doi ani, fața plină de ciocolată și râde în hohote. E fotografia mea preferată cu fiul meu. Am întins aparatul spre cer, am pus poza cu Louis lângă obrazul meu, am zâmbit și mi-am făcut un selfie.

Prima fotografie dintr-o serie de trei mii șase sute cincizeci. Excelentă idee pentru a începe o ultimă zi, fiule!

Extras din carnetul cu minuni

Peste zece ani…

— Să-i scriu o scrisoare persoanei care voi fi peste zece ani, imaginându-mi cum va arăta viața mea… s-o deschid și s-o citesc fix peste zece ani – ca să mă distrez!!

— Să mă fotografiez în fiecare zi, apoi să fac un film-montaj cu evoluția mea: zece ani într-un minut!!

23
Ziua în care

M-am dus direct la spitalul Robert Debré fără să anunț pe nimeni. Puteam să ajung acolo de la Gara de Nord în douăzeci de minute.

Pe drum am strâns cu putere, alternativ, plicul cu paginile scrise peste noapte și carnetul cu minuni al lui Louis. Aveam bufeuri de căldură. Eram într-o stare de stres imposibil de măsurat.

În cursul nopții londoneze, trecusem și prin faze de optimism. Dacă interpretasem greșit cuvintele mamei, tonul grav și vocea spartă? Ar fi putut plânge de bucurie? Da, evident, ar fi putut. Dar, în acest caz, de ce să nu spună pur și simplu în mesaj că Louis s-a trezit? Când ai de dat o veste bună, nu amâni. Lași un mesaj fără echivoc.

Da, dar a lăsat alte trei mesaje înainte, pe care nu le ascultasem.

Da, dar și cei de la spital sunaseră, iar mama mi-a ordonat să nu ascult mesajele.

Da, dar, da, dar… Speranța. Nenorocita asta de speranță. Care nu-și slăbește niciodată prada. Eram victima ei docilă de săptămâni întregi, săptămâni foarte lungi.

Am intrat pe coridorul întunecat de la etajul patru al spitalului. Asistentele m-au salutat, m-au recunoscut. Am grăbit pasul. Acum, că ajunsesem aici, trebuia să-mi văd fiul numaidecât. Una dintre ele m-a prins din urmă, s-a proțăpit în fața mea și mi-a zis simplu:

— Așteptați o clipă înainte să intrați, vă rog. Ați vorbit la telefon cu doctorul Beaugrand?

Îmi bara trecerea pe coridor. M-am uitat la ea perplexă. I-am răspuns că nu, nu vorbisem cu doctorul Beaugrand, dar că, firește, o să intru în camera lui Louis imediat. Charlotte a venit în fugă și m-a prins de braț.

— Așteaptă, Thelma. Trebuie să-ți spun ceva înainte.

Am simțit cum groaza pune stăpânire pe mine. Trebuia să aflu. Acum. Mi-am eliberat brațul și am alergat spre camera lui Louis.

Am împins ușa.

M-am repezit spre pat.

Și atunci am văzut.

24
Ochii lui

I-am văzut ochii.

Erau deschiși.

Am început să plâng.

M-am aruncat peste el. L-am strâns și l-am strâns și l-am îmbrățișat.

La început n-a reacționat.

Apoi a ridicat mâna dreaptă spre mine, a încercat să spună ceva.

Am început să râd, râs de om nebun, râsul nervos caracteristic celor care o iau razna. Pe care îi lasă brusc nervii. Ale căror ziduri cedează. Ochii îmi erau atât de plini de lacrimi, că aproape nu-l mai vedeam pe Louis. Cred că încercam un sentiment la fel de puternic ca atunci când mi-am adus fiul pe lume. Ba nu, mai puternic. Asistam la a doua naștere a propriului copil. Avea ochii deschiși, își mișca brațul, se străduia să vorbească. Trăia. Louis trăia. Reușise. Reușisem. Reușiserăm. Vom putea să mergem mai departe. Împreună. Să fim fericiți, împreună. Mereu.

Era cea mai frumoasă zi din viața mea, cred. Poate că sună prostește spus așa, dar cât de adevărat era! Cât de frumoasă era această zi! Cât de frumos era el! Cât de mândră eram de Louis! Louis încerca să-mi vorbească, dar nu înțelegeam. O să vină și acel moment. Avem toată viața la dispoziție. I-am vorbit și eu. Dacă învățasem ceva din toată povestea era că trebuie să spui ce simți. Întotdeauna.

— Iubirea mea, sunt atât de fericită! Sunt aici. Te ascult. Te iubesc. Ești minunat. Ce frumos ești, Louis…

M-am îndepărtat ușor ca să mă uit mai bine la el.

Am așteptat puțin și fața lui a rămas nemișcată.

Și atunci am văzut.

Ochii lui.

M-am dat un pas înapoi.

Citeam groază în ochii lui.

Fiul meu a încercat din nou să vorbească.

Și de astă dată am înțeles. Am înțeles ce voia să spună.

Am înțeles disperarea din privirea lui întunecată.

Am înțeles cuvintele lui Charlotte, graba ei de a discuta cu mine *înainte* să intru în cameră.

Fiul meu, iubirea mea, regele meu.

Louis tocmai pronunțase cu mare dificultate trei cuvinte scurte care mi-au sfâșiat inima:

— Cine… ești… tu?

25
Vii

M-am întors. Mama s-a apropiat și m-a cuprins în brațe. Plângea. Îmi repeta întruna că Louis trăia.

— Trăiește. Ai reușit. Și-a revenit datorită ție, fii sigură de asta. Și o să-și aducă aminte. Nu ne-ai lăsat să-ți explicăm înainte, căpoasă cum ești. Dar aschia nu sare departe de trunchi. Și eu am dat buzna aseară și am încasat o mustruluială zdravănă de la tot spitalul. Trebuie s-o luăm încet, dar își va aminti.

Nu mai pricepeam nimic. De ce îmi lăsase un mesaj cerându-mi să nu ascult mesajele precedente?

— Fiindcă trebuia să vii aici, mâțule, de ore întregi toată lumea încerca să ia legătura cu tine ca să-ți dea vestea… La un moment dat, trebuie să spui stop, gata cu șmecheriile și să acționezi. Și cum să fi bănuit eu că o să mă asculți măcar o dată, când tu faci mereu doar cum te taie capul? Îmi pare rău pentru bulibășeala asta…

M-am uitat la ea și am zâmbit. Doar mama putea să folosească un cuvânt ca „bulibășeală” într-un asemenea moment. Am ridicat capul și am întâlnit privirea lui Charlotte. Am întrebat-o dacă era adevărat ce-mi spusese mama, Louis o să-și amintească?

— Din câte văd, domnește încrederea, a reacționat mama, făcându-ne să râdem cu poftă.

Mama a știut întotdeauna să atenueze dramatismul celor mai grave situații, are un veritabil dar. Mi-ar fi plăcut tare mult să-l am și eu.

Charlotte a vorbit cu blândețe. Și ea m-a cuprins în brațe. Mirosea frumos. I-am pus întrebarea care-mi stătea pe inimă: Louis o să-și amintească… cine sunt eu?

Mi-a răspuns că trebuia să discut cu doctorul Beaugrand, că o să-mi explice el tot. Că era

imposibil de spus dacă Louis își va aminti și, dacă da, ce și de cine anume. Evoluția după comă putea să difere mult de la o persoană la alta. În orice caz, ceea ce trăiam noi acum era ieșit din comun. Louis nu dăduse niciun semn de trezire înainte să deschidă ochii. Se petrecuse brusc. Iar în câteva ore făcuse deja progrese impresionante. O să dureze ceva timp până aflăm cu exactitate ce funcții ale organismului său vor reveni la starea inițială. Medicina avea limitele ei, iar predicțiile erau dificil de făcut, dar trebuia să ne păstrăm speranța. Mama avea dreptate să fie optimistă. Creierul lui Louis funcționa, nu încăpea îndoială. Louis încerca să vorbească. Își mișca membrele. Deja niște pași uriași înainte.

Charlotte mi-a mai spus că puteam fi mândră de ceea ce făcusem pentru el. De altfel mulți dintre părinții copiilor internați aici începuseră să mă imite. I-am răspuns că nu trebuia să exagereze, însă ea vorbea serios. Chiar și fără un carnet cu minuni, unii părinți se apucaseră să-și întrebe copiii care erau cele mai mari visuri ale lor și să le realizeze. Copiii aveau adesea visuri accesibile, deloc complicat de satisfăcut. Bucuria pe care noile întrebări și realizări o provocau era pe cale să contamineze întregul spital. Bineînțeles, poate că nu toate aventurile vor avea un sfârșit fericit, dar stimulau grozav moralul. Injectau doze de fericire, de speranță, de viață în niște existențe dedicate luptei contra acestor boli mizerabile.

— Le-ai făcut un bine enorm, Thelma, a continuat Charlotte. Ești un exemplu pentru ei.

— Eu? Un exemplu? Ar fi pentru prima dată…

— Nu te subaprecia, fata mea, a intervenit mama. La naiba, privește lucrurile pozitiv! Ai făcut ceva nemaipomenit pentru micuțul tău, ești o inspirație pentru alți părinți, acceptă fără să-ți mai bați capul. Prețuiește, bucură-te de această imensă etapă pe care tocmai ai depășit-o cu Louis. Înainte nu știai cum s-o faci, cum să apreciezi, cum să

savurezi viața. Dar asta se întâmpla înainte. Louis e viu, nesuferito! Viu. Noi toți suntem vii. Și suntem împreună.

Mama avea dreptate. Ca întotdeauna. Cuvintele ei deveneau ecoul altora. Al celor pe care le așternusem pe hârtie în noaptea precedentă.

Mă nimerise la fix.

M-am uitat de jur-împrejur prin această cameră cu minuni pe care nu aveam s-o uit niciodată. O cameră acceleratoare de sentimente. O cameră care, pe rând, mă rupsese fărâme, mă dăduse peste cap, mă pusese în mișcare, mă umpluse de elan, mă împăcase cu mine, mă împinsese să-mi depășesc limitele, mă schimbase. O cameră din care fiecare centimetru pătrat îmi va rămâne imprimat pe retină.

Ochii mei au alunecat de-a lungul pereților, au poposit pe o fotografie cu mine în șort și crampoane, cu Isa și cu Edgar de-o parte și de alta. Știam că și ei trebuie să fi fost prin preajmă, curând aveau să ajungă aici. Bunăvoința cu care am fost înconjurată, persoanele pentru care devenisem importantă, toate acestea reprezentau ceva nou pentru mine. În cursul poveștii prin care trecusem, redescoperisem puterea anturajului, a celor pe care-i numim „apropiații” noștri și de care ne îndepărtăm prea des, prea repede. Oare aveau să simtă și ei exact ce simțeam eu acum? Fericirea ciudată, infimă ce se ițea în mijlocul acestei camere impersonale și reci?

Am început să plâng iar.

De bucurie, de buimăceală în fața necunoscutului care mi se deschidea înainte. Dar în primul rând, de bucurie. Louis era viu. Chiar era.

M-am apropiat de el. I-am mângâiat obrazul, i-am șoptit că nu are de ce să se teamă. Că eu eram mama lui. Că voi fi mereu, orice s-ar întâmpla. Că îl iubeam. Că noi, toți, îl iubeam. Că era normal să nu-și amintească azi. Că nu eram supărată pe el. Că

nu voi fi supărată pe el niciodată. Că eram atât de fericită.

Că ziua de mâine o să aducă o nouă aventură. Că fiecare zi o să vină cu o grămadă de surprize și descoperiri. Că pentru noi va fi o nouă șansă, un nou început, posibilitatea de a ne reinventa, de a construi ceva și mai solid.

Că trebuia să lupte în continuare. Că drumul va fi lung, dar că putea să se bazeze pe mine. Pe noi toți. Că-i voi fi alături ca să-l sprijin zi și noapte. Împotriva vânturilor și a mareelor.

Că vor fi multe râsete. Iubire. Plânsete. Strigăte. Fotbal. Karaoke. Seri nebune, semimaratoane și urmăriri.

Bucurie, și mai multă bucurie. Și fericire. Întotdeauna.

Că o să-și amintească.

Că, dacă n-o să-i revină amintirile, ei bine, o să inventăm altele noi, și gata!

Mi s-a părut că o aud pe mama.

Chiar auzisem o mamă. Eram eu.

— Te iubesc, Louis!

El s-a uitat la mine.

Cred că mi-a zâmbit.

Thelma
A NU SE DESCHIDE
înainte de 17 februarie 2027

Dragă Thelma,
Când citeşti această scrisoare, ai cu zece ani mai mult decât azi. Te apropii de cincizeci. Eşti în viaţă, în ciuda exceselor tale, aşa că felicitări, n-a fost chiar floare la ureche.

E frumos în dimineaţa aceasta. Un cer de iarnă cum îţi place ţie. Iarna lui 2017 nu mai e decât un vis. Când vorbiţi despre perioada dificilă de atunci, tu şi Louis reuşiţi chiar să râdeţi. N-aţi uitat-o, normal. Amintirile sunt intacte. Vii. Însă timpul le-a şlefuit, din minţile voastre s-a şters treptat durerea, contururile sunt mai puţin ascuţite, frumuseţea a trecut pe primul loc. Louis se uită adesea la filmuleţele pe care le-ai turnat cu mama ta la vremea respectivă. Se distrează şi acum copios văzându-vă cum cântaţi ceva din Johnny Hallyday la Tokio. Dar mai important – mai important – e că aceste imagini se amestecă de-acum cu altele: cele pe care le-aţi filmat mai târziu. Atunci când aţi trăit împreună noi aventuri amuzante din carnetul lui Louis. Ce tare a fost!

E frumos în dimineaţa aceasta. Tocmai te-ai trezit şi te uiţi pe fereastră la arbori. Există numeroşi arbori acolo unde locuieşti, în Provence. Sunt cam golaşi, dar primăvara se apropie cu paşi mari, în plus, aici nu e niciodată frig cu adevărat. Grădina proprietăţii e imensă, tu şi Edgar n-aţi apucat încă să tăiaţi toate ramurile. Dar aveţi

timp. Aveți tot timpul. Edgar e deja în picioare, îl zărești undeva, departe. Lui Edgar îi place să se trezească foarte devreme, mult mai devreme decât tine. Este momentul lui preferat din zi. Se instalează lângă lacul aflat mai jos, singur, și pictează. Îți place să-l privești desenând, pictând, sculptând. Uneori, pozezi pentru el. Edgar are atâta talent!

E frumos în dimineața aceasta. Cobori scările și ajungi în sala cea mare. Mama e deja acolo, pregătind micul dejun. Îți zâmbește, te întreabă dacă ai dormit bine, îți spune mâțule pufos, ca întotdeauna. Îi zâmbești și tu, o îmbrățișezi, o strângi în brațe. E noul vostru ritual de dimineață. Ați devenit cel mai tactil cuplul mamă- fiică din lume. Cine ar fi crezut? Îi spui că o s-o ajuți, că o să fie multă lume acum, dimineață, că nu-i vreme de stat degeaba. Ea îți răspunde, râzând, că nu te-a așteptat pe tine ca să se apuce de treabă. Îți sufleci mânecile și începi să aranjezi tacâmurile și farfuriile pe masa lungă din lemn masiv.

E frumos în dimineața aceasta. Ieri ai primit un e-mail de la Louis, vine peste câteva ore. Louis studiază medicina. Șederea în spital a produs un declic. Și-a găsit drumul în viață. Evident, într-un mod neconvențional. Ai fi preferat un consilier de orientare profesională în locul celor câteva săptămâni de comă. Dar rezultatul este că Louis s-a hotărât să devină pediatru. În prezent, își face stagiatura la spitalul pentru copii din Great Ormond Street, la Londra. Stă cu Matthew câteva luni. Când ei doi s-au cunoscut, a fost de la sine înțeles că așa se va întâmpla. Matthew s-a supărat că i-ai ascuns existența lui Louis. Apoi valul de fericire provocat de acest fiu nesperat l-a copleșit.

E frumos în dimineața aceasta. Ieri Louis s-a întâlnit cu Isadora la ei acasă, la Paris. Vor veni

împreună, cu același tren. Când descind aici, toată lumea crede că sunt copiii voștri, frate și soră. Și lumea nu greșește. Sunt copiii voștri. Dar, când ei se sărută și o tăcere lungă se așterne peste întreaga adunare, voi izbucniți în râs și explicați situația. Nu sunteți o familie ca altele. Nu ați fost și nu veți fi niciodată. Din fericire. Isadora mai joacă uneori fotbal cu Louis, dar de nouă ani a apucat iar pe calea studiourilor de dans. Astăzi practică meseria pe care mama și bunica ei o visaseră pentru ea. Își urmează calea trasată de zestrea ei genetică. Isa și Louis sunt strălucitori, fiecare clipă în care-i privești este o încântare. Ești foarte mândră de bărbatul și de femeia care sunt pe cale să devină.

E frumos în dimineața aceasta. Peste o jumătate de oră, sala cea mare va fi invadată de vreo douăzeci de persoane. Acum opt ani, cu banii câștigați după bătălia juridică cu Hégémonie, ai cumpărat această fermă provensală de care tu și Edgar v-ați îndrăgostit la prima vedere. O proprietate imensă, pe care ați renovat-o și ați transformat-o într-un loc incredibil. Aici ai decis să pui în aplicare proiectul care-ți încolțise în minte când Louis se afla în comă. Aici te-ai mutat, au trecut șapte ani de-atunci, împreună cu Louis, cu Edgar, cu Isa și cu mama ta. Aici s-a instalat și Charlotte un an mai târziu. Și ea a îmbrățișat proiectul tău.

E frumos în dimineața aceasta. Îți amintești ziua când ți-ai expus ideea în fața micii tale trupe. S-au arătat imediat dispuși să te susțină. Au avut încredere în tine fără să ezite. Au avut încredere în femeia de afaceri care ești. Au avut încredere în mama care ești. Au avut încredere în intuiția ta. Și investitorii te-au urmat. Și ei au crezut în tine.

E frumos în dimineața aceasta. Soarele e deja sus, masa e gata. Primii oaspeți încep să coboare din camerele lor. E aici micuțul Mathis, împreună cu părinții. Au sosit în ajun. Mathis nu mai are păr. Deocamdată. O să-i crească la loc foarte repede. Până atunci preferă să se deghizeze. Îl saluți în maniera Răzbunătorilor, intrând în jocul lui cu supereroi, el se amuză, iar zâmbetul său îți luminează începutul zilei. Și Alice e aici, venită de o săptămână cu mama ei. Alice se simte deja mai bine. Tropăie de nerăbdare, fiindcă peste o oră se va întâlni cu Edgar sub măslinul cel mare, pentru o ședință de sculptură. Îl adoră pe Edgar. Toată lumea îl adoră. Indiferent că e vorba despre lecții de desen sau despre efectuarea câtorva exerciții sportive, Edgar câștigă aprobarea tuturor. Și mai e și favoritul tău, micul Francesco. Francesco e cu voi de aproape trei săptămâni. Părinții stau cu el pe rând, pentru că sunt divorțați. Săptămâna aceasta îl are alături pe tatăl său. Francesco e un clovn, îi înveselește pe toți când intră într-o cameră. Formează o pereche infailibilă cu mama ta. Peste o oră, Odette și Francesco vor grădinari împreună, apoi vor găti. Chandeleur[21] a trecut, însă ei au plănuit să prepare clătite, iar mama ta i-a promis că-l va lăsa să le întoarcă singur cu tigaia. Francesco e în culmea entuziasmului.

E frumos în dimineața aceasta. Casa e plină. Viața ta e plină. Cea mai mare parte a timpului ți-o petreci aici, unde te simți în elementul tău. Mai călătorești uneori, când ești chemată de diverse comunități sau de antreprenori, în Franța, dar și în străinătate. Vor să afle cum ai conceput și ai construit toate acestea. În lipsa ta, Charlotte ține frâiele. S-a dovedit o administratoare excepțională, pe lângă talentele de asistentă medicală, mereu foarte utile aici.

E frumos în dimineața aceasta. Cobori poteca îngustă ca să ridici corespondența. Pe cutia de scrisori se poate citi numele micului vostru paradis: „Camerele minunilor”.

E frumos în dimineața aceasta. Urci înapoi încet, acordându-ți timp să respiri aerul câmpiei provensale, mijind ochii, fiindcă soarele te orbește, iar amintirile ies la suprafață. Așa se întâmplă în fiecare dimineață. De cum vezi cuvintele scrise cu litere violet – culoare aleasă de Louis –, îți amintești de locul unde a început totul. Camera minunilor, camera 405 de la spitalul Robert Debré, care ți-a inspirat ideea acestei case. Acolo ți-ai dat seama de importanța familiei, a proiectelor comune, pentru toți acești copii și persoanele apropiate lor. Ai înțeles că drumul spre viață e lung pentru puștii aceștia. Că spitalul putea mai degrabă să-i îndepărteze decât să-i apropie, când poate fi atât de simplu să trăiești lucruri frumoase. Iată de ce ai decis să deschizi o casă de vacanță ceva mai specială. O casă unde copiii abia ieșiți din spital sau care au primit o învoire de câteva zile se regăsesc cu părinții lor, cu familiile lor. Unde totul e făcut pentru ca ei să se simtă acasă. Unde tu te simți bine. Te simți la locul tău. Utilă. În sfârșit.

E frumos în dimineața aceasta. Te uiți la ceas. Același ceas care s-a spart în ziua accidentului lui Louis. Și el a fost reparat. Și el e un supraviețuitor. E 9:40. Grăbești pasul, fiindcă în curând trenul fiului tău va fi aici. Curând ai să-l strângi în brațe. Ai să-i spui că îl iubești, ca întotdeauna. Louis ți-a trimis ieri un SMS ca să știi orarul trenului. O coincidență tulburătoare, care te face să zâmbești. Louis sosește cu trenul de 10:32.

E frumos în dimineața aceasta, Thelma. Profită de viața ta. Profită de ai tăi. Ai tot timpul.

Folosește-l.

Thelma,
Londra,
17 februarie 2017.

Mulțumiri

Un imens mulțumesc editoarei mele, Caroline Lépée. Mulțumesc pentru entuziasmul și talentul tău. Mulțumesc că ai avut încredere de la bun început.

Mulțumesc lui Philippe Robinet și întregii echipe de la Calmann-Lévy. E un privilegiu să lucrez cu voi. O mențiune specială pentru Patricia Roussel și Julia Balcells: *kawaii cat* a ajuns pe Saturn datorită vouă.

Mulțumesc lui Caroline R. pentru sfaturi. Mulțumesc lui Florence B. și lui Renaud M. pentru memorabilele (și sugestivele) tururi tokiote.

Mulțumesc familiei mele pentru sprijinul neclintit și încurajări. Lui Alexandre și lui Andréa, indispensabilii mei *Utile bros.* Lui Floriane, lui Jules și lui Fanny, cititorii mei entuziaști. Formidabililor mei socri, André și Raphaële. Lui Pierre și lui Steph. Bunicului meu, Pascal: continuă să-mi povestești, e ceva de mare preț. Sandrei, lui Jeanine și lui Aimé, pentru frumoasele zile de ieri.

Mamei mele și tatălui meu, bineînțeles. Mamă, tată, mulțumesc pentru tot și pentru totdeauna.

Mulțumesc celor trei iubiri ale mele. Alessandro și Éléonore, sunt atât de mândru de voi… cele două minuni ale mele. Mathilde, toate acestea n-ar fi avut niciun sens dacă n-ai fost lângă mine. Pentru toată viața, pentru toată viața.

Julien Sandrel s-a născut în 1980 la Hyeres, în sudul Franței. În copilărie, visa să se facă scriitor sau regizor. Deși pasionat de film și literatură, și-a luat licența în agronomie la Paris, apoi a făcut un master în marketing. În prezent, locuiește la Paris cu soția și cei doi copii ai lor.

Camera minunilor este romanul său de debut, tradus în 25 de limbi.

Cea de-a doua carte a lui se numește *La vie qui m'attendait*.

JULIEN SANDREL

Louis are 12 ani. În dimineața în care îi mărturisește mamei lui, Thelma, că s-a îndrăgostit pentru prima oară, ea nu este atentă la el, se gândește la altceva. Supărat și dezamăgit, băiatul își ia skateboardul și pleacă în grabă.

Când traversează strada fără să se asigure, un camion îl lovește în plin.

Prognosticul doctorilor e sumbru. Dacă în patru săptămâni nu-și revine din comă, Louis va trebui deconectat de la aparate. Cuprinsă de disperare, Thelma se întoarce de la spital și găsește un carnet al fiului ei. În el, sunt notate toate „minunile" lui, adică toate experiențele pe care i-ar plăcea să le trăiască.

Thelma hotărăște să experimenteze tot ce-și propusese Louis și să-i povestească toate aceste „minuni", în speranța că așa își va reveni din comă. Dar nu e tocmai ușor să trăiești visurile unui adolescent când ai aproape 40 de ani.

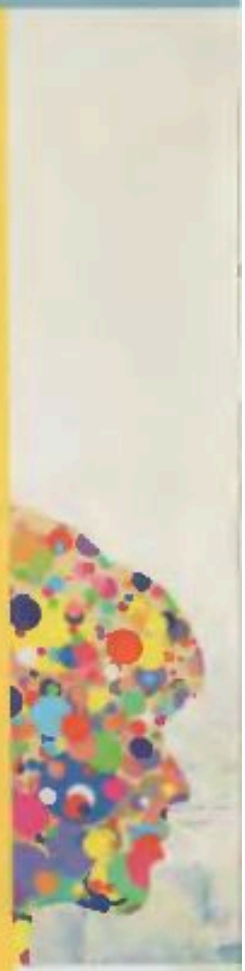

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0644-8
9 786064 006448

TREI

{1} Este vorba despre cuvântul *merde* (rahat, căcat), numit adesea „cuvântul lui Cambronne", cu referire la un pasaj din *Mizerabilii* în care Victor Hugo descrie Bătălia de la Waterloo. Generalul francez Pierre Cambronne ar fi rostit acest cuvânt după ce generalul englez Charles Colville îl somase să se predea. *(N.t.)*

{2} Cântăreț și compozitor congolez, născut în 1986, pe numele său real Candhi Djuna. *(N.t.)*

{3} Jurnalistă, prezentatoare de televiziune și actriță franceză. A prezentat mai ales emisiuni pentru posturile France 2 și France 3, care fac parte din France Télévisions. *(N.t.)*

{4} Stare neurologică în care pacientul e conștient, dar complet paralizat, cu excepția pleoapelor și a ochilor. *(N.t.)*

{5} *Mother I'd like to fuck (N.a.).*

{6} Principalul indice al Bursei din Paris, care se calculează pe baza cursurilor celor 40 de companii cu cea mai mare capitalizare bursieră. *(N.t.)*

{7} Sos provensal preparat din busuioc, usturoi și ulei de măsline. *(N.t.)*

{8} Canal TV de știri din Franța. *(N.t.)*

{9} Fotbalist francez (n. 1991) care evoluează în campionatul Spaniei și la echipa națională a Franței. *(N.t.)*

{10} Prezentatoare de emisiuni TV și actriță franceză. Din 1988 până în 2017, a prezentat buletinul meteo pentru canalul TF1. *(N.t.)*

{11} Numele versiunii franceze a reality-show-lui *Survivor* (Supraviețuitorul). *(N.t.)*

{12} Persoană care a participat la evenimentele din mai 1968 din Franța sau care a adoptat anumite idei contestatare din respectiva perioadă. *(N.t.)*

{13} „Lui Annie îi plac acadelele, acadelele cu anason" (în fr., în orig.). Vers din cântecul „Les Sucettes", compus de Serge Gainsbourg pentru France Gali în 1966. Cântecul este cunoscut mai ales pentru cele două niveluri de lectură: primul descrie o fetiță căreia îi plac dulciurile, al doilea, o felație. *(N.t.)*

{14} Cântec din 1969 al lui Johnny Hallyday. *(N.t.)*

{15} Personaje din filmul de animație *Cele douăsprezece munci ale lui Asterix*. Mannekenpix le Belge (de la Manneken Pis, statuia-simbol a orașului Bruxelles care înfățișează un băiețel urinând) este bucătarul Titanilor; niciun muritor nu a reușit să mănânce toate bucatele pregătite de el pentru o masă. *(N.t.)*

{16} Serial de televiziune japonez destinat copiilor. *(N.t.)*

{17} Școală de teatru creată în 1967 de François Florent. *(N.t.)*

{18} Autoare franceză de romane polițiste, majoritatea având-l ca personaj principal pe comisarul Adamsberg. *(N.t.)*

{19} Brevet de aptitudini pentru funcția de animator *(N.a.)*.

{20} „Ea răspundea la numele de Bella" (în fr., în orig.), vers din cântecul „Bella", unul dintre hiturile lui Maître Gims. *(N.t.)*

{21} Sărbătoare religioasă ce are loc pe 2 februarie, cu ocazia căreia se prepară și se consumă clătite. *(N.t.)*

Table of Contents

I REGELE MEU 7
1 10:32 8
O dimineață 15
2 EEG 19
3 Imediat după 22
4 O, căpitane! Căpitanul meu! 28
5 Inima mea o să cedeze 34
6 Ziua 30 Rezist 42
Breaking news 46
7 Ziua 26 Dorința 51
8 Ziua 25 Tokio-i departe 56
II CAMERA MINUNILOR 59
9 Ziua 24 Salturi pe fereastră 60
Mommy rocks 65
10 Ziua 23 Totul despre mama mea 68
11 Zilele 23-22 Mama ca subretă la karaoke 73
Extras din carnetul cu minuni 80
Zilele 21-17 Îndrăznesc 81
Extras din carnetul cu minuni 87
12 Ziua 17 Charlotte forever 88
13 Ziua 17 Un bar vechi și mizerabil 93
14 Ziua 16 Un, doi… 98
15 Zilele 15-10 Edgar 104
16 Zilele 15-10 Dora 112
III PRINȚI ȘI PRINȚESE 118
17 Zilele 15-10 In vino veritas 119
18 Zilele 9-6 Colorez 125
Extras din carnetul cu minuni 131
19 Zilele 5-3 Team spirit 132
Extras din carnetul cu minuni 136

Ziua 3 Doare, dar nu contează 137
20 Ziua 3 Moștenirea sa 142
21 Ziua 2 Apeluri 151
22 Ziua 1 Eschivarea 154
Extras din carnetul cu minuni 157
23 Ziua în care 158
24 Ochii lui 160
25 Vii 162
Thelma A NU SE DESCHIDE înainte de 17 februarie 2027 166
Mulțumiri 172